

«L'Últim Sopar», santuari de la Mare de Déu de Linarejos de Linares (Jaén).

Homes de Déu enmig del món

El 19 de març se celebra el Dia del Seminari

Els sacerdots són un baluard en la vida de l'Església del qual no podem prescindir. Són els successors dels apòstols, als qui el Senyor ha atorgat sobretot la celebració de l'Eucaristia i del Perdó. Gràcies a la seva missió, Crist es fa especialment present en el món i dona a conèixer als homes de tots els temps el seu amor immens. Aquesta gran importància del ministeri ordenat és la que es vol donar a conèixer amb motiu del Dia del Seminari i amb ella animar els joves a plantejar-se la crida de Déu.

Avui dia el Senyor continua cridant cada ésser humà i l'única cosa que cal discernir és què té pensat des de l'eternitat per a cadascun. La vocació sacerdotal ha de ser una possibilitat més, com ho és el matrimoni o la vida religiosa i no pot ser que estigui absent

en el plantejament dels joves dels nostres dies. Certament, aquesta vocació exigeix una donació total de la persona, que es posa al servei de Déu i de l'Església, però tot això queda en no-res quan s'albira l'amor que Déu ha vessat i que continua vessant per tota la humanitat. A diferència del que podem pensar, aquest lliurament radical de la mateixa vida no representa una pèrdua d'identitat, sinó que precisament la persona elegida hi troba la plenitud autèntica.

El Dia del Seminari és també un moment molt propici per pregar per les vocacions, per totes en general i les sacerdotals en particular. La necessitat d'aquestes és urgent, especialment a Catalunya, on les xifres són de les més baixes de l'Estat espanyol.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

L'Església reconeix les seves culpes

L'Església s'ha penedit públicament dels errors comesos pels seus fills en el passat, i ha assumit també la seva responsabilitat en equivocacions i omissions d'avui. Així van definir els membres de la Comissió Teològica Internacional el document *Memòria i reconciliació: l'Església i les culpes del passat*, el text base so-

bre el qual s'ha centrat un dels actes més rellevants del Jubileu, l'anomenat *mea culpa* que el Papa va pronunciar públicament el diumenge 12 de març. Es tracta de reconèixer els errors i el mal que s'ha pogut fer en altres èpoques i demanar perdó, especialment en el marc de l'Any Sant, any de perdó i conversió.

Pàg. 7

Sumari

Pàg. 10 Terra Santa: el viatge més esperat del Sant Pare

Pàg. 18 VII Trobada d'Escolans a Montserrat

Pàg. 22 Impuls definitiu al Museu Bíblic Tarraconense

Pàg. 25 Tortosa: tres conferències «Per ser pares, avui»

Pàg. 30 Comunicadors cristians

Pedres plenes de pregària: recorregut per la catedral de Vic i l'empremta de l'abat Oliba

Pàg. 20-21

COMPREM EDIFICIS

AMB O SENSE LLOGATERS

AMB TOTA CONFIANÇA I DISCRECIÓ
RESPOSTA IMMEDIATA

RENTA
ANTIGUA

Tel. 93 363 80 80

Av. Diagonal, 449. 1er. 08036- Barcelona

MADRID, VALENCIA, SEVILLA, PALMA DE MALLORCA

Editorial

El Seminari i les vocacions

La festa de Sant Josep és sempre una diada de celebracions per a molta gent. No només és un dels noms que porten molts homes i dones en les seves moltíssimes variants i que, per tant, celebren el dia del seu sant, sinó que és alhora el patró de molts pobles, ciutats i terres que naturalment fan festa grossa, com per exemple els valencians. L'Església també ha nomenat sant Josep protector i patró de moltes realitats i institucions, començant per ser «patró universal de l'Església» i continuant, per exemple, com a patró de la Bona Mort o de la institució del Seminari on es formen els futurs sacerdots.

Per això cada any al voltant de la festa de Sant Josep se celebra el Dia del Seminari, una diada de conscienciació de les comunitats cristianes i de l'Església en general davant d'aquesta institució de la qual depèn una bona part del futur eclesial. Entre els molts objectius d'aquesta jornada podríem destacar aquests: 1) Preguar per les vocacions per a la vida religiosa i sacerdotal, 2) Informar de la realitat dels nostres seminaris, 3) Conscienciar les comunitats cristianes de la necessitat que col·laborin en la pastoral vocacional i 4) Demanar la col·laboració econòmica per a les despeses que comporten els seminaris i els seminaristes i en general les campanyes vocacionals.

Durant molts anys, la campanya del Dia del Seminari, ha estat molt centrada en la recerca de vocacions al Seminari, avui dia, la visió és una mica més ampla, és una sotragada perquè tothom es plantegi seriosament la seva vocació: què és el que Déu demana que faci en la meua vida de cristià o de cristiana? Potser Déu no et crida explícitament al sacerdocí, però sí a la vida religiosa, o al matrimoni compromès, o a les missions, o al servei dels més necessitats...

Seria, per tant, un error pensar que com que sóc noia, o estic plenament convençut que el sacerdocí no és el meu camí, aquesta diada de Sant Josep no m'interpel·la en absolut. Malauradament són molts els joves —alguns dels quals es defineixen com a

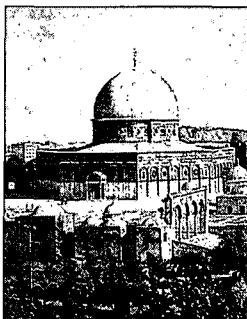
cristians— els que es plantegen el seu projecte de vida pensant: què és el que em portarà més beneficis econòmics? O quina feina em portarà més projecció i més expectatives d'expansió? En aquest sentit és molt important que el jove cristià es preguntí seriosament: què és el que em pot realitzar com a persona?, o què és el que Déu i els germans esperen de mi, i d'una vida que pugui viure amb sentit?

Els pares i mares cristians també hi tenen un paper important, moltes vegades pregunten i col·laboren perquè creixin les vocacions, però no acaben d'acceptar que un fill o una filla pugui optar per una vida lliurada al Senyor i als germans. Han quedat molt enrere aquells temps en què era un orgull per uns pares tenir un fill sacerdot o religiós; avui a molts pares els sembla que és una opció no vàlida, i que si el nen o la nena de petits tenen aquesta intenció cal canviar-la de seguida. Calen molts pares generosos, no tan sols que acceptin la possible vocació dels seus fills, sinó que alhora hi donin suport, la protegeixin i l'acompanyin fins al final.

És difícil avui dia dir «vull ser capellà», l'actitud del qui ho escolta és massa sovint d'estranyesa i d'incredulitat. No és estrany, doncs, que en les darreres enquestes realitzades entre el jovent, de les que *Catalunya Cristiana* se'n va fer ressò, es mostri admiració i elogi cap als sacerdots, religiosos i missioners, però es descarti absolutament la possibilitat de ser-ne. Aquestes dades coincideixen amb moltes d'altres en les quals els joves refusen el compromís seriós, sigui en el camp que sigui.

Ens cal a tots molta pregària perquè els nostres joves diguin «sí», venent les pressions socials negatives i les dificultats que porta implícites el procés de discerniment vocacional. Demanem a sant Josep, ell que és exemple de generositat, de noblesa i d'acceptació de la voluntat de Déu que ens porti moltes vocacions, i que les acompanyi en el seu camí perquè duguin a bon terme el que el Senyor els ha confiat.

Sumari

10

Terra Santa: el viatge més esperat del Sant Pare

18

VII Trobada d'Escolans a Montserrat

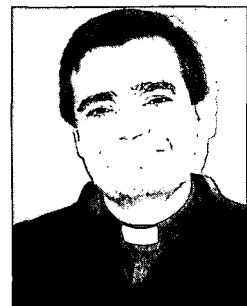
22

Impuls definitiu al Museu Bíblic Tarraconense

25

Tortosa: tres conferències «Per ser pares, avui»

30

Comunicadors cristians

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberonet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788-403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB-14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Obrers del Senyor a jornada completa

■ El 19 de març se celebra el Dia del Seminari sota el lema «Feu això, que és el meu memorial»

Amb la celebració del seu dia, els seminaris volen obrir les portes, donar-se a conèixer i sobretot encoratjar els joves a plantejar-se la vocació a què són cridats. D'aquesta manera volen lluitar contra els estereotips i les idees preconcebudes, mostrant sense tabús ni prejudicis com la vocació al sacerdoti és tot

un privilegi, un do de Déu, una crida a la santedat des d'aquesta missió particular.

És cert que exigeix la donació i el lliurament total d'un mateix al servei de Déu i de l'Església, però tot això es redueix en un no-res quan hom és capaç d'entreveure l'Amor que Déu ha estat i continua sent capaç de

vessar pels seus fills. «Amor amb amor es paga», que deia santa Teresa. La crida d'amor de Déu, culminada amb la mort i la resurrecció de Crist, és resposta amb la donació de la pròpia vida, però sense que això signifiqui una pèrdua d'identitat ni una renúncia sense més.

«Estic profundament agraït a Déu per la meua vocació al sacerdoti. No hi ha res que per a mi tingui més sentit ni em produeixi més alegria que celebrar la missa cada dia i servir el Poble de Déu en l'Església. Ha estat així des del mateix dia de la meua ordenació sacerdotal. Res no ho ha canviat, ni tan sols el fet d'haver arribat a ser Papa.» Aquestes paraules pronunciades per Joan Pau II ja fa uns quants anys adquireixen en aquests dies un sentit molt especial i serveixen d'exemple privilegiat per als seminaristes, que el dia 19 de març, Sant Josep, celebren el Dia del Seminari.

Precisament la campanya del seminari d'aquest any sant del 2000, sota el lema «Feu això, que és el meu memorial», vol posar l'accent especialment en el sentit i la importància del sagrament per excel·lència, l'Eucaristia. Crist s'hi fa especialment present en el món i dona a conèixer als homes de tots els temps la immensitat del seu amor. Instituída per Jesús en l'Últim Sopar, l'Eucaristia és cridada a ser el centre de la vida de tot cristià, el do més gran que el Senyor ha donat als homes. Només així es pot comprendre la necessitat urgent d'impulsar la vocació sacerdotal, el ministeri de la qual és sobretot el de l'eucaristia i el del perdó.

Josep i Xavier, a la capella del Seminari de Barcelona.

Enric i Simó, al Seminari Interdiocesà.

el camí, simplement orienta el qui és cridat a aquest ministeri cap a la vida que des de l'eternitat Déu ha pensat per a ell. De fet, el Senyor crida a la santedat cada ésser humà i a cadascú li proposa un pla de salvació, diferent, però que porta a una mateixa meta, la comunió plena amb Déu.

Els joves que se senten cridats al sacerdoti no són tan diferents de la resta, saben molt bé que no és iniciativa seva i que el Senyor s'hi ha fixat per a una missió molt específica: la d'anunciar el Regne de Déu a jornada completa. Són nois normals, amb les seves virtuts i els seus defectes, encara que amb la peculiaritat que han estat especialment seduïts per Déu, enamorats per ell i convidats a ser successors dels apòstols. Una invitació que no sempre és tan clara i que requereix tot un procés d'aprenentatge i de discerniment que es du a terme durant els anys de seminari.

UNA GRAN FAMÍLIA

Tot i que pugui sonar a tòpic, els seminaristes catalans coincideixen a descriure cadascun dels seus seminaris, l'Interdiocesà, el de Barcelona o el de Tortosa, com un gran família, que no té res a veure amb un internat ni amb una residència. Simó, un jove de Mont-roig

(Baix Camp) que acaba d'aterrar al Seminari Interdiocesà, s'ha trobat «un ambient molt agradable, molt familiar, i com que és petit permet tenir relacions personals molt intenses». També acaba d'arribar-hi Xavier, de Terrassa, però al Seminari Conciliar de Barcelona. Fa un parell d'anys, quan va assistir a un retir de l'espai vocacional, en va sortir convençut que «aquell no era el seu lloc», però a dia d'avui s'ha hagut de retractar d'aquestes paraules. Enguany ha començat el curs introductori, com Simó i la resta de «novells», on s'ofereix una visió global de la vida del prevere, dels sis anys de seminari i ajuda a situar-se en el nou context. Se'ls veuen contents, molt animats, tot i que tant Simó com Xavier reconeixen haver-se preguntat ja alguna vegada què hi estaven fent. De totes maneres, no és raó per

angoixar-se, perquè precisament tenen sis anys per anar discernint i clarificant aquesta primera crida al sacerdoti. Una crida que, com explica emocionat Eduard, del Seminari de Tortosa, no deixa de ser «una història d'amor entre dos personatges: el que estima, Déu, i el que se sent estimat, jo mateix».

El Seminari és com una incubadora del procés vocacional, on els formadors i els professors acompanyen els joves i no tan joves en l'objectivització de la seva vocació. De fet, serà la Santa Mare Església, per mediació d'alguns dels preveres implicats en el procés de cada seminarista, la que finalment en demanarà l'ordenació al bisbe.

Arriba un moment, a més, estant al mateix Seminari, en què «ja no et pregun-
(continua a la pàg. 5)

	Nre. de seminaristes	Nre. d'habitants per seminarista
Barcelona	70	59.065
Tortosa	12	19.365
Interdiocesà		
Urgell	11	10.311
Solsona	1	119.730
Vic	5	71.746
Girona	6	96.042
Lleida	2	150.762
Tarragona	10	41.953

Sense preveres, no és possible participar del misteri eucarístic i es perd la possibilitat terrenal més gran de comunió amb Déu.

La vocació sacerdotal no deixa de ser una opció més de vida, una resposta concreta a la proposta que Déu fa a alguns dels seus fills per als quals ha traçat un camí de santedat a partir del sacerdoti. Dir sí a aquesta invitació del Senyor no eximeix de dubtes ni de patiments, no converteix en sant a l'instant ni simplifica

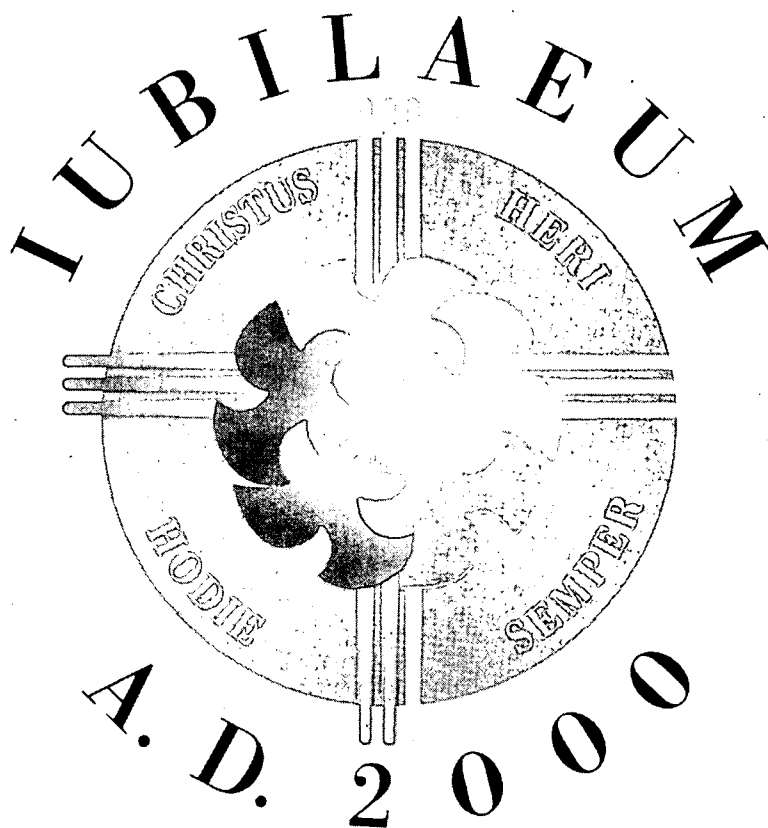
LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Al cor de l'Eixample

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Comissió Diocesana per al Jubileu del 2000

PELEGRINATGE JUBILAR

DIOCESÀ A ROMA

amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT D'ÒSTIA

Opció A: Autocar, del 15 al 22 de maig

Opció B: Avió, del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a: la vostra parròquia, centre de culte, comunitat, moviment, associació... i també als Amics de Catalunya Cristiana.

Amb l'assistència tècnica de:

MERCATRAVEL S.A.

tes tant si Déu et crida o no a ser prevere, sinó de quina manera Déu et vol prevere», explica Josep, estudiant de l'últim curs de Teologia al Seminari Conciliar de Barcelona. Josep acabarà ben aviat els estudis, l'etapa més forta de formació intel·lectual, i haurà d'afrontar una nova etapa molt més pastoral, en què s'emmarca la seva ordenació de diaca i de prevere. És un moment en què fàcilment es provoca en el seminarista «una consciència de molta indignitat, de gran pobresa, com les experiències dels profetes de l'Antic Testament, però en què es va descobrint que Déu també se serveix d'aquesta poca cosa que som per anunciar la Bona Nova», afegeix Josep. En el seu mateix curs i en una situació també similar es troba Enric, natural de Campdevàrol (Ripollès), per a qui ara els cinc anys d'estudis a la facultat de Teologia de Catalunya fins i tot se li fan curts: «Crec que no t'acabes mai de considerar preparat, a la facultat es donen pinzellades de gairebé tot, una base, però no n'hi ha prou i veig clarament que l'estudi ha de continuar un cop has acabat.» De totes formes, confessa que el millor de tots aquests anys ha estat la «bonica experiència de poder compartir amb els altres seminaristes de les diferents diòcesis catalanes (tret de Barcelona i de Tortosa, amb seminaris propis) les diferents maneres i estils de fer les coses».

FORMACIÓ INTEGRAL

A diferència del que molts puguin pensar, exigències com l'obediència o el celibat no representen, en general, una gran dificultat per als seminaristes. Segons expliquen Marc i Josep-Lluís, del Seminari de Tortosa, «el que més els costa com a seminaristes és viure la vida de comunitat amb tota la intensitat i radicalitat que comporta el missatge cristià». I precisament aquesta no és una exigència exclusiva dels seminaristes o preveres, sinó de tots els cristians.

Des dels diferents seminaris es treballa a consciència per atorgar una formació integral, en tots els camps: intel·lectual, comunitari, espiritual, pastoral i humà. Els eixos vertebradors d'aquesta formació són l'Eucaristia i la pregària. Diàriament cada seminarista dedica mitja hora a la pregària personal, mentre les laudes i les vespres es resen en comunitat. A Tortosa, fins i tot, i com una cosa arrelada en la seva tradició, els seminaristes també s'apleguen a darrera hora del dia per resar junts el rosari. El gruix de la jornada, això no obstant, es dedica a la formació intel·lectual, es va a classe al matí i s'estudia a la tarda.

«L'important és que es vagin configurant en la manera de ser pròpia del prevere, a imatge de Crist el bon Pastor, sabent estar preparats, sent fidels a l'Església i discernint en cada moment la voluntat de Déu», insisteix a recalcar Mn. Manel Coronado, for-

Grup de seminaristes de Tortosa.

mador del Seminari de Barcelona.

L'únic problema en la consecució d'aquest ambiciós pla de formació és la manca de vocacions, especialment greu a Catalunya, però que no desanima ni desmotiva el gran treball que hi ha per fer. I és que com assenyala Mons. Ricard Maria Carles en la seva exhortació pastoral

per al Dia del Seminari, les vocacions que tenim «són de molta qualitat i mantenen un índex alt de perseverança (...). La qüestió crucial rau a veure si nosaltres sabem escoltar i crear l'ambient propici perquè sigui escoltada la invitació de Déu a seguir-lo en el ministeri sacerdotal». (S.G.)

Anàlisi

Promoure i discernir

Avui ens trobem amb un descens significatiu en les vocacions al sacerdot a Europa mentre que n'hi ha un augment important als països anomenats del Tercer Món. Qualsevol que sigui la realitat, en tot procés vocacional hi ha dos moments importants: promoure i discernir. Mentre els països del Tercer Món necessiten un discerniment, en la nostra Europa és urgent trobar nous camins de promoció vocacional.

Promoure

Tots els cristians, laics, religiosos i preveres, som avui interpellats a promoure vocacions al ministeri. Múltiples són les causes que han incidit en la seva disminució: descens demogràfic, la secularització de la societat, la pèrdua de rellevància social del rol del sacerdot, la mentalitat de les famílies, etc. Al costat d'aquestes causes externes caldria afegir la manca de vigor evangelitzador de moltes de les nostres comunitats cristianes, més preocupades per subsistir que per anunciar el Regne.

L'Església, els agents de pastoral, no hem d'esperar que els joves s'acostin a nosaltres, hem de sortir al seu encontre i resituar-nos davant d'aquesta nova societat tot canviant les formes i el missatge pastoral, creuant-nos amb ells en els seus propis camins, o esperant-los on més viva és la seva espera. Necessiten acompanyants entusiastes de la seva vocació i de la possibilitat de transmetre-la als altres. Els nostres joves necessiten ser iniciats en la fe i acompanyats en els seus processos. Necessiten algú que els ajudi a descobrir, algú que camini amb ells i, amb insistència i delicadesa, els convidi a prendre part en un projecte viu que dona resposta a les necessitats més profun-

des de l'home d'avui. Tenen necessitat de comunitats càlides, però obertes i compromeses, on expressin i contrastin la seva experiència. Les nostres parròquies i la majoria de grups no són el lloc de trobada més adequat per a ells. No serveix, però, el victimisme davant de les dificultats ni la indiferència. Encara hi ha joves per a qui el projecte sacerdotal continua sent una alternativa.

Discernir

Les Esglésies del Tercer Món ens demanen constantment ajuda per formar els futurs sacerdots. Els seminaris hi són esponsosos. Les causes de l'augment vocacional són múltiples i amb influència molt diversa segons els indrets: demografia alta, comunitats eclesials vives, forta valoració del prevere missioner, la consideració de ser prevere o religiós com l'única forma de promoció, etc.

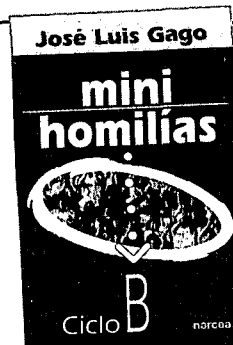
Els seus reptes són la formació i el discerniment. Distingir aquestes motivacions, tants cops no explícites i de valoració difícil, és una feina delicada. Valors com la pobresa i el celibat no són sempre fàcilment assumits. La rellevància social del prevere encara és molt present en alguns d'aquests indrets. L'ansia de lideratge i de promoció poden entrar com una cosa natural i estar latents en molts processos vocacionals. Si en tot procés de formació és important el discerniment, molt més en aquests contextos. Aquest és un terreny tan profund que no el podem abordar en aquesta breu anàlisi. Que quedi simplement com una constatació.

P. Jesús Rico

Delegat per a Espanya de la Germandat dels Sacerdots Operaris diocesans

CHIMENEAS
PIO

Ctra. N-152, km 53,8 - 08550 Hostalets de Balenyà - Barcelona
Tel.: 93 889 84 29 - Fax 93 889 81 41 - e-mail: chimeneaspio@seker.es

José Luis Gago
MINIHOMILIAS

Cicle B

El director dels programes religiosos de la COPE presenta unes reflexions breus per viure espiritualment cada diumenge de l'any i les festes més importants.

La mida del llibre permet fer-lo servir en qualsevol moment.

17 x 11 cm. 128 pàg. 600 ptes.

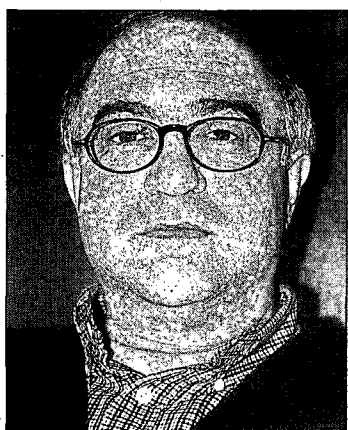
narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@infonet.es www.narceaediciones.es

El futurs sacerdots, a les seves mans

Mn. Jordi Orobitg, rector del Seminari Major Interdiocesà

Per a Mn. Jordi Orobitg prendre el relleu al fundador del Seminari Interdiocesà, Dr. Joan Busquets, és tota una responsabilitat. Això, però, no li fa passar la son ni les ganes de continuar cultivant amb delicadesa i generositat aquest petit planter de l'Església catalana.

Què ha de transmetre un rector de seminari a les portes del segle XXI?

—El fonamental és intentar en nom de l'Església que els seminaristes configurin la seva vida a la de Crist, cap, pastor i espòs, i alhora també que rebin el seu sacerdoci com una missió rebuda de l'Església i per a l'Església. Tot això s'ha d'anar adequant al llenguatge del seu temps, però tenint en compte que hi ha un llenguatge que no perd mai vigència, el llenguatge de Jesús, el llenguatge de l'amor, ell estima i això s'entén.

—Quines aptituds cal prioritzar amb els seminaristes d'avui?

—En aquest moment d'avui i per combatre les diferents tendències de la nostra societat cal sobretot treballar l'austeritat, el retrobament amb l'autèntica espiritualitat, la recerca del que realment és essencial... i, en general, la gran aptitud que cal desenvolupar és aconseguir fer de la pròpia vida un servei.

—Per això hi ha tot un procés de discerniment.

—El discerniment d'una vocació és gairebé un art i per tant difícil d'explicar. S'ha de tractar la persona de tu a tu en el marc d'una comunitat educativa com és el Seminari, on a partir d'unes línies comunitàries es va desenvolupant cada persona concreta.

—La manca de vocacions pot fer baixar el llistó sacerdotal?

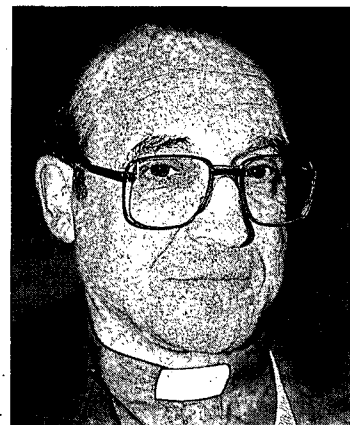
—És un perill real que tenim, però els rectors, que això ho hem parlat molt, som conscients que això no ho podem permetre. Som exigents i no tothom pot ser capellà, malgrat que molta gent pugui pensar el contrari.

—Quina solució hi veu a aquesta situació de crisi vocacional?

—El major actiu d'una pastoral vocacional és una bona pastoral juvenil. Allà és on s'acompanya els joves a fer processos, a fer creixement i en un moment del creixement es pot fer una proposta al jove amb llibertat i responsabilitat: t'has plantejat mai si Déu et crida al sacerdoci?

Mn. Domingo Escuder, rector del Seminari diocesà de Tortosa

Fa 25 anys que és professor al Seminari de Tortosa i des de en fa 6 n'és el màxim responsable. Compartir la seva vida amb la dels joves que comencen el seu camí vocacional és per a ell una gran experiència, un gran do de Déu que intenta transmetre en la convivència diària amb els seminaristes.

Què ha de transmetre un rector de seminari a les portes del segle XXI?

—El rector ha d'acompanyar i en aquest acompanyament ha de transmetre vida i molta il·lusió. S'hauria de manifestar de manera claríssima que la vocació al sacerdoci és el més bonic que ens ha passat a la vida, que el que hem viscut ha estat una experiència il·lusionant i engrescadora.

—Quines aptituds cal treballar especialment amb els seminaristes d'avui?

—Primerament la caritat pastoral, és a dir, l'entrega generosa a la comunitat, però alhora cal insistir en la presentació d'un Déu que és amor, bondat, misericòrdia, que perdona sempre. També s'ha de treballar molt la identitat pròpia del prevere, que és la representació sacramental de Crist, i per tant, ha de fer el paper de Crist.

—La crisi vocacional al sacerdoci pot fer baixar el llistó d'exigències?

—La manca de vocacions no ha de fer baixar el llistó de les exigències, precisament pel fet que siguin poques vocacions, el capellà cada cop està més desprotegit, haurà de nedar contracorrent i ell mateix haurà de ser més ferm intel·lectualment i personalment, tenir

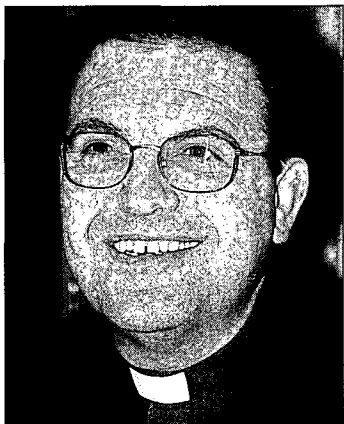
més maduresa, estar més preparat i disposat a compartir, a relacionar-se i a dialogar dintre de la mateixa Església. A més, un noi que no hagi sentit la crida, difícilment aguanta sis anys al Seminari, i després, ell mateix seria un desgraciat a la vida parroquial.

—En aquest sentit és molt gran la seva responsabilitat.

—A vegades penso que tothom ens mira, ja que mentre a un rector de parròquia no se li avalua massa la feina, a un rector de seminari se li avalua quants seminaristes hi entren, quants en surten i quants canten missa. Hem de ser conscients de la responsabilitat que tenim, però és una feina que t'ha donat l'Església, i ens hem de fiar plenament de Déu, que ens va ajudant, amb la contribució de totes les nostres forces.

—Una experiència amb molta responsabilitat, però alhora enriquidora?

—Sense adonar-te tornes a la joventut. Per a mi, ha estat una dosi extraordinària d'il·lusió i ànim; i de tornar a repensar el tema vocacional, és a dir, pensar en allò que el bisbat i l'Església necessita.

Mn. Francesc Prieto, rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Després d'anys d'experiència treballant amb seminaristes, primer com a formador (1984-1991), i des de fa dos anys com a rector, ha arribat a la conclusió que el millor que pot fer per a aquests joves que acompanya en el seu camí vocacional és estimar-los com els estima l'Església i deixar-los a mans de Déu. Cada dia, a més, prega insistentment per ells i per les vocacions, per tenir-ne més i per mantenir les que té.

diffícil que hi ha perquè no tens una pastoral directa, ni tens una comunitat directa, i per tant tota la dimensió pastoral no la tenim. Sacerdotalment, però, és un lloc molt enriquidor, perquè permet treballar una dimensió totalment espiritual. Així s'entén que el seminari no sigui un internat, sinó una comunitat jove que s'ha d'anar fent adulta, responsable del que és i del que s'hi fa.

—Què ha de tenir un jove per iniciar un procés de discerniment?

—L'essencial és tenir una predisposició, mostrar unes ganes de servir els altres i de ser sant. També és important reflectir una certa passió per Jesús, com la d'un noi quan parla de la seva xicota. A partir d'aquí cal veure, esbrinar, descobrir, si hi ha matèria prima perquè es pugui cultivar un bon fons personal i sacerdotal. De fet, si no hi ha una bona actitud com a persona, no pot haver-hi cristià, i si no hi ha cristià, no hi pot haver sacerdot.

—La manca de vocacions podria fer baixar el llistó d'exigència sacerdotal?

—Algú ho podria pensar, però no, nosaltres estem aquí perquè no sigui així. El primer que pateix quan és així és la persona, i aquesta és la nostra responsabilitat.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

ASSOCIACIÓ
CULTURAL HARMONIA

CURSET DE PATCHWORK

Confecció de peces per a la llar
(vànoves, coixins, etc.) fetes amb retalls de roba.

Dijous de 10.00 a 13.00 h. d'abril, maig i juny
Preu: 4.000 ptes. mensuals

Tel. 934 900 323 - 933 523 350

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (línia verda)

Vaticà

església en el món

L'Església demana perdó pels errors passats i actuals

■ El text «Memòria i reconciliació» i la Jornada per la Purificació, aspectes clau del Jubileu 2000

ROMA.—L'Església s'ha penedit públicament dels errors comesos pels seus fills en el passat, i ha assumit també la seva responsabilitat en equivocacions i omissions d'avui. Així és com els membres de la Comissió Teològica Internacional han definit

el document *Memòria i reconciliació: l'Església i les culpes del passat*, el text base sobre el qual s'ha centrat un dels actes més rellevants del Jubileu, l'anomenat *mea culpa* que el Papa va pronunciar públicament el diumenge 12 de març.

no ho hem aconseguit ni nosaltres amb els nostres errors.»

La necessitat de purificar la memòria

Per què aquest document? El tema de les culpes del passat el va proposar el cardenal Ratzinger a la Comissió Teològica Internacional amb vista a la celebració del Jubileu 2000. Van formar una subcomissió de teòlegs que s'ha trobat en els darrers dos anys per elaborar el text presentat. El text final està estructurat primer amb una revisió històrica, una anàlisi bíblica i una part d'aprofundiment de les condicions teològiques de la petició de perdó. La conjugació entre judici històric i teològic i les implicacions morals, pastorals i missioneres clouen el text. Aquest *mea culpa* és un gest que es pot considerar nou perquè no té precedents històrics, però s'insereix en una línia de continuïtat pel que fa a l'autoconsciència de l'Església que es confessa santa i pecadora alhora.

El cardenal Etchegaray, president del Comitè del Gran Jubileu de l'Any 2000, assumeix que «el cos de l'Església està ple de cicatrius i de pròtesis», però no per això l'acte de penitència pública s'ha de veure com una «autoflagel·lació espectacular». Per a aquest cardenal francès, «el deure de la memòria ens du al deure de la conversió i la reconciliació».

Referències a l'antisemitisme

El teòleg napolità Bruno Forte, membre de la comissió, remarca la importància de demanar perdó pels pecats d'omissió, per totes aquelles vegades en què l'Església ha mantingut el silenci o ha parlat en veu baixa. En aquest sentit, en el document es fa referència als pecats comesos en l'àmbit de les relacions amb el poble de la primera aliança, Israel, especialment pel que fa al menyspreu, actes d'hostilitat i silencis.

La llista de pecats no ve detallada en el document, però va ser pronunciada íntegrament en la celebració penitencial presidida pel Papa el 12 de març. Dins les culpes assumides que es van remarcar, un primer bloc fa referència a la confessió dels pecats en general; una segona secció es refereix als pecats comesos en el servei de la veritat com la intolerància i la violència contra els dissi-

dents, guerres de religió, violència en les croades, mètodes coactius durant la Inquisició... El tercer bloc seria el relacionat amb l'antisemitisme i un quart bloc correspondria als pecats comesos contra la unitat del cos de Crist com excomunionis, persecucions o divisions.

Finalment, es va donar relleu als pecats contra l'amor, la pau, els drets dels pobles, el respecte de les cultures i de les altres religions i els comesos contra la dignitat humana i la unitat del gènere humà. Aquí s'inclou una referència envers les dones, les races i les ètnies. El bloc dels errors i pecats que es van llegir en la litúrgia dominical va acabar amb un record pels pecats en el camp dels drets fonamentals de la persona i contra la justícia social: els darrers, els pobres, els marginats... Amb aquesta purificació de la memòria, l'Església pretén canviar la mentalitat i la perspectiva de certes actituds eclesials, ja que està convençuda que «la confessió dels pecats afavoreix el diàleg, la reconciliació i la pau».

Miriam Díez i Bosch

El cardenal Ratzinger és un dels membres de la comissió redactora del document.

Una Església que no encoratgi els seus fills a purificar-se d'errors, infidelitats, incoherències i retards no podria entrar amb bon peu al nou mil·lenni. Ho havia escrit el Papa en la carta apostòlica *Tertio millennio adveniente*, i ho ha complert ara amb una declaració de penediment públic. El *mea culpa* no és una condemna a les actuacions de l'Església en el passat, sinó que es tracta de reconèixer els errors i el mal que s'han pogut fer en altres èpoques i demanar perdó, especialment en el marc de l'Any Sant, any de perdó i conversió.

El cardenal Ratzinger, un dels membres de la Comissió redactora del document en què es basa aquesta iniciativa i president de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va explicar en la presentació de l'acte que «l'Església sent la necessitat actual de penedir-se». Per a Ratzinger, «l'Església del present no es pot constituir com a tribunal per jutjar el passat, perquè tampoc està absent de mal. La confessió dels pecats passats ha de desvetllar la pròpia consciència». D'altra banda, també va precisar que el fet de confessar els pecats vol dir construir la veritat, en el sentit que no s'ha d'atribuir pecats no comesos o pels quals no hi ha prou claredat històrica. Davant la pregunta de si el fet de confessar els pecats no podia fer perdre credibilitat a la pròpia Església, Ratzinger va citar la frase del cardinal Consalvo a Napoleó: «No aconseguirà destruir l'Església, perquè

Som al 2000!

L Any del Jubileu

Casa d'Espiritualitat del
SANTUARI DEL MIRACLE

Aquest any té una particular significació per als cristians: celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist. L'Església celebra un gran Jubileu amb l'objectiu, proposat pel Papa Joan Pau II, de: «confirmar i enfortir la fe i el testimoni dels cristians». Fem nostre aquest objectiu de testimoni evangeliador.

Per a Joves

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Del 14 al 16 d'abril

Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

Entre tots fem que aquest any que celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist, sigui un «veritable any de gràcia» per a tothom. Uns dies de recés seran una experiència personal enriquidora.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS
I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43

Vaticà

El Papa beatifica 44 màrtirs

■ Els nous beats són de les Filipines, el Brasil, Tailàndia, Bielorússia i el Vietnam

ROMA.— El 5 de març passat un nou grup de màrtirs va ser enlaira als altars. Són casos molt particulars, alguns d'ells molt diferents per raons geogràfiques i històriques. El Papa va cridar els pelegrins a viure l'Evangeli sense por: «No tingueu por. Aquesta és la invitació de Crist. Aquesta és també l'exhortació dels nous beats, que van romandre fermes en el seu amor a Déu i als germans fins i tot enmig de les proves. La invitació ens arriba com un alè en l'any jubilar, temps de conversió i de profunda renovació espiritual.»

Entre els nous beats es troben els brasilers André de Soveral i Ambrósio Francisco Ferro (preveres), i 28 companys laics, tots ells màrtirs de l'evangelització dels indígenes. El Sant Pare va demanar que la vida d'aquests beats il·lumini les celebracions pels 500 anys de l'evangelització del Brasil i va recordar les nombroses dificultats dels missioners per portar-hi la fe.

Per als pelegrins tailandesos la cerimònia va tenir un color especial, perquè el Papa va beatificar el primer màrtir de Tailàndia: Nicolau Kitbamrung. Als 13 anys va entrar al seminari menor de Hang Xan i el 1920 va ser admès al seminari major de Penang, centre internacional d'estudis teològics. Va ser ordenat prevere a Bangkok el 1926 i va iniciar l'activitat pastoral a Bang Nok Khnuek. A l'inici de la guerra francoindoxinesa va ser acusat d'espionatge al servei dels

francesos. El 1941 va ser arrestat i condemnat a quinze anys de presó. Va morir el 1944 de tuberculosi, a causa en part de les privacions i els maltractaments. A la presó, el P. Nicolau va exercir una intensa activitat apostòlica entre els presoners, els ensenyava el catecisme i en va batejar 68.

Igualment els pelegrins vietnamites van viure una cerimònia molt sentida perquè també es beatificava el seu primer màrtir: el catequista Andreu de Phú Yén, condemnat a mort per no haver renunciat a la fe cristiana.

Les Filipines i Bielorússia

Pere Calungsod va esdevenir el segon filipí que pujava als altars. Va morir a l'edat de 14 anys i era catequista. Va ser martiritzat amb el jesuïta Diego Luis de San Vitores. Tots dos estaven evangelitzant els indíge-

nes. Dos aborígens els van atacar i els van rematar amb llances. Pere va mirar de defensar el sacerdot.

Els fidels bielorussos que van assistir a la cerimònia a Roma van mostrar la seva satisfacció davant de la beatificació de Maria Stella Adela Mardosiewicz i deu religioses de la Congregació de les Germanes de la Sagrada Família de Natxaret, màrtirs mortes a mans dels nazis el 1943 per haver salvat la vida de pares de família. Per a l'Església bielorussa es tracta d'un esdeveniment que enforteix la fe, ja que les màrtirs «són un model de vida de sacrifici i d'intrèpida edificació cristiana».

Algunes veus han criticat Joan Pau II perquè consideren el seu pontificat com una «fàbrica de sants», a la qual cosa el P. Paolo Molinari, postulador general de les causes dels sants promogudes per la Companyia de Jesús, ha respost: «Les figures dels beats, dels sants, dels màrtirs són revolucionàries, signes de contradicció que s'oposen a la mentalitat en voga. Es tracta de persones normals que viuen el cristianisme amb entrega i que s'inspiren en l'exemple de Jesús. L'actitud dels sants és la que hauríem de tenir els cristians: confiar-nos totalment en el Pare i donar al Senyor el que demana.» (C.C.)

XILE

Els bisbes demanen continuar amb la reconciliació

SANTIAGO.— Els bisbes xilens han demanat que el retorn del general Augusto Pinochet no sigui un obstacle per prosseguir amb el procés de reconciliació nacional. Els prelatos han assenyalat que esperen que la disposició de Pinochet «a contribuir amb els que cerquen el bé de Xile el porti a oferir la seva contribució a la justícia, en l'execució de la qual confiem plenament, de manera que es guareixin moltes ferides de la nostra pàtria». Segons els bisbes, «així com rebutgem i lamentem totes les violacions als drets humans del passat i denunciem l'odi que mata i també destrueix aquell que l'empara, esperem que la nostra convivència futura creixi amb la voluntat d'escollir, de comprendre i de respectar». Així, asseguren, «es podran cercar els camins de la veritable pau, que sempre és obra de la veritat i de la justícia, de penediment, el perdó i la solidaritat». (ACI)

ÀFRICA

Àfrica i el nou mil·lenni

DOUALA.— L'entrada al nou mil·lenni ha tingut un matís especial a Àfrica. Des del Camerun fins a Togo, passant per Angola, Sud-àfrica, Nigèria i Costa d'Ivori: mentre en uns països es festejava el canvi de forma alegre; a d'altres, la realitat era descoratjadora.

Al Camerun, les festes van començar amb diferents sentiments. La febre consumista omplia les ciutats, les forces de l'ordre patrullaven pels carrers i a les esglésies s'insistia en la pau, la fe i l'esperança per a aquesta nova etapa, i es feia una crida a la tolerància i l'acceptació de l'altre. L'arquebisbe de Douala celebrava missa amb els presos de la presó New Bell i els demanava que es convertissin a la pau de Jesús. Això no obstant, aquests bons desitjos s'han vist entelats per casos com els de quatre infants (d'entre 2 i 7 anys) d'una mateixa família que han estat víctimes d'una xarxa de tràfic d'òrgans.

A Angola, els infants no han tingut l'oportunitat de celebrar el canvi de mil·lenni com haurien volgut. La guerra està posant fi a la vida d'infants, de dones i d'homes. El Moviment Popular per a l'Alliberament d'Angola (MPAA) es va enfrontar en una lluita cada cop més intensa a la Unió Nacional per a la Independència Total d'Angola (UNITA). Un altre problema que ha d'afrontar el país és l'ús massiu de les mines antipersona, ja que gairebé cada família té almenys un membre amb una part del seu cos amputada. Les Esglésies han resat per la fi de la guerra. Van demanar a Déu que concedís saviesa als líders de les dues parts enfrontades perquè arribin a un compromís que permeti que molts orfes redescobreixin el goig de viure. D'altra banda, el canvi de mil·lenni està marcat al país de Laurent-Désiré Kabila, la República Democràtica del Congo, per un seguit d'incidents desagradables: el més dolent ha estat la mort

Infants d'Angola.

d'una dona que ha estat enterrada viva. Per expressar el seu rebuig, moltes dones van ocupar pacíficament els carrers amb missatges adreçats contra el silenci de Kabila.

Però aquest any 2000 també presenta signes d'esperança, com en el cas de Gabon, que ha volgut començar aquest

any 2000 amb una proposta que ha estat molt celebrada pels gabonesos i la comunitat internacional: el president, Omar Bongo, ha decidit alliberar uns quants presos per bon comportament, amb gran alegria per part de les seves famílies.

Martin Luther Mbita

SUD-ÀFRICA

Augmenten els seminaristes

PRETÒRIA.— Enguany, per primer cop en la seva història, l'Església de Sud-àfrica té més de 500 seminaristes. L'increment de vocacions, sobretot en coincidència amb el Jubileu, representa un repte per a l'Església local, cridada a ampliar i renovar les seves estructures de formació. En aquest sentit, el bisbe de Kokstad, Mons. William Slaterry, considera que «cal trobar immediatament nous models i estructures formatives, perquè tantes vocacions impliquen una responsabilitat per a la nostra Església que necessita persones, constància financera i plans operatius». (Fides)

BUSQUEM persones per treballar en atenció domiciliària a malalts i gent gran amb titulació en auxiliar de clínica, geriatría, puericultura o similar.

Els interessats poden trucar al telèfon **932 315 227** en horari d'oficina.

França

Amb l'eutanàsia no hi pot haver compromisos

■ Comunicat dels bisbes francesos

PARÍS.— L'eutanàsia i la llei nacional, un «compromís impossible». Aquesta és la posició dels prelats francesos expressada en una nota del president de la Conferència Episcopal Francesa, l'arquebisbe Louis-Marie Billé.

El text critica l'informe amb què el Comitè Consultiu per a l'Ètica (la institució més autoritzada de França en qüestions d'ètica) ha admès per primera vegada la possibilitat legal de la «dolça mort» en casos particulars i seleccionats quan les esperances terapèutiques siguin veritablement nul·les i el pacient demani posar fi a la seva vida per així posar punt final als seus patiments insuportables, malgrat que se li apliquin tractaments pal·liatius. El comunicat de la Conferèn-

cia constata els elements positius del document emès per la Comissió, però rebutja categòricament solucions de compromís que admetin l'eutanàsia com a «excepció».

«Com és possible no adonar-se que el compromís proposat, contràriament al que s'afirma, modificaria profundament el nostre sistema judicial i representaria de fet un aval social a l'eutanàsia?», es pregunten els bisbes. «El dret —afegeixen— no pot prestar-se a qualsevol tipus

d'ajustaments, si no es vol enfonsar» i, per tant, una excepció jurídicament reconeguda conduiria ràpidament a l'«oblit progressiu» d'un principi que la societat francesa considera com a fonamental. Ni tan sols es pot recórrer a la compassió i la solidaritat humana per justificar una hipòtesi d'aquest tipus, expliquen els prelats, ja que «cal entendre's en els termes: la veritable compassió no té por d'estar prop de la prova que experimenta l'altre, sinó que s'esforça per alleugerir aquesta prova amb mitjans adequats i reconeix fins a l'últim moment la dignitat de la persona humana».

El comunicat confirma l'adhesió de l'Església al manament «no mataràs», encara que sigui sota una petició deliberada: una regla que constitueix la base de tota vida social que vulgui respectar l'altre, especialment els més dèbils: els qui «senten un pes per als que estan al seu costat» i «comencen a dubtar del valor de la seva pròpia existència». (Zenit)

ESTATS UNITS

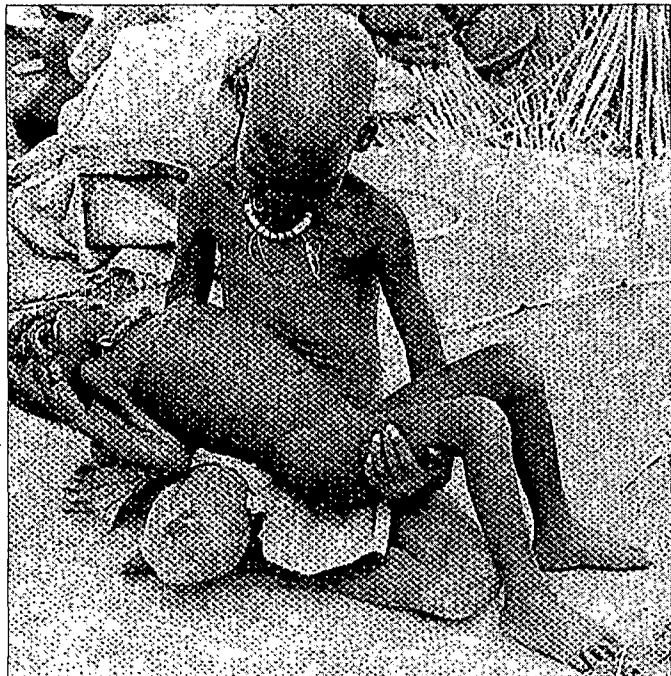
El drama del Sudan

WASHINGTON.— El bisbe a l'exili de El Obeid (Sudan), Macram Max Grassis, ha indicat que hi ha un genocidi planificat contra els cristians del sud del Sudan per part del règim islàmic de Khartum. L'última acció contra la població cristiana per part de l'Exèrcit va ser el bombardeig d'una escola catòlica en què van morir 21 nens i els seus professors. El bisbe Grassis s'ha entrevistat amb diversos líders eclesials per demanar les seves pregàries per la pau i la justícia i ha llençat un missatge als cristians sudanesos: «No puc tornar-vos els 21 nens, però cal insistir perquè la comunitat internacional actuï abans que sigui massa tard. No oblideu mai que Déu està amb nosaltres. Déu odia la injustícia. Déu estima els seus fills, especialment els joves innocents. Déu s'entristeix pel bàrbar atac

contra vosaltres. Gireu-vos cap a Ell i busqueu consol en la seva abraçada d'amor.»

D'altra banda, un terç de les organitzacions humanitàries que treballen al sud del Sudan deixaran el país. Tretze grups se'n van perquè l'Exèrcit d'Alliberament del Poble Sudanès (SPLA), destacament que lluita contra les forces del Govern islàmic del nord, ha ordenat a aquestes entitats que signin un acord que reconegui i treballi a través de les seves pròpies organitzacions. En cas contrari, seran expulsades. Les associacions humanitàries han assenyalat que un acord amb els rebels violaria la seva neutralitat i posaria els seus treballadors en situació de risc.

Centenars de milers de sudanesos estan en risc de passar fam i malnutrició al sud del país, ha assegurat un portaveu del Programa d'Alimentació de Nacions Unides. Aquesta organització ha demanat 58 milions de dòlars per alimentar gairebé dos milions de persones. Més de 300.000 sudanesos han abandonat la zona per la guerra civil que ha ja ha posat fi a dos milions de vides i s'han refugiat a Kenya, Etiòpia i Uganda. (Zenit)

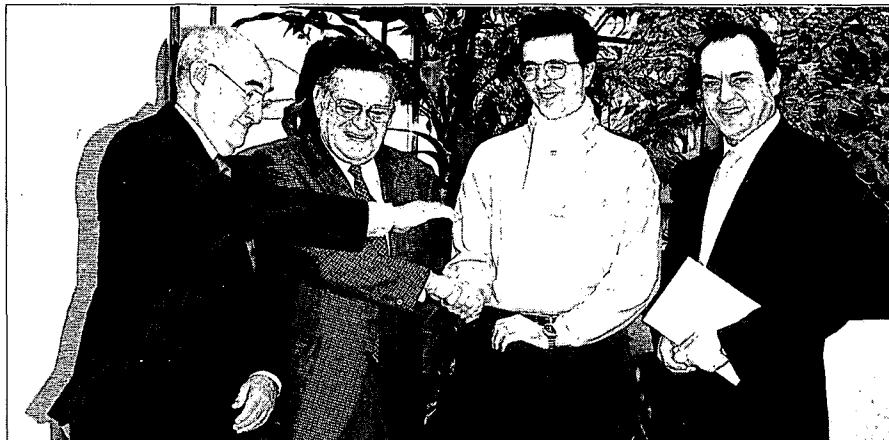
Totes dues parts fan servir la gana com a arma.

ITÀLIA

Concurs internacional per a pintors i escultors

ROMA.— L'Associació Cultural Amici di Via Veneto, amb el patrocini del Vicariat de Roma i del Pontifici Consell de la Cultura, organitza un concurs internacional «Decora una Església amb ocasió del Gran Jubileu del 2000». Aquest concurs busca crear quatre obres per realitzar-se a l'interior de quatre esglésies de Roma per a l'any 2000: Sant Linus, Nostra Senyora de Czestochowa, Sant Josep Cottolengo i Santa Gala. Hi ha quatre modalitats amb un tema cadascuna: pintura («Les 14 estacions del viacrucis»), fresc («Els 15 misteris del rosari»), mosaic («El bateig») i escultura («El bateig de Jesús» o «Sant Josep patró de l'Església universal»). Els esbossos proposats seran exposats en els llocs de culte més importants de Roma. Per a més informació: Associazione Culturale Amici di Via Veneto, Via di Porta Pinciana, 34 - 00187 Roma, tel. 00 39 06 4201 2882, fax 00 39 06 4746 375, a/e: acavv@tiscalinet.it, de 10.30 a 13.00 i de 16.00 a 20.00 (de dilluns a divendres). (C.C.)

LLIURAMENT DEL PREMI ORDESA D'INVESTIGACIÓ EN PEDIATRIA EXTRAHOSPITALÀRIA

D'esquerra a dreta: José M. Almarcha, en representació de l'Obra Social de Ntra. Sra. de Fàtima, el Dr. Manuel Casanova i José Antonio Hernández, en representació de l'Associació Espanyola de Pediatria Extrahospitalària i d'Intermón respectivament, i Fernando Panizo, director de Relacions Externes dels Laboratoris Ordesa.

El 28 de gener passat, es va atorgar el premi Ordesa d'Investigació en Pediatria Extrahospitalària 1999. Enguany el premi s'ha declarat desert i, per tant, seguint les bases de la convocatòria, el Dr. Manuel Casanova Fernández en representació de l'Associació Espanyola de Pediatria Extrahospitalària i Fernando Panizo (director de Relacions Externes dels Laboratoris Ordesa), van lliurar l'import del premi (1,5 milions de pessetes) a José Antonio Hernández (en representació d'Intermón) i a José M. Almarcha (en representació de l'Obra Social de Ntra. Sra. de Fàtima). L'acte de lliurament va tenir lloc al Col·legi Oficial de Metges de Cadis.

La Fundació Intermón, creada el 1956 i membre d'Oxfam Internacional, es dedica al desenvolupament als països del Sud, a fomentar la

solidaritat en la nostra societat i a treballar a favor del Comerç Just. Concretament, ara, impulsa a Moçambic la reconversió del seu deute extern en educació, peça clau del desenvolupament de molts països. Així, la totalitat de l'import del premi que Intermón ha rebut es destinarà a un projecte d'escolarització primària i secundària a la zona de Niassa (Nord de Moçambic), dins del programa de reconversió del deute extern d'aquest país.

La Fundació Obra de Ntra. Sra. de Fàtima es va fundar a la ciutat de Barcelona l'any 1945 per atendre malalts necessitats. El 1971 va ampliar les seves activitats i va inaugurar una Llar d'Infants

on acull nens i nenes des que neixen fins als 5 anys, procedents de famílies desestructurades i a vegades amb problemes greus de salut física i mental.

Vaticà

El viatge més esperat del Papa

ROMA.— Terra Santa és sens dubte el destí més esperat pel Pontífex, que amb aquesta visita que farà al país de Jesús del 20 al 26 de març arribarà al seu viatge número 91. El viatge s'ha d'entendre com una etapa més dins el pelegrinatge ja iniciat a Egipte, a la muntanya del Sinai, i que hauria de continuar a

Grècia, on sembla que per ara no hi ha les condicions perquè aquest desig es pugui complir. Ara el Papa anirà a Jordània i a Israel en el que ja s'ha batejat com «el viatge» del Papa, remarcant que aquest no és un més dels gairebé cent que ha fet des que fa vint-i-un anys va ser nomenat cap de l'Església catòlica.

Tornant a la ciutat triplement santa de Jerusalem, el Papa visitarà el gran muftí de la ciutat i anirà al Mur Occidental per dirigir-se al Sant Sepulcre. Abans de tornar cap a Roma des de Tel Aviv, el Sant Pare es trobarà amb els patriarques i bisbes de la Ciutat Santa de Jerusalem.

Jordània obre el viatge. La primera parada serà a Amman i a la muntanya Nebo de Madaba, el lloc des del qual Moisès va veure, sense trepitjar, la Terra Promesa. El Papa podrà entrar a la vall del riu Jordà, on Jesús va ser batejat per Joan Baptista. Ja als conflictius territoris autònoms de l'Autoritat Palestina, Joan

Pau II presidirà una missa a la basílica del Naixement, a Betlem, i anirà a la cova on va néixer Jesús. Segons avança el programa, també farà una visita al president Yassér Arafat i a un camp de refugiats.

Un moment especial serà la celebració d'una Eucaristia al mateix cenacle de Jerusalem, ciutat en què el Pontífex visi-

tarà els dos rabins de Jerusalem i serà rebut pel president de l'Estat. Milers de joves l'esperaran a la muntanya de les Benaunces, a Korazim, on a la tarda hi haurà un encontre amb el primer ministre Ehud Barak. El Papa coneixerà també l'església de la multiplicació dels pans i la del primat de Pere.

Aquest viatge està revestit d'un valor simbòlic molt especial per al Papa, que s'hi ha referit en més d'una ocasió com una de les seves il·lusions més grans en aquest Jubileu. Després, està previst que el Papa no es desplaçi si no és necessari, ja que la intensa agenda del Jubileu el reclama a Roma.

Miriam Díez i Bosch

ESPANYA

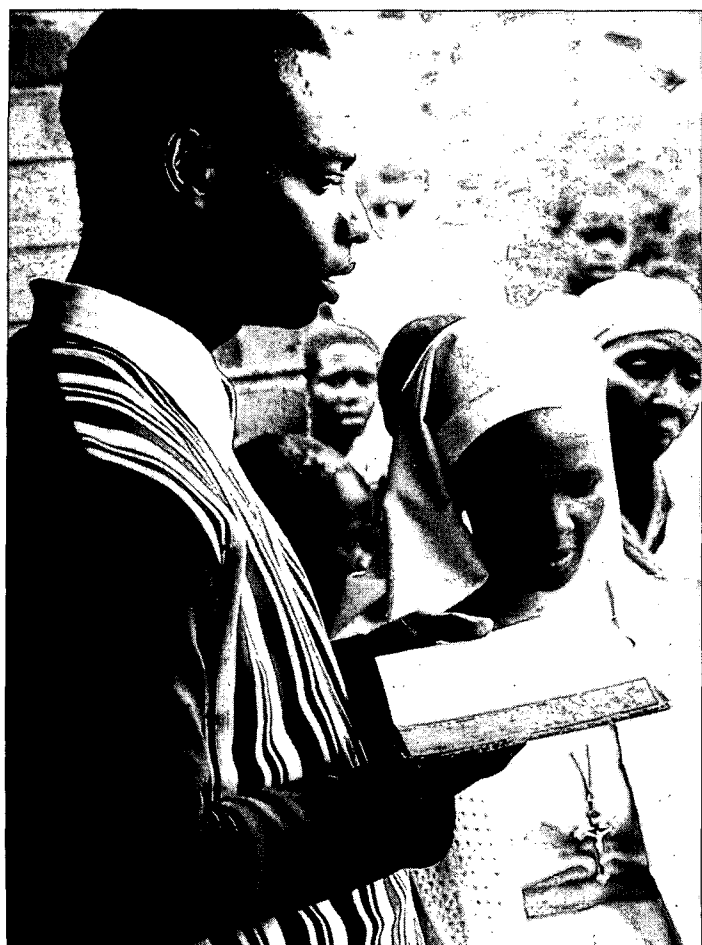
Els bisbes, contra la violència d'ETA

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va condemnar el darrer atac de la banda terrorista ETA, el 6 de març passat, que va fer esclatar un cotxe bomba al barri donostiarra d'Intxaurrondo. La CEE «condemna i deplora aquesta acció i qualsevol altra que tingui per objecte atemptar contra la vida de les persones o la llibertat del nostre poble. (...) El terrorisme (...) no és camí per satisfer cap tipus de demandes o reivindicaci-

ons que, afortunadament, és possible defensar en la nostra societat democràtica a través de vies pacífiques. Els ciutadans del País Basc i de l'Estat espanyol sencer tenen dret a la pau i a la fi de la violència terrorista». Els prelats van demanar «pel restabliment dels ferits al mateix temps que encomanem al Senyor la pau del nostre poble i la conversió del cor de qui té en tan poca estima la vida i la dignitat de la persona humana».

Per la seva banda, el bisbe de Sant Sebastià, Juan María Uriarte, va assegurar que aquest atemptat «alimenta perillosament la crispació i la confrontació social. (...) Desmoralitza una societat que, farta ja de violència terrorista, anhela ardentment i exigeix enèrgicament la pau». Per això, va afirmar que la banda terrorista «té el greu deure d'escollar i secundar sense demora el clam de la immensa majoria d'aquest poble, que rebutja l'ús de la violència i vol resoldre els seus problemes a través de vies pacífiques i democràtiques». (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Carta Dominical

Quan Algú pronuncia el nostre nom

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

De les moltes decisions vocacionals de què he estat testimoni, una s'esdevingué en un lloc que m'és molt familiar, però del qual mai no havia pensat que tindria aquest record particular que ara rememoro. Havíem arribat, vers al migdia al refugi de la Renclusa, en el camí normal de la Maladeta i l'Aneto. Una de les cordes d'escalada que portàvem era nova. Aquelles cordes de cànem tenien tendència a cargolar-se quan no s'havien utilitzat. Vam decidir d'ascendir després de dinar cap al pic Renclusa. Ho vam fer fins que vam poder fixar la corda en un lloc des d'on podíem fer tots un ràpel que distengués la corda. Vaig baixar el primer i els nois em van anar seguint. Un d'ells, després d'alliberar-se de la corda, se m'acostà per dir-me que, durant la marxa d'aproximació del matí —en aquell temps, bastants

hores de camí— havia decidit de dir-li sí al Senyor. Entraria al seminari el mes d'octubre. Va ser el lloc més original en què vaig rebre una confiança semblant. Què és d'ell ara?, pot preguntar-se el lector. Ja és amb Déu. Va morir molt jove.

Tot començà a Galilea, en una muntanya davant del llac. Jesús, alguns, els havia cridat d'un a un en diversos indrets, i el seguien juntament amb una gran multitud. Sent a la muntanya, va cridar-ne amb veu forta dotze, que van anar pujant, a mesura que ressonaven els seus noms en els llavis de Jesús, fins a arribar davant d'ell. La gentada devia preguntar-se què significava aquella crida. Dos mil anys després molts joves i homes s'ho continuen preguntant. Ens diu Marc que instituí els dotze perquè fossin amb ell, per enviar-los a predicar i per lluitar contra el mal. El mateix ordre de finalitats de la crida es repeteix en altres ocasions. Quan els exigia alguna cosa que no era fàcil, els deia: «I ho fareu per mi, per amor a l'evangeli i pel Regne de Déu.» És primordial sempre la primera finalitat, de ser amb ell, de fer-li companyia, de romandre en la seva intimitat. I, com a conseqüència, ja que se l'estima, fer allò que espera dels cridats: evangelitzar i lluitar contra el Maligne o contra el mal.

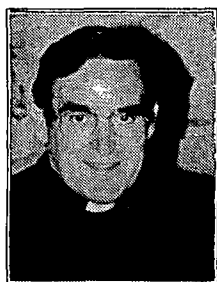
Una de les realitats de què cada dia dono gràcies a Déu en la meua oració és que, des que vaig arribar a Barcelona el 1990, he pogut ordenar noranta nous sacerdots per a l'arxidiòcesi. Trenta-un d'ells han entrat en el Seminari amb els estudis universitaris acabats, i algun amb dues carreres cursades; carreres com Història, Filo-

logia, Magisteri, Arquitectura, Enginyeria, Empresari-als, Periodisme, Electrònica, Telecomunicacions, Ciències físiques, etc. Un vint-i-un per cent d'aquests ordenats procedeix del món obrer. Alguns es poden sentir cridats clarament per l'amor a Jesús. Altres poden començar per sentir la necessitat de fer de la seva vida una dedicació total als interessos de Jesús. És a dir, una vocació pot estar motivada per la necessitat de procurar, per amor a Déu, que el mal retrocedeixi en el món i el bé creixi vers la realització del Regne de Déu. I, en tot això, és prioritària la motivació de col·laborar en la salvació dels homes. Cosa que implica la seva salvació integral: coneixement i amor de Déu que els condueixi —amb l'ajut de la gràcia— a la redempció de tot allò que els pot impedir la maduració plena i la salvació que els porti a la visió de Déu al final de la vida.

Tota vida que es viu dignament, perquè es dona als altres, comporta haver entès que la mateixa vida de cadascú, sempre i en qualsevol situació, és amor rebut —de Déu— i que en aquest amor ja hi ha amagat, com a conseqüència, un projecte vocacional. El mer fet d'existir ens hauria d'omplir a tots d'admiració i d'un agraïment immens a Aquell que de manera totalment gratuïta ens ha tret del no-res pronunciant el nostre nom. I, en conseqüència, hauria de suggerir la primera gran resposta a la qüestió fonamental sobre el sentit: la vida és l'obra mestra del poder creador de Déu i és, en si mateixa, una crida a estimar. Un do rebut que, per naturalesa, tendeix a convertir-se en un bé donat.

Paraula i vida

Com ovelles sense pastor

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El poble de Déu necessita sacerdots. Sense l'eucaristia no existiria l'Església de Jesús. Però l'eucaristia no pot existir sense sacerdots, perquè com ens diu el Catecisme de l'Església catòlica, «únicament els sacerdots vàlidament ordenats poden presidir l'eucaristia i consagrar el pa i el vi perquè es converteixin en el Cos i en la Sang del Senyor».

El poble de Déu necessita més sacerdots. En la nostra diòcesi com en moltíssimes del món, manquen sacerdots. La situació actual és humanament preocupant. Això fa que promoure vocacions al sacerdoci no sols sigui important, sinó que també sigui prioritari per a tots els cristians, ja que és una qüestió de ser o no ser,

no sols de més o menys ser. Tanmateix no perdem l'esperança. Sant Fructuós, en el moment del seu martiri, deia als cristians de la Tàrraco romana: «No us mancarà pastor.» El senyor preveurà i no mancaran pastors a les comunitats.

Ressonen amb força aquestes paraules de Jesús: «Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí a tota criatura.» La proclamació de l'Evangelí és molt necessària perquè els homes i les dones d'avui i de sempre puguin viure en l'esperança. Només l'Evangelí pot fer renéixer l'esperança en el cor humà. El sacerdot és el portador més qualificat del missatge de Jesús. El sacerdot, presidint l'eucaristia, possibilita que els cristians compleixin el que Jesús digué en el cenacle: «Feu això que és el meu memorial.»

El Senyor crida els joves a ser sacerdots. És una crida meravellosa, alhora que radical i exigent. I els joves, per les característiques de la seva edat, són els qui la poden escoltar millor i donar una resposta afirmativa ben generosa. Perquè la crida a ser sacerdot és una aventura meravellosa, plena de joia per la satisfacció de fer el bé a tothom, que omple i dona sentit a tota una vida.

I, com crida el Senyor? El jove que estima Jesús i els germans pot ben bé escoltar la crida del Senyor contemplant les parròquies i els moviments i grups cristians amb pocs sacerdots. Fàcilment pot recordar aquella

escena evangèlica: «Jesús recorria tots els pobles proclamant el missatge joios del Regne. En veure les multituds, se n'apiadà, perquè estaven cansades i abatudes com ovelles sense pastor.» El jove que estima Jesús i els germans, avui s'apiada, com Jesús, dels infants i joves, dels matrimonis, dels malalts i ancians, dels petits i dels pobres, perquè són «com ovelles sense pastor». Aquest jove pot dir al Senyor: «Si ho vols, pots cridar-me.» El seu cor està obert a la crida de Jesús.

Davant d'aquesta escena evangèlica que és encara ben actual Jesús digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però els segadors són pocs; pregueu, doncs, l'amo dels sembrats que enviï segadors a les seves messes.» Les comunitats cristianes han de demanar insistentment i amb fe al pastor de l'Església que atorgui el do de la vocació sacerdotal a adolescents i joves, i que aquests responguin generosament a la crida del Senyor. Perquè «els segadors són pocs». Avui especialment.

El Concili Provincial Tarraconense demana potenciar la pastoral vocacional. Afirmar que «d'una família unida, oberta a la vida, en la qual es coneixen els valors humans i les virtuts cristianes, sorgiran respostes generoses a la crida de Déu». I anima els bisbes i sacerdots a demanar als joves que es «plantegin davant Déu amb responsabilitat i amb recta intenció» si ser sacerdot és el que el Senyor ha pensat per a ells.

opinió

Zoom

Com en els bons temps del seu govern, l'exèrcit xilè es va desplegar en parada militar per retre honors de cap d'Estat al general Pinochet, en acte de desgreuge per tot el que ha hagut de «patir» durant la seva «detenció» a Londres, reclamat per la justícia espanyola... Però el seu «alliberament» ha tingut respostes contradictòries pels carrers de la capital xilena, entre els seus partidaris —que encara els té— i els que van patir els rigors de la seva dictadura i que reclamen justícia pels crims que va cometre.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Admiren els religiosos però no volen viure com ells

La davallada de vocacions sacerdotals i religioses en tot l'Estat espanyol és un fet. És un tema preocupant per a la vida de l'Església i s'ha volgut esbrinar les causes de la manca de vocacions per trobar-hi solució.

La Confederació de Religiosos Espanyols (Confer) ha fet un estudi sociològic a uns 1.500 joves propers a ordes religiosos, és a dir, que estudien, col·laboren o treballen amb ells, i la major part dels quals són creients i practicants. L'estudi ha revelat que el grup

admira les persones consagrades però, que per res no vol seguir el seu camí.

Les motivacions que exclouen o dificulten l'opció per a la vida religiosa en aquests 1.500 joves, són: per a un 90%, l'obediència i la restricció de la llibertat personal; per a un 73%, haver d'elegir un compromís per a tota la vida; per a un 72% és el celibat; per a un 64%, la pobresa, i per a un 61%, la convicció de poder prestar els mateixos serveis mantenint-se seglars. Dit d'una altra manera: els tres vots tradicionals de la vida consagrada —obediència, castedat i pobresa—, i una elecció que compromet tota la vida, són les dificultats de més pes per no fer-se frares ells, i monges elles.

Un altre aspecte del mateix estudi sociològic revela els percentatges de l'estima de la vida religiosa. Dels 1.500 joves, passen del 80% els que qualifiquen els religiosos d'homes acollidors, compromesos, alegres, lliurats a la pregària, solidaris i sensibles a l'amistat; i un percentatge menor —el 70%— que consideren els religiosos com a persones lliures, avançades i actualitzades.

Les respostes d'aquest jovent afecten en part l'essència teològica i jurídica de la vida religiosa: els tres vots i la professió. Però, per a ells i elles, ni els vots ni la professió no els incentiva a consagrar-se a Déu. Potser caldria posar més l'accent en el seguiment de Crist, pobre, cèlibe i obediència al Pare fins a la mort, i a la vegada lliurat als més petits, pobres i marginats.

Notes insignificants

Germà Adrià

El nostre Tabor

Senyor, en el segon diumenge de Quaresma se'ns convida a contemplar la teva transfiguració i a pensar una mica en aquella escena enlluernadora, prodigiosa, insospitada.

Allà et vas endur els teus predilectes Pere, Andreu i Joan. Com fer, Senyor, per ser un dels teus predilectes? És que no som tots predilectes teus? Tens favoritismes? O també fas com els nostres homes de govern que afavoreixen algú amb predilecció?

Ells es queden embadalits. I en el súmmum de la seva felicitat, Pere es manifesta com és (com som la majoria). Un egoista.

S'oblida dels seus altres germans apòstols que estan lluny del Tabor, i demana construir tres cabanes, només tres. I segurament que les voldria reduïdes, per no caure en la temptació d'allotjar-hi cap altre apòstol.

Tres cabanes... I Tu, Senyor, en quina t'hauries quedat?

I desfàs la seva presumpció egoista. Tot torna a la normalitat i, a més, els dius que no expliquin a ningú tot el que han vist. Tant com haurien presumit, exagerat i ponderat amb complaença orgullosa! Quantes explicacions haurien donat als seus companys i a tots els que s'apropaven a Tu... Però, Tu els impedeixes que gallardegin. Que no diguin res a ningú fins després de la teva Resurrecció...

Senyor, Tu coneixes el nostre egoisme. Saps molt bé, Senyor, com mirem sobretot «per a mi i els meus». En primer lloc la meua comoditat i el meu estatus d'excepció.

Quan tenim ocasió, ens fem sempre el nostre especial Tabor. Ens construïm el nostre món personal, o familiar, i no volem que ningú es fiqui en la nostra vida particular.

Volem el nostre Tabor només per a nosaltres. Primer jo, després jo i sempre jo. Que ningú no ens molesti, que ningú pertorbi la nostra comoditat.

No ens importa que d'altres no tinguin ni una cabana de cartró per arrecerar-se. Ni que suportin el fred de la nit. Ni que no disposin d'una taula per asseure-s'hi a menjar.

Nosaltres al nostre Tabor. Potser els donem alguna engruna lluny del Tabor. Potser fem alguna bona obra, però al nostre Tabor que no vingui ningú.

I omplim el nostre Tabor de coses inútils, i si podem l'engrandim per a nosaltres sols. Fins i tot, al nostre Tabor, sabem pregar en família, i hi posem signes religiosos que demostrin la nostra fe.

Però que ningú no hi pugui, que ningú fiqui el nas al nostre racó privilegiat.

I, malauradament, fins i tot ens oblidem que el nostre Tabor, per molt Tabor que sigui, sempre és passatger. Que només trobarem el Crist ressuscitat després de viure el nostre calvari i el nostre lliurament.

A vegades, fins i tot, com que el Senyor no ens ho prohibeix, ens agrada presumir de Tabor. I aleshores sí, som capaços de convidar algú per lloar-lo o perquè sàpiga que el tenim.

Si almenys sabéssim o col·laboréssim a construir cabanes per als que no tenen ni tindran mai cap Tabor.

Senyor, desperta'ns del nostre somni com vas despertar els teus tres privilegiats. Fes-nos tocar de peus a terra de la vida. I torna'ns a la realitat de l'amor. Destrossa el nostre egoisme.

Punt de vista

Jordi Bassas i Ribalta

Escriptor i teòleg

L'escàndol de la Creu

Quan l'apòstol Pau afirma que «nosaltres prediquem un Messies crucificat; escàndol per als jueus, niciesa per als gentils» (1C 1:23) no està fent retòrica, sinó que mesura perfectament totes i cadascuna de les seves paraules. Ell sap perfectament què representa per a un jueu devot, observant de la Llei i coneixedor de les Escripures, la imatge desconcertant d'un presumpte Messies ajusticiat en una creu. Com a bon coneixedor de la cultura hel·lenística, també es pot fer el càrrec de la poca atenció que aquest fet banal pot despertar entre els intel·lectuals de l'època. Però, l'experiència extraordinària que ha tingut, la visió del Ressuscitat, l'obliga a parlar d'aquesta manera, i les paraules amb què descriu el contingut d'aquella «visió» són aquestes: «força de Déu», «saviesa de Déu». Les seves conclusions no podien resultar més irreverents a la mentalitat religiosa tradicional: «Allò que Déu té de neci, és una saviesa superior a la dels homes; allò que Déu té de feble, és una força superior a la dels homes» (1:25).

No perquè sí, la primera gran heretgia que va fer trontollar l'Església fou l'arrianisme. Si partim de l'Escriptura, no és fàcil d'acceptar la condició divina del crucificat del Gòlgota. Gairebé podríem dir que és impossible. L'«escàndol dels jueus» que descriu Pau, doncs, és una reacció ben lògica. Com també és lògica la negativa del bisbe Arrius i els seus seguidors de reconèixer la divinitat de Jesús que, després, Nicea definirà. Com també és lògic que Mahoma, més tard, tot i reconèixer el caràcter de gran profeta de l'Altísim, de Jesús, es negui a reconèixer-li la personalitat divina. De fet, l'arrianisme i les seves variants històriques —l'islam n'és una— no deixa de ser la rèplica de la religiositat sincera del monoteïsta convençut davant de l'escàndol de la Creu.

És en aquest sentit que podem copsar l'audàcia de Pau en les seves afirmacions. A Israel, Déu no era un concepte abstracte, o una idea metafísica, sinó un personatge amb noms

i cognoms que havia estat el Guia del Poble al llarg de la història. En general, podríem dir que el concepte jueu de Déu («Elohim») era més un predicat que no pas un subjecte. En les confessions de fe importants, la fórmula més habitual era «El Senyor és el nostre Déu», atès que el mot «Jahvé» (el tetragrama diví) no es podia pronunciar. Per això, quan Pau fa al·lusió a la força i a la saviesa de Déu en relació amb la seva experiència del Ressuscitat, el jueu devot per força havia d'entendre-hi una al·lusió clara a Jahvé, l'únic Déu que ell reconeixia. L'escàndol no venia, doncs, només pel fracàs messiànic de Jesús —al capdavant un de més entremig d'altres messies fracassats— sinó per l'assimilació blasfema que feia Pau entre el Crucificat-Ressuscitat i la força i la saviesa de Jahvé.

De fet, entre els cristians d'avui encara perviu de forma latent una inclinació pseudoarriana en la formulació de la fe, i per tant, ens és difícil de valorar degudament les paraules de Pau. Emparats en una comprensió massa «l·latina» de la doctrina trinitària, el nostre esquema mental sobre la Redempció moltes vegades es redueix a això: «El Fill de l'Amo hauria hagut de venir a dir-nos que el seu Pare estava enutjat per les nostres mancances, però els perfids jueus en comptes d'escoltar-lo l'haurien fet crucificar. Per això, l'Amo hauria castigat després els jueus.» Caricatura, però molt divulgada. En qualsevol cas, res a veure amb l'experiència de Pau: ell veu clar que és el propi Amos qui es manifesta en la carn torturada de Jesús, i que aquesta manifestació gloriosa correspon a la visió del camí de Damasc. Aquest és l'autèntic escàndol de la Creu.

L'aspecte pràctic d'aquesta reflexió seria un advertiment contra la temptació de solucions sincrètiques fàcils en el diàleg interreligiós. Personalment, dubto molt que l'escàndol de la Creu sigui un fet religiós intercanviable; és més, fins i tot dubto que sigui un fet religiós en el sentit tradicional del terme. L'experiència de Pau, i per extensió de tota la mística cristiana, se situa en un escenari totalment ocupat per l'home Jesús de Natzaret, a qui les categories teològiques de Fill de Déu, Verb encarnat, segona persona de la Trinitat, són subsidiàries de l'experiència inicial i no pas a l'inrevés. L'experiència trinitària comença a partir de la humanitat ressuscitada de Jesús i no en la reflexió dels teòlegs. Quan nosaltres afirmem que Jesús és Déu, cal que tinguem en compte que és el propi concepte de Déu el que queda radicalment convulsiionat. I això no solament per al cristianisme i el judaisme, sinó per a totes i cadascuna de les creences religioses de la humanitat. És —repetim-ho— l'escàndol de la Creu.

saber escoltar

Sant Agustí i la veu

Sant Agustí forma part dels grans convertits de la història. No fou batejat en la seva infantesa. Només havia rebut la sal dels catecúmens. I, de petit, havia après a resar a Jesucrist. Li demanava, de vegades, que el mestre de l'escola no li pegués.

Agustí era un jove molt inquiet. Volia saber i la ciència l'enlluernava. De tal manera que menyspreava la Bíblia com a llibre per a la seva formació. Fou un gran racionalista i un gran purità, en l'ordre del pensament, de manera que conegué diversos moviments intel·lectuals de l'època. Tanmateix el nostre jove no se sentia espiritualment satisfet i sentia una mena d'esquinçament interior. Ni l'omplien els impulsos de la vida ni les doctrines filosòfiques que professava. Però, com diu un autor, aquest buit el dugué al jardí de la conversió on la seva vida s'obrí a les majors perspectives.

Un dia deixà el seu amic Alipius per estar al jardí tot sol. Experimenta una certa angouxa. Mentre està ocupat en molts pensaments, li sembla que sent la veu d'un noi que li diu: «Agafa i llegeix.» No serà una dita dels nois que juguen? No.

S'adona que el manament és per a ell. S'aixeca, agafa la Bíblia, l'obre i hi llegeix: «Revestiu-vos del Senyor Jesús.» Fou el gran moment de la seva vida. El camí radical que el dugué al baptisme i a la santedat.

L'experiència li fou útil. Es passà la vida meditant i explicant la Paraula de Déu. Fou sempre la llum dels seus passos. La llegí i rellegí perquè en ella hi trobava el pa que fa viure l'home. La valorà sempre com el mapa que indica la ruta del pelegrí. El moment, recorda un autor, la decisió d'Adam en el paradís. Agustí troba en la Paraula divina l'arbre de la vida. I s'apropa totalment a Déu.

Agustí, en la seva predicació, invitava sempre els fidels cristians a fer-se seves les paraules del noi: «Agafa i llegeix.» Tots els cristians ens trobem en el jardí de la decisió. Tots els homes i dones, com Adam i Eva, hem de decidir. La veu que l'infant adreçà a Agustí és la veu que assenyala l'arbre de la vida: la Paraula de Déu. La llegim? La coneixem?

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Déu

Un dels temes que han acaparat les cròniques d'aquests dies han estat els conflictes d'El Ejido. Com tothom, vaig llegir i escoltar un munt d'opinions i de discursos. Hi va haver actuacions que, més o menys encertadament, pretenien justícia, solidaritat i pau. També hi va haver algun missatge religiós, el clergat no va callar. Però, malauradament, no es va parlar de Déu.

Crec que hi ha un gran desconeixement de la idiosincràsia musulmana. Aquí no hi ha lloc per a grans explicacions. El que digui serà, de totes totes, una caricatura, però entranyarà una veritat. Als nostres musulmans al seu país, si han tingut alguna formació, els hauran dit que els cristians adorem tres Déus (és una falsa concepció de la Santíssima Trinitat); quan arribin aquí pensaran que només creiem en dos (Jesucrist i el Pare Etern, al pobre Esperit Sant tan sols el trobaran als diaris al final de l'última part dels anuncis econòmics); i a la pràctica constataran el poc que ens preocupa Déu (les nostres institucions assistencials els facilitaran aliment, els ajudaran a trobar feina i reforç escolar per als seus fills, però del fet diví no els diran ni piu, almenys això m'han dit). Som molt diferents, pertanyem a cultures i continents diversos, però adorem a Déu, al que ells, i els mateixos cristians que s'expressen en àrab, anomenen Al·là. Parlant-ne, i pregant-li, ens podrem trobar. I potser perdrien una mica d'arrogància, ja que poden ser pobres, però tenen una fe que els fa sentir-se superiors als que creuen que només pretenem una societat del benestar.

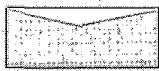
L'altre dia va passar per casa un amic jueu. Volia presentar-me la seva filla Tamar, una noia israeliana encantadora que venia amb els seus dos fills. La gran, de quatre anys, quan va arribar els va dir que volia veure la meua església. Hi vam entrar tots quatre reverentment. La nena només parlava hebreu i en aquesta llengua li va dir a la seva mare quan va sortir que la meua «sinagoga» s'assemblava a Notre Dame. Cal dir que l'interior del recinte fa 5x3 m, per això l'anomenem «l'església petita». Comparar-la amb Notre Dame semblava estrambòtic. Més tard vaig comprendre que aquella nena tan juganera que, abans de menjar-se uns caramels ja s'havia posat a la boca la moneda commemorativa que jo li havia donat a la seva mare, tenia tota la raó del món. Ja sigui per una explosió nuclear, o bé per un impacte extraterrestre o per la llei de l'entropia, la gran catedral o el meu petit temple, s'ensorraran. L'única cosa que hi romandrà per sempre serà aquella Presència que al seu interior és comuna a totes dues. La intuïció infantil potser ho havia captat (Sl 8:3, Mt 21:16). I en aquells pocs minuts els tres adults vam viure ecumènicament la fe. Així de senzill.

I davant de fets com aquests pensem que, potser més que parlar de respecte a les creences dels altres, podríem parlar de Déu. Seria més reconfortant. I a Déu crec que també li agradaria més.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

□ El bisbe de Barcelona i el fonamentalisme

Sr. Director,

Últimament sentim parlar molt del fonamentalisme islàmic. A la televisió han fet reportatges sobre la condició de la dona en alguns països, realment esfereïdors, però hi ha una altra forma de violència, d'enfrontament, que ja no és la pròpia cultural amb què justifiquen la marginació femenina.

Recentment els diaris informaven que al nord de Nigèria, a Kaduna, els musulmans han volgut imposar la *sharia* (lleï islàmica basada en la tradició, que no figura a l'Alcorà), cosa que ha ocasionat l'enfrontament amb els cristians amb un seguit de violència. Nigèria acaba de sortir de més de quinze anys de dictadures militars musulmanes. El president del país és ara un cristià, però els musulmans intenten implantar la *sharia* a diversos estats del país. Això està passant a Nigèria, però és ben recent la persecució dels cristians a Timor, les Moluques, Indonèsia o als cristians coptes d'Egipte, ancestralment marginats.

L'arquebisbe de Barcelona ha fet unes declaracions en què es manifesta partidari de la construcció de mesquites a la seva diòcesi; alhora demana que es deixin construir esglésies cristianes per a la pràctica d'aquesta religió als països de majoria musulmana. Realment la proposta de Mons. Ricard M: Carles és molt positiva si s'arribés a la tolerència mútua. Això seria un senyal de l'eradicació del fonamentalisme i l'inici del camí per a una convivència que ha estat ben difícil durant molts anys.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

□ Un fill busca el seu pare desaparegut durant la guerra civil

Sr. Director,

Centenars de famílies catalanes, acabada la guerra civil el 1939, no van saber mai on moriren o com moriren els seus familiars, joves mobilitzats forçosos de l'exèrcit republicà. És el cas del pare de Pere Vidal Girona, el qual ha tingut un interès extraordinari a buscar on és enterrat el seu progenitor. La premsa i la televisió s'hi han fet ressò últimament.

M'explica el Sr. Vidal que el seu pare quan va ser mobilitzat no va voler incorporar-se a files per «pacifisme». Denun-

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

■ Els nostres joves

Sr. Director,

L'hospitalitat benedictina del monestir de Sant Benet de Montserrat ha fet que un grup de joves de la nostra parròquia de Premià de Mar passessin un recés meditant sobre Jesús, el nostre camí de conversió dins del marc de l'any jubilar. Hi van expressar la seva experiència interior de Jesús, l'enviat del Pare i la força on es resolen les nostres qüestions personals. Juntament amb l'agraïment al Senyor, joia en el seu caminar, sentit profund de la seva vida i company de camí en moments difícils, se sentien joiosos de viure-ho en el si de la unitat visible, animada per la Paraula i la Gràcia que és l'Església.

Els joves viuen moments de rebel·lia, propis de l'edat, i busquen actituds lliures, potser despreocupades i excèntriques, seguint capricis de la moda estranya i extravagant. En el fons, però, tenen unes ganes de viure expressions humanes més sinceres que la nostra societat ha adulterat. La seva llibertat i el seu buit interior els pot animar a cercar idees noves i raons per viure en modes i grups, en sectes que els treguin de tant desengany personal i social. Fins i tot, alguns joves formats en un ambient cristià senten el fracàs d'aquesta societat anomenada cristiana que els ha desenganyat.

Però els joves volen retrobar-se en Jesucrist, que l'Església els ofereix com el Fill de Déu, el seu camí, veritat i vida. En ells neix un desig renovat de conèixer-lo i d'estimar-lo perquè els ajudi a viure amb més justícia, saviesa i santedat. I amb un compromís fet pregària perquè Jesús els ajudi a fer de la vida una cosa seriosa, un moment de donació i de servei, orientat cap a un humanisme viu i positiu a glòria de Déu.

Els nostres joves cerquen. Què els donem? Donem-los Jesús, Déu fet home, i sabran estimar-lo, comprendre com va acabar el seu testimoni de vida ací a la terra, clavat a la creu. Estic segur que mirant-lo en la creu no es deixaran fascinar per res del món, perquè sabran comprendre que de la creu neix l'amor que es dona, que se sacrifica i que ens salva. Promesa joiosa de vida eterna.

Mn. JOSEP M. ARMESTO MIRÓ
Premià de Mar

ciat, va ser detingut al seu domicili del Poblenou i portat pres al castell de Montjuïc i després al de Cardonà. Més tard, el van destinar a una unitat de guerra al front. També em comenta que la seva mare va rebre el 18 d'agost del 1938 una comunicació militar que li notificava que el seu marit, Pere Vidal Arboleda, havia mort «en intentar evadir-se».

Era una manera freqüent en aquella època dins de l'exèrcit republicà de justificar un assassinat per l'esquena als «desertors», fossin pacifistes o fugitius de-

tinguts a la frontera o amagats per raons ideològiques, religioses, polítiques o sentimentals. De la presó eren incorporats a brigades de xoc al front de guerra, d'on el comissari de guerra de la unitat rebia informació del tipus de soldat que se li enviava. Foren centenars els joves reclutats amb «fitxa negra». Val la pena de recordar, entre d'altres, en Jordi, el fill de l'il·lustre escriptor catòlic Josep M. Folch i Torres, que el van assassinar al front acusat d'intentar fugir. Al cunyat d'una germana meua, Guillem Malagarriga i

Ribalta, el van capturar quan es proposava passar la frontera. El van tancar a la txe de tortures anomenada de Sant Eli-es i després el van enviar al front, on va ser mort amb un tret a l'esquena. És probable, doncs, que el pare del senyor Vidal també fos assassinat per l'esquena. A Camarasa, potser? Fóra interessant conèixer casos semblants a tot Catalunya.

Felicitem al senyor Vidal pel seu amor filial. Fretura portar un ram de flors i resar un parenostre damunt de la terra on el seu pare va ser enterrat. Una empresa li ha promès fer unes proves d'ADN a les despulles paternes quan les trobi i poder traslladar-les al cementiri de Poblenou, amb les de la família. Elevem a Déu una pregària perquè el senyor Vidal pugui aconseguir el deu desig. Que la Reina de la Pau es digni a acollir tots els que han sofert i sofreixen encara avui dolors i quimeres a causa de les guerres.

FRANCESC A. PICAS
Barcelona

■ El cas del ministre Pimentel

Sr. Director,

Pròpiament, no és del Sr. Pimentel, sinó del director general que l'ha fallat, però la premsa així ho expressa perquè és el de més amunt en l'afer. Quan s'han trobat casos semblants a d'altres països, on un subordinat ha comès una infracció, el primer que es fa no és preguntar la implicació del seu cap en l'assumpte —això es reserva per a la investigació posterior—, sinó que deixen que l'oposició digui la seva. Tampoc no interessa si en aquells dies la persona en qüestió estava de viatge per les Bahames o si no ha pogut llegir la premsa, que sovint és la principal font d'informació que es fa ressò dels diversos casos de corrupció. I no parlem de l'espera del pronunciament judicial perquè ens digui el grau de culpabilitat dels possibles dimissionaris relacionats amb el cas.

La notícia informativa ha estat la presentació de la dimissió per part del ministre Pimentel, abans que la demanés l'oposició. Això l'honora davant de l'opinió pública, potser perquè és un fet molt singular en els alts càrrecs públics del nostre país, talment una flor en un pedregar. Podríem dir, parodiant el dibuixant Perich, que quan «es cala foc en un ministeri, quelcom del ministre es crema», tant si el dia del foc hi era com si no.

LLUÍS SANTAMARIA SANTAMARIA
Lleida

4t aniversari

**EMILIO PUÉRTOLAS
GORINA**

La teva esposa que no t'oblida
prega una oració i un pietós record

19 de març del 1996

**Esqueles a
Catalunya
Cristiana**

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Quaresma 2000: l'obediència de la fe

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«Escolta, Israel...»

La pregària més repetida en la tradició jueva, fins als nostres dies, és la que comença amb les paraules: «Escolta, Israel!» Aquesta pregària és ben bé la síntesi de la fe del poble de Déu de l'Antiga Aliança. Tot està centrat a «escoltar» el Senyor que parla al seu poble, que li dóna ensenyaments de vida, que el corregeix en les desviacions, que li promet coses noves i meravelloses... «Escoltar» és el mateix que «obeir». No es pensa que hom escolta sense fer cas de Déu que parla.

En aquesta fórmula concisa es revela l'autoritat de la Paraula de Déu, acceptada pel poble. Fer-ho així, és entrar pel camí de la salvació. Deixar de fer-ho és desencaminar-se, posar-se en perill de perdre la comunió amb l'Aliança.

«Escolteu-lo!»

Les paraules de l'Antic Testament

adquireixen un altre to des de la Transfiguració de Jesús. El Pare indica a qui s'ha d'escoltar: al seu Fill estimat, Jesucrist. Ell és la Paraula eterna feta carn en el temps, en la plenitud del temps. Des de la Transfiguració de Jesús, Moïses i Elies queden situats en la seva pròpia dimensió: ells parlen amb Jesús però no tenen l'autoritat de Jesús. Ja ho havien observat els qui l'escoltaven, des del començament de la seva predicació. I ho havien notat també els seus adversaris, quan li preguntaven amb quina autoritat es presentava enmig del poble. El manament d'escoltar Déu no ha canviat, sinó que s'ha concretat en la persona de Jesucrist. «La fe ve d'escoltar» (Romans 10:17). Quan s'escolta Jesucrist, es reconeix la seva autoritat amb l'obediència de la fe.

Aprendre a escoltar

L'home que es posa en camí vers la iniciació cristiana ha de ser un home disposat a escoltar, és a dir, a obeir. No hi

ha alternativa. Quan algú s'apropa per demanar el Baptisme, cal dir-li clarament que la seva actitud ha de ser la disposició a rebre la fe de l'Església, a acollir la doctrina cristiana, a aprendre a viure com Jesús ens ensenya. «Escolteu-lo!»

Potser aquesta actitud és difícil. En realitat, cada vegada sembla més difícil, en el nostre món, que les persones siguem capaces d'escoltar. Estem tan acostumats a canviar de canal a la TV o de sintonia a la ràdio quan no volem escoltar, i és tan estesa la sospita sobre l'autoritat de les persones, tanta la seguretat que tenim cadascú en la nostra manera de veure les coses, que segurament una de les coses que menys estem disposats a fer, en el fons, és escoltar algú reconeixent la seva autoritat, encara que allò que digui no coincideixi amb les nostres idees.

Com es pot ser «catecúmen» sense escoltar el qui ensenya? Com podem continuar considerant-nos bons cristians si no escoltem els qui poden parlar

amb l'autoritat que el mateix Senyor els ha donat? «Qui a vosaltres escolta, a mi m'escolta», digué Jesús als Apòstols. La capacitat d'escoltar sembla particularment limitada en les generacions més joves. Escolten realment els seus pares, els seus mestres, els seus sacerdots? I si no escolten, què podran saber sobre la Paraula de vida? Com podem estranyar-nos, aleshores, de l'allunyament de la fe cristiana que s'estén entre ells?

«Pare nostre...!»

La pregària per excel·lència dels cristians no és «escoltar», sinó «respondre». És dir a Déu «Pare», com a fruit d'haver escoltat Jesús, que ens ha revelat el disseny del Pare i ens ha concedit de participar de la seva condició de fill de Déu. El catecúmen «rep» el Pare nostre, però abans ha «rebut» el «Credo». L'ordre és aquest, i no es pot canviar, perquè «la fe ve d'escoltar», i el Pare nostre és la pregària de la fe.

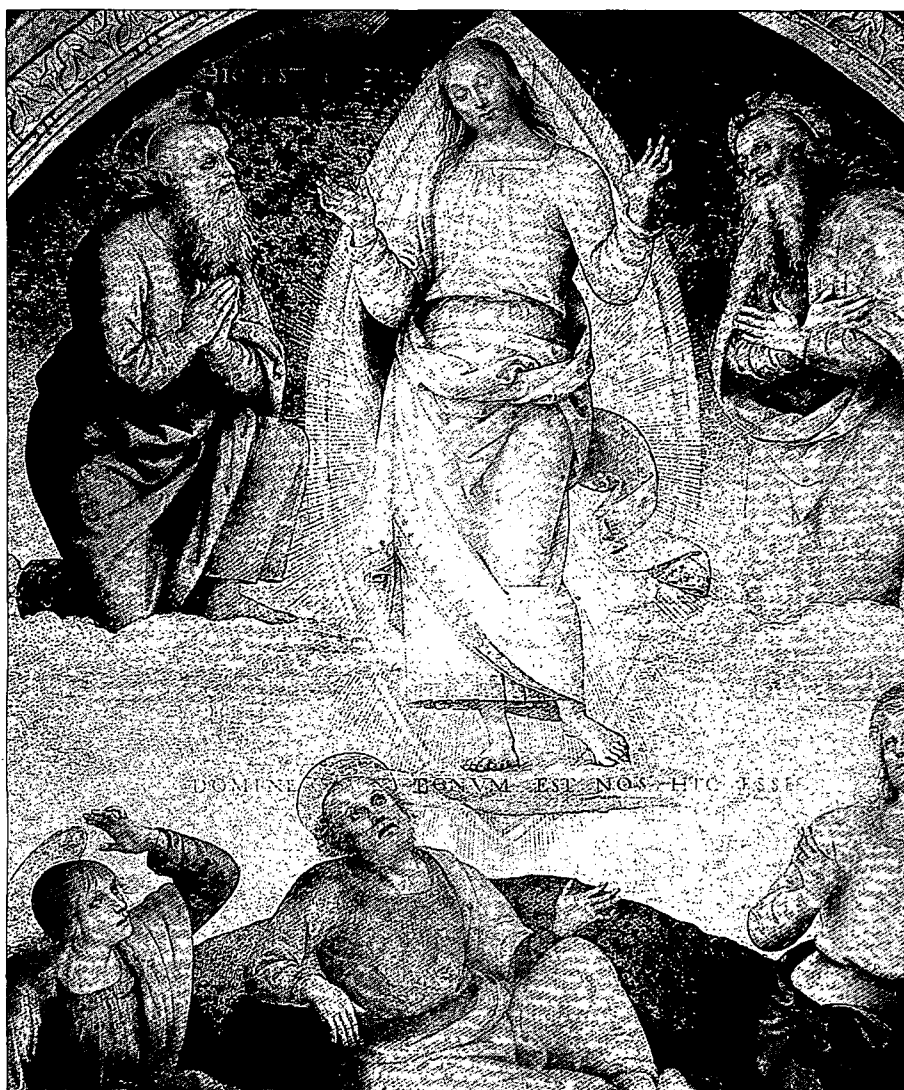
petites homilies

Transformats

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Anem per la vida amb el mal clavat a l'existència. Ens esforcem a desistir-nos-en i no ens en sortim. Al contrari. Moltes vegades encara ens l'enganyem més. Qui ens n'alliberarà definitivament? L'obediència creient. És la sublimació de la llibertat. Lliurement acceptem el do de la fe. Confiats en Déu que ens el brinda. Creiem en l'amor. L'obediència llavors esdevé plenitud. Ens realitza com a persones. Ens fa superar la nostra pròpia contradicció. Ens transforma. Obeir Déu és el camí de la realització humana. I l'obediència passa per la realitat de la vida. No és fatalisme. És lluita que transforma el món. Sense fer màgia. Ni jocs alienadors. Encarnant-s'hi. Ficant-se fins al moll de l'os de la mateixa realitat. Per canviar el mal en bé.

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham —és la temptació que ens segueix i ens escorcolla— el cridà: ... Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes... i sacrifica'l en holocaust. Abraham va obeir Déu. Com sempre. Era el seu estil de vida. Pura follia, diem ara. Déu no pot demanar una cosa així. Es contradiria ell mateix. El Déu de la vida no pot exigir la mort. Però la nostra vida és plena de contradiccions. Sols ens en sortirem si les assumim amb valentia i confiant en la bondat del camí de Déu. Ell va entregar al seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer. En l'obediència de

La simetria i la ponderació dominen aquesta transfiguració, obra de Perugino.

Jesús, la humanitat ha estat alliberada. El pecat ha estat bandejat. La mort ha resultat vençuda. L'home es transforma en fill de Déu i té un germà que seu a la dreta del Pare. Jesucrist, el qui va morir—obediència enmig de la realitat dura de la vida— més encara, el qui va ressuscitar—transformació definitiva— és el qui està a la dreta de Déu —el Mitjancer— intercedint per nosaltres —penyora d'esperança. Com Isahac recobrat de la mort per l'obediència, així també Jesús recobra la humanitat perduda. La figura queda petita i llunyana davant la realitat de l'amor abrandat de Déu.

El cristià és convidat a fer el mateix. La Quaresma ens ho recorda. Tenim una tasca a fer al llarg de la vida. Transformar-nos. Deixar els sots feréstecs del pecat i pujar dalt de la muntanya alta de l'obediència. És una ascensió llarga. Dura tota la vida. I difícil. Pel camí de desfer-se de la impedimenta que ens afeixuga. No ens despullem per masoquisme. Seria una disminució. L'ascètica de l'obediència ens va afuant com una flama. Arribats a dalt som llum. Els seus vestits es tornaren fulgurants. La vida nova ha esclatat dalt els cims de l'existència. Ha mort, diran. Aquest és el meu fill, el meu estimat, dirà el Pare. Perquè la Quaresma de la vida ens haurà transformats. I per ell, amb ell i en ell serem de debò nosaltres per sempre. La Pasqua sense fi ni terme.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

19. Diumenge

II de Quaresma. Morat. Lectures: Gènesi 22:1-2,9a,10-13,15-18 / Salm 115 / Romans 8:31b-34 / Marc 9:2-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep, espòs de la Verge Maria; Apoloni, b.; Landoald, prev.; Amanç, diaca; Quintil·la, mr.

Festa Major: a Picamoixons.

20. Dilluns

Sant Josep, espòs de la Verge Maria (S) Blanc. Lectures: 2 Samuel 7:4-5a,12-14a,16 / Salm 88 / Romans 4:13,16-18,22 / Mateu 1:16,18-24a (o bé Lluç 2:41-51a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ambrós de Siena, dom.; Arquip, comp. de S. Pau; Santes, Fotina, sam. mr.; Alexandra, Eufèmia i Teodòsia, mrs.

21. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 1:10,16-20 / Salm 49 / Mateu 23:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Filemó i Domnì, mrs.; Serapí, anac. b.; Lupici, ab. Santa Fabiola, matr. romana.

Festa Major: a Manresa.

22. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 18:18-20 / Salm 30 / Mateu 20:17-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deogràcies i Benvingut, bs.; Octavià, mr. Santes, Cal·línica i Basilisa, mrs.; Lea, vda.

23. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 17:5-10 / Salm 1 / Lluç 16:19-31. (Es pot commemorar: *Sant Toribi de Mogrovejo*). BARCELONA: es pot commemorar *Sant Josep Oriol, prev.* TORTOSA: Aniversari òbit bisbe Manuel Moll.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Victorià, procònsol, mr.; Domici, mr. Santa Aquila, mr.

24. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Gènesi 37:3-4,12-13a,17b-28 / Salm 104 / Mateu 21:33,43,45-46

ALTRES CELEBRACIONS: Dia d'abstinència de carn. Sants, Simeó, nen, mr.; Agapit i Llatí, bs.; Epigmení, prev. mr.; Timolau, Dionís i Ròmul, mrs. Santa Caterina de Suècia, vg. Beat Dídac J. de Càdiç, prev.

25. Dissabte

L'Anunciació del Senyor (S) Blanc. Lectures: Isaïes 7:10-14;8:10 Salm 39 / Hebreus 10:4-10 / Lluç 1:26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pelagi, b.; Quirí, mr.; Humbert, ab. Santa Dula, mr.

Festa Major: a Borgonyà, els Prats de Rei i Tortosa.

Lectures bíbliques

Diumenge II de
Quaresma

Cicle B

Lectura primera Gn 22:1-2,9a,10-13,15-18

Sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu, per posar a prova a Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi,

Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer. Vós em trencàreu les cadenes. Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves prometes, ho faré davant del poble, als aïres de la casa del Senyor, al teu bell mig, Jerusalem. R.

Lectura segona

Rm 8:31b-34

Déu no va plànyer el seu propi fill

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

Vers abans de l'Evangeli

Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare: Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Evangeli

Mc 9:2-10

Aquest és el meu Fill, l'estimat

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial

115:10 i 15,16-17,18-19 (R.: 114:9)

Crec amb tot el cor, tot i que deia:

«Que en sóc de dissortat»,
al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.

R. Continuaré caminant entre els qui viuen
a la presència del Senyor.

Cant d'entrada per als diumenges de Quaresma

La Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense, en compliment de la resolució 52 del Concili Provincial Tarraconense 1995, amb el bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena al capdavant, va presentar el 5 de febrer a Girona els cants oficials d'entrada per a les misses del temps d'Advent, de Nadal, de Quaresma i de Pasqua, com «Catalunya Cristiana» ja va informar en el seu moment. Aquests cants són un pas important dins del gran projecte de fer un Cantoral Bàsic. Ara us oferim el cant d'entrada per a la Quaresma que està previst per a tots els diumenges d'aquest temps.

L'antífona d'aquest cant per a la Quaresma està presa del salm 90, pràcticament tal com està en el *Graduale Romanum* per al primer diumenge. És un text clàssic de la litúrgia romana que expressa molt bé l'itinerari de la iniciació cristiana, actualitzat en l'itinerari quaresmal. Déu està sempre a punt d'atendre la invocació de l'home que, per la gràcia de l'Esperit, es converteix al Senyor; Déu el defensa dels perills i temptacions (escrutinis), el glorifica fent-lo fill seu en Jesucrist i donant-li l'Esperit, pel Baptisme i la Confirmació: li promet la vida eterna inaugurada ja en la fe, i així li ofereix la salvació que Crist ha portat al món per la Pasqua.

Aquesta és la seva utilització: L'antífona del poble («Sempre que m'invocui...») es repeteix després de cada verset (trets, els cinc primers, de diversos salms). El primer («Tu que vius...») es canta cada diumenge, per accentuar el salm 90 —ben quaresmal—; com a segon verset es canta per ordre un dels que segueixen, amb un text relacionat amb l'ambient del diumenge corresponent: temptacions («El Senyor donarà ordre...»), transfiguració («Alceu vers ell la mirada...»), conversió, acció purificadora —comencen els escrutinis— («Déu meu, creu en mi...»), el diumenge *Laetare* («M'ensenyareu el camí...»), i el diumenge que inaugura la quinzena prepasqual («En Crist tenim...»), tret de la carta als Colossencs.

Cant d'entrada

TOTS *Re m Sol m La Re m*

Sem-pre que m'in - vo - qui l'es-col - ta - ré,

Sol m Re m

el sal - va - ré i l'om - pli - ré de glò - ri - a,

Re 7 Sol m

sa - ci - a - ré el seu de - sig de llar - ga vi - da,

Re m Sol m La Re m

li mos - tra - ré la me - va sal - va - ci - ó.

CHOR *Sol m Do Fa Re m*

1. Tu que vius a re - cer de l'Al - tis - sim di - gues al Se -

Sol m Sol m La 4 La

nyor: Sou el meu Déu en qui con - fi - o!

Sol m Do Fa Re m Sol m

nyor do - na - rà or - dre als seus àn - gels de guar - dar - te en

Sol m La 4 La

tots els ca - mins.

Sol m

3. Al - ceu vers ell la mi -

Do Fa Re m Sol m Sol m

ra - da i se - reu ra - di - ants i no hau - reu d'a - bai - xar els ulls, a - ver - go -

La 4 La

nyits.

Sol m Do

4. Déu meu cre - eu en mi un cor ben

Fa Re m Sol m Sol m La 4

pur, feu re - néi - xer en mi un es - pe - rit ferm.

La

5. M'en - se - nya - reu el ca - mí que duu a la vi - da, jo - ia i

Re m Sol m Sol m La 4 La

fes - ta des - dir a la vos - tra pre - sen - ci - a.

Sol m Do Fa Re m

6. En Crist te - nim la re - demp - ci - ó, el per -

Sol m Sol m La 4 La

dó dels nos - tres pe - cats.

Text del cant amb la seva melodia bàsica.

Antífona

Sempre que m'invocui l'escollaré,
el salvaré i l'ompliré de glòria,
saciaré el seu desig de llarga vida,
li mostraré la meva salvació.
(Salm 90: 15-16)

Estrofes

1. Tu que vius a recer de l'Altíssim digues al Senyor: Sou el meu Déu en qui confio!
(Salm 90: 1-2)
Es canta cada diumenge.
2. El Senyor donarà ordre als seus àngels de guardar-te en tots els camins. (Salm 90: 11)
Diumenge I.
3. Alceu vers ell la mirada i sereu radiant, no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits. Salm 33: 6)
Diumenge II.
4. Déu meu, creu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. (Salm 50: 12)
Diumenge III.
5. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència. (Salm 15: 11)
Diumenge IV.
6. En Crist tenim la redempció, el perdó dels nostres pecats. (Col 1: 14)
Diumenge V.

Claret

Ursula Marc

Toni, el petit lladregot

La història del petit lladregot Toni és un conte destinat a adults, joves i infants. Els lectors, en un moment o altre de la lectura, se sentiran identificats amb el nostre protagonista. Un conte que és un curs de fe on els fonaments es miren d'inculcar amb grans dosis de tendresa. Què significa ser cristià, què significa el Regne, què significa estimar Déu Pare i ser estimat per aquest Déu Pare. Aquest rei del conte realment existeix!

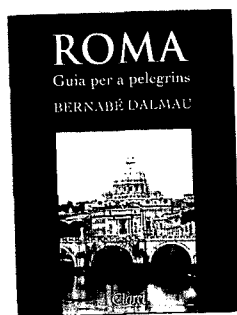
Festa 20. 88 p. PVP: 975 ptes.

Els salms més bonics

En els salms aprenem com és el Senyor i som portats a lloar el seu amor, la seva omnipotència i la seva bondad. Tot sovint les pregàries de la Bíblia canten la terra d'Israel, especialment Jerusalem. Aquest llibre combina fragments dels salms més bonics amb imatges de gran bellesa de Terra Santa.

Daus 195. 192 p. PVP: 1.500 ptes.

Bernabé Dalmau

Roma

Guia per a pelegrins

Una guia pensada per a pelegrins que vulguin aprofitar tots els "ganxos" que la ciutat de Roma ens ofereix. Hi té preponderància l'aspecte religiós i no hi ha concessions, per exemple, a la dimensió gastronòmica. Però sí que els valors culturals que fan de Roma una ciutat única hi són subratllats, per tal que el viatge sigui ben aprofitat.

Daus 195. 192 p. PVP: 1.500 ptes.

Barcelona

diòcesis

VII Trobada d'Escolans a Montserrat

■ L'objectiu no era altre que celebrar junts el Jubileu

MONTSERRAT.— Eren prop de les onze del matí del dissabte 4 de març. El dia despuntava bé a Montserrat, les previsions climatològiques eren favorables. Tota una colla de seminaristes estaven expectants i amb l'ai al cor. Feia diverses setmanes que preparaven la VII Trobada d'Escolans.

S'havia estudiat fins al més petit detall (jocs, ambientació, motivació, etc.). Les reunions preparatòries havien estat intenses. Seminaristes menors i majors, membres del Seminari Obert, mossens, tothom hi havia col·laborat. El monestir de Montserrat havia ofert totes les facilitats per a la realització de l'encontre. Les diverses parròquies de la diòcesi havien anat trucant i s'esperava una bona assistència d'escolans (uns 180). Ara era el moment de la veritat, de la participació, de la joia, del Jubileu.

A mesura que anaven arribant els escolans, el moment es feia més intens. Tothom anava proveït d'un fulard amb l'anagrama de la trobada que els era lliurat en l'acolliment. Entre escolans i escolans es veien pares, religiosos i religioses, mossens, etc., tot un ampli ventall de la vida diocesana que anava acotxant tot el treball que hi ha al darrere. Alguns eren vells coneguts, incondicionals d'any rere any, altres eren nous de trinca. Tothom era benvingut!

I al moment indicat va començar la trobada. L'animació inicial anava a càrrec de Mn. Ramon Bosch que, entre joc i joc,

ben animosament, anava explicant el sentit de la trobada, que no era altre que celebrar junts el gran Jubileu. Entre dansa i dansa, al so de la música es van anar configurant cinc grups d'escolans (amb els cinc colors de l'anagrama jubilar que representen els continents). I a cada grup dos seminaristes que es veien en gran destret per controlar tan variat personal.

El joc que va començar era una barreja de proves a partir d'elements centrals del Jubileu i de rondalles sobre l'origen de Montserrat. Cada grup havia d'aconseguir cinc claus per traspasar les portes de cinc basíliques, en les quals se'ls explicava una rondalla. A partir d'aquesta rondalla havien de fer alguna prova divertida. Feia goig contemplar tot el camí del Via Crucis i el de Sant Miquel ple de mainada amunt i avall, corrent, suant, gaudint de tot plegat.

El gran joc va fer arribar tots els participants a l'ermita de Sant Miquel. Allà, enmig de la natura, van reposar els cossos fatigats i es van refer tot dinant. I és que la trobada encara no havia acabat. Faltava el més important encara. Com si d'un pelegrinatge es tractés van tornar tots cap al

La trobada va acabar amb el cant dels adéus.

monestir amb cert ordre. Com a bons pelegrins s'acostaven a la Mare, a venerar la Moreneta. I tot seguit, aplegats a la basílica va començar la celebració de l'eucaristia. Era impressionant aquell temple curull d'escolans, famílies i mossens, molts joves i altres ja no tant. El pare abat, Sebastià Bardalet, els va adreçar unes paraules. El bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Enric Vives va presidir la celebració jubilar. En l'homília va glossar el sentit del Jubileu. Tot es va desenvolupar amb normalitat.

I per no trencar el costum, la trobada va acabar amb una immensa rotllana a la plaça tot fent «l'hora dels adéus». Significatiu comiat d'una trobada que ja compleix set edicions i que té la voluntat de

continuar aglutinant els escolans de la diòcesi en un encontre festiu, de convivència i per què no, de reflexió sobre la vocació.

Si a les onze del matí els organitzadors estaven amb enjòlit i expectants, a les set de la tarda estaven cansats, aixafats, però amb la joia plena d'aquells que saben que no han fet res més que complir amb el seu deure, i amb el desig d'haver contribuït un any més a la pastoral diocesana. Ara és el moment del recompte d'assistents (perquè van ser molts més dels previstos!), de la valoració de la jornada, dels agraïments a tanta gent que hi dona suport, i sobretot de l'agraïment a Aquell que mou i impulsa a seguir-lo.

Mn. Fidel Catalán

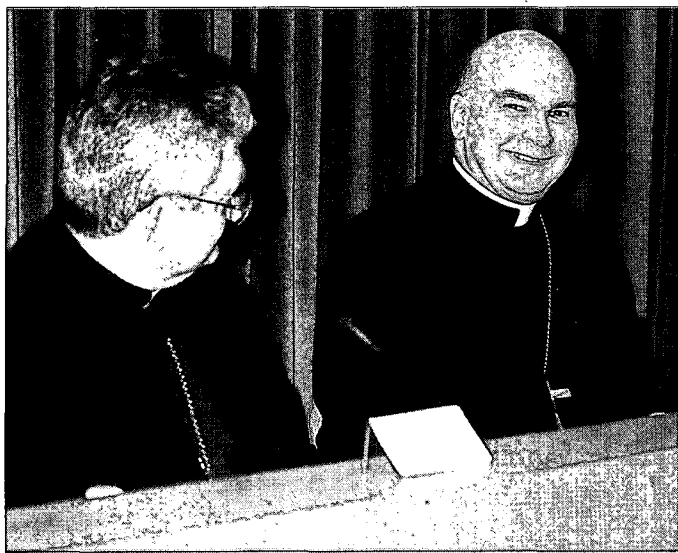
Formador del Seminari Menor

Professionalitat en el tractament dels temes d'Església

BARCELONA.— L'arquebisbe nord-americà John Patrick Foley, que des de fa quinze anys presideix el Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials al Vaticà, va pronunciar una conferència el 6 de març sobre *L'Església i els mitjans de comunicació al segle XXI*. Després de destacar la importància que els mitjans de comunicació social tenen per a l'Església i la necessitat d'una bona entesa entre els comunicadors catòlics i els bisbes, Mons. Foley va passar a defensar que, si bé és cert que cal tenir una certa familiaritat amb els temes d'Església per tractar-los amb un mínim de correcció, no ho és menys

que la professionalitat és molt important i és una condició que l'Església sempre pot reclamar en el tractament dels seus temes. «Rar és el responsable d'un gran mitjà informatiu que es mostri insensible davant de proves de manca de preparació professional», va aclarir el conferenciant.

Tot fent referència a un article publicat recentment que es feia ressò d'unes paraules

Mons. Foley (a la dreta), al costat de Mons. Carrera.

les del cardenal Carlo M. Martini, també va dir que les «cinc claus per a una bona informació religiosa» passen per apropiarse amb humilitat als fets religiosos especialment difícils, respectar els simbolismes a través dels quals l'Església es comunica, detectar els signes d'esperança presents al món, fugir del culte a la personalitat per posar en relleu el paper de la comunitat

cristiana i prestar més atenció als fets quotidians de la vida i la missió de l'Església. Mons. Foley va afegir-hi dues idees més de collita pròpia: «No defugir els aclariments o els comentaris sobre esdeveniments d'Església quan els professionals de la informació els sol·liciten, i no prendre's com un greuge les informacions que no ens agraden, quan són veraces.»

«Interessant, ortodoxa i autofinançada» van ser els adjectius que finalment Mons. Foley va emprar per definir una publicació catòlica d'èxit mentre es veia obligat a puntualitzar que els termes «interessant» i «ortodoxa» no han de ser necessàriament contradictoris. En el tractament de les informacions d'Església, la fórmula que per a Mons. Foley han de seguir els periodistes és clara, la de sant Agustí: «En les coses necessàries, unitat, això és, doctrina; en les coses dubtoses, llibertat completa.» En van prendre nota els participants en l'acte, que va tenir lloc a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i que va ser organitzat conjuntament pel Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. (C.M.)

Representació d'«El doctor Pa i Aigua»

BARCELONA.— Com a pròleg de les festes de Sant Josep Oriol, a l'església de Santa Maria del Pi de Barcelona es representarà per quart any consecutiu, el 18 de març a les nou del vespre, el drama sacre *El doctor Pa i Aigua*. La representació de l'any 1999 va ser guardonada amb el premi per al teatre amateur Fundació Pelfort i Xinxó que lliura la Societat Econòmica Barcelonina d'Amics del País.

Aquesta obra té un caire altament popular, no únicament perquè hi intervien de forma desinteressada més de 150 persones, entre actors, cantaires, músics i tècnics, sinó també per la gran afluència de públic que cada any omple l'església de gom a gom.

El retaule explica la vida de Sant Josep Oriol tot escenificant fets de la seva biografia. La basílica il·luminada amb espelmes retorna a segles passats i també hi ajuda la música de l'època, recuperada per grups de música antiga de reconegut prestigi. També els vestits litúrgics i part dels objectes que s'utilitzen a l'obra són autèntics i ha calgut fer una tasca de recerca per trobar-los. (Josep M. Vidal)

Barcelona

Música, lloança i missa per a joves

■ El grup carismàtic Nostra Senyora del Sagrat Cor organitza una trobada

BARCELONA.— «Jesús vol parlar als joves, en aquesta edat en què els camins encara no són gaire clars i en què se cerquen respostes a totes les coses. Els vol mostrar la Veritat, sense amagar-los les dificultats i donant-los la mà per acompanyar-los en el camí.» Amb aquestes senzilles paraules José Antonio Godina, membre del grup Nostra Senyora del Sagrat Cor, explica el sentit que tindrà la trobada per a joves.

La trobada, que tindrà música, lloança i una eucaristia, es farà el 30 de març, de les nou a les onze de la nit, al santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor (c/ Rosselló, 175, entre Muntaner i Aribau). La missa jove, amb cants i guitarres, ha estat organitzada pel grup del Sagrat Cor de la renovació carismàtica i el Col·legi Sant Miquel de Barcelona.

L'eucaristia serà celebrada pel prevere Joaquín Climent, rector de Santa Perpètua, i concelebrada pel P. Juan Montaña, missioner del Sagrat Cor i director del

Col·legi Sant Miquel, i pel P. Ignacio Rivas, m.s.c. La celebració va ser idea del P. Montaña i pretén que els joves coneguin l'esperit de la renovació carismàtica catòlica.

Segons explica José Antonio Godina, «la música i la lloança ocupen una part molt important en les celebracions, així com la participació i la fraternitat entre tots». Godina afegeix que aquest esperit és el que volem per a la missa de joves «perquè visquin l'eucaristia de ple, amb molta fraternitat. Si els joves se'n van a

ballar amb els amics, perquè s'hi troben bé, per què no s'han de trobar bé amb Jesús, que és el seu amic?». Per parlar d'aquest tema hi haurà el testimoni d'algun jove de la renovació que explicarà com el Senyor actua en la seva vida.

Per a Godina, que defineix la renovació com «un corrent de Gràcia suscitat per l'Esperit Sant en l'Església», el que és important és que «Jesús està viu, proper. És el Senyor, i vol tenir una trobada personal amb cadascú, cara a cara». Aquest membre de la renovació afegeix que «ens agradaria que els joves visquessin l'encontre amb Jesús viu i ressuscitat ja que en definitiva el que ofereix el cristianisme no és un projecte, ni una ètica, ni una moral. És: Jesús».

El Grup Nostra Senyora del Sagrat Cor té més de quinze anys, té uns trenta membres que s'apleguen a l'oratori del santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor de Barcelona. S'hi reuneixen els dijous a la tarda, de dos quarts de set a dos quarts de nou, i està obert a tothom. A banda d'això també organitzen cada any tres vetlles d'adoració i de sanació amb eucaristia i exposició al Santíssim. Hi va gent de tot Catalunya.

(Per a més informació es pot trucar a José Antonio Godina, tel. 934 196 355.)

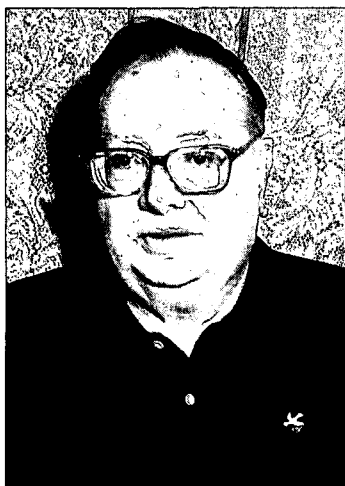
Marta Puyol

Mn. Joan Serra, cinquanta anys de servei

BARCELONA.—

L'actual rector de la parròquia barcelonina de l'Esperit Sant, Mn. Joan Serra Fontanet, celebra el diumenge 19 de març el cinquantè aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Tota l'assemblea de creients d'aquest gran temple, situat molt a prop de l'Hospital de Sant Pau, s'hi trobarà a dos quarts d'una del migdia per celebrar l'eucaristia. Mn. Joan, que ja fa gairebé 24 anys que és en aquesta parròquia i que sempre ha tingut el cor obert a totes les sensibilitats i els moviments cristians, vol aquesta vegada obrir més que mai casa seva a tots aquells que vulguin felicitar-lo o, simplement, pregar amb ell.

La meitat de la vida sacerdotal de Joan Serra ha passat per la parròquia de l'Esperit Sant, que inclou una quantitat important de població de la Ciutat Comtal i acull un ventall variat de grups i d'associacions. Un grup del moviment escolta, diversos equips de matrimonis, una coral, grups de pregària i formació de joves, un torn de l'adoració nocturna, un espai, teatre i catequesi d'adults són només alguns dels exemples de la pluralitat d'iniciatives que ofereix aquesta comunitat. Evidentment, no hi falten tampoc les propostes per als diferents períodes de catequesi (Primera Comunió, Confirmació i postconfirmació). D'altra

Mn. Joan Serra.

banda, amb ell com a rector, s'han fet diverses reformes i, en el capítol d'accidents, la parròquia s'ha sabut refer de dos incendis, als anys 1993 i 1995.

Abans d'arribar a l'Esperit Sant, Joan Serra va passar per les parròquies de Sant Pere del Prat de Llobregat, del Sagrat Cor de Barcelona, de Santa Magdalena de Bonastre (Tarragonès), de Sant Pere Ermengol també de Barcelona i de Sant Paulí de Nola, al barri del Be-

sòs. És en aquest últim destí on Mn. Joan Serra va desenvolupar una de les tasques pastorals més importants de la seva vida. A partir de l'any 1962 i en una zona plena d'immigrants, va superar tots els entrebancs per fer realitat la construcció d'un

temple parroquial que encara no existia. A més de l'església materialment feta, Mn. Joan va deixar-hi, quan va ser nomenat rector de l'Esperit Sant l'any 1976, serveis socials, catequistes, curssets de cristianitat i moltes obres força ben encarrilades.

Joan Serra va néixer al Vendrell el 31 de desembre del 1925, quan aquesta ciutat del Baix Penedès encara pertanyia a la diòcesi de Barcelona. Després d'estudiar als maristes de Badalona, va entrar al Seminari de la Ciutat Comtal el 1939, tot just quan va acabar la Guerra Civil, cosa que va afectar les condicions de la seva formació per les mancances materials de la postguerra. El dia de Sant Josep de l'any 1950, any jubilar com aquest, va ser ordenat prevere. Joan Serra és mestre de català i diplomad en llengua anglesa per la Universitat de Barcelona. Ha participat també en diferents curssets de Teologia a Barcelona i a Roma.

«No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres...» (Jo 15:16). Mn. Joan Serra ha meditat sovint aquesta frase de Jesús, a qui assegura que sempre s'ha volgut acostar una mica més.

Ignasi Miranda

Homenatge a Mn. Josep M. Juncà

VILAFRANCA DEL PENEDES.— Les parròquies de Vilafranca del Penedès (de Santa Maria i de la Santíssima Trinitat) organitzen un senzill homenatge al que va ser vicari a Vilafranca entre els anys 1951 i 1955, Mn. Josep M. Juncà i Ramon, sacerdot i bon amic de tots, en la commemoració dels seus cinquanta anys de sacerdoci. La celebració tindrà lloc el dia 26 de març en la missa de dotze a la parròquia de Santa Maria, que presidirà Mn. Juncà. Després, la comunitat es reunirà per dinar tots plegats a l'Hotel Pere III a les dues de la tarda. Totes les persones que vulguin assistir al dinar han de passar prèviament per les oficines de Caixa Penedès per satisfer l'import de 3.000 pessetes al compte 2081-0000-87-0000728503. (C.C.)

Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona per al bisbe Vives

BARCELONA.— El bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan-Enric Vives ha estat guardonat amb la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona, que li va ser lliurada el 7 de març de mans de l'alcalde de la ciutat, Joan Clos. La medalla li ha estat atorgada «per la seva generosa dedicació al barri del Poblenou i el seu compromís constant amb la gent, que ha constituït una aportació fonamental al moviment associatiu del districte de Sant Martí».

Com a resposta a aquesta distinció, Mons. Vives va adreçar aquestes paraules: «Personalment opino que els sacerdots i especialment els bisbes ja tenim la creu pectoral de Crist com a únic signe extern d'honor. Un signe que vol indicar fins on hem d'estimar i servir, perdonar i treballar pels altres, fins a assemblar-nos a Jesucrist, que morí a la Creu per salvar tota la humanitat. I per això el pectoral episcopal que porto ja és la meua distinció. Però aquesta Medalla de la Ciutat de Barcelona l'accepto perquè vol valorar el treball d'un sacerdot que ha realitzat tot el seu ministeri en aquesta ciutat i a la diòcesi a la qual dona nom. Per tants altres sacerdots que han treballat i fet la ciutat, que l'estan fent des dels seus barris i institucions, us agraïxo la vostra distinció i la recolliré amb emoció i agraïment.» (C.C.)

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.** Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues l'informaran **gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

LLOGERS • ALQUILERES

189 - 08011 BARCELONA

La catedral de Vic i l'empremta de l'abat Oliba

Pedres plenes de pregària

Text: Marta Puyol
Fotos: Dani Codina

Una catedral és en primer lloc una església. Un espai de reunió, oració i celebració del culte, amb l'especificitat afegida que, com l'etimologia del mot indica —*cathedra*, cadira en llatí— acull la seu episcopal. Aquesta particularitat la converteix en l'església mare o

primada de la demarcació pastoral del bisbe, és a dir, de la diòcesi. L'abat Oliba tenia ben clara aquesta idea en fer-se promotor d'una catedral de nova planta a Vic. També va ser l'impulsor de la renovació de les abadies de Santa Maria de Ripoll i de Sant Miquel de Cuixà.

EL NAIXEMENT DE LA CATEDRAL

Les fonts documentals i arqueològiques no faciliten cap notícia concreta del moment precís en què es va fundar a Vic la seu episcopal com tampoc sobre la ubicació del solar de la primera catedral. L'únic testimoni que defuig l'especulació erudita són les signatures dels successius bisbes titulars de la diòcesi en les actes dels concilis celebrats per l'església visigòtica al llarg dels segles VI i VII. Es perd el rastre amb l'esfondrament de la monarquia carolíngia.

Quan Osona s'integra als comtats carolingis per l'ocupació de Guifré el Pelós el 886 torna a tenir un bisbe que és anomenat Gotmar. La seu es va aixecar en el mateix espai a

prop de la riera que ocupa l'actual. Arriba el romànic i l'abat Oliba en el segle XI és el promotor d'una catedral de nova planta. El nou temple va ser consagrat el 31 d'agost del 1038 pel bisbe Oliba en presència dels comtes de Barcelona, Ramon i Ermessanda, i de nombrosos bisbes.

El 1701 es posarà la primera pedra de la catedral neoclàssica que serà consagrada el 1803. L'edifici serà incendiat el 21 de juliol del 1936 en començar la Guerra Civil. El 1940 es van començar les obres de restauració de la catedral que deixaran el temple tal com el coneixem avui.

EL CAMPANAR

El campanar és un dels pocs elements de la catedral del bisbe Oliba que resten gairebé intactes, encara que la gran obra es va culminar amb posterioritat al seu pontificat, i és sens dubte l'obra més prominent, amb els seus 46 metres d'alçada. De planta quadrada, es va aixecar separat de l'església i igual que moltes altres torres romàniques, el campanar de la seu de Vic compaginava funcions religioses, com el toc de les campanes, i laiques, ja que també servia de torre de guaita.

EL CLAUSTRE

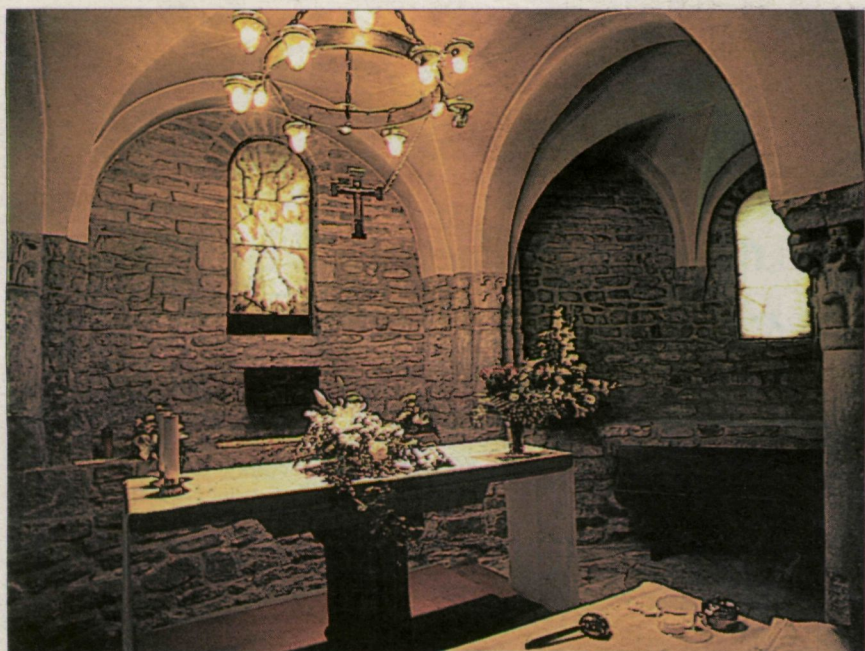
El claustre és el fruit de les reformes dutes a terme amb la construcció de la catedral actual. Va ser quan les seves pedres es van numerar i el claustre es va desmuntar per ser reconstruït uns metres més enllà cap a la riera, els suficients per permetre aixecar les naus laterals del nou temple.

Arran d'aquesta intervenció es va alterar la seva disposició original: se'n va mutilar de les capelles i els restants elements artístics que l'ornamentaven i la seva planta va quedar regularitzada amb cinc arcades per galeria. També es va anivellar el seu sòl amb el de la nova seu, i s'afegí un pis superior amb balconades, en el qual el bisbe Francisco de Veyán (1784-1815) va instal·lar la Biblioteca Episcopal fundada per ell mateix i en la qual es van formar vigatans de naixement o d'adopció, com el filòsof Jaume Balmes, sant Antoni Maria Claret o el mateix poeta Jacint Verdaguer.

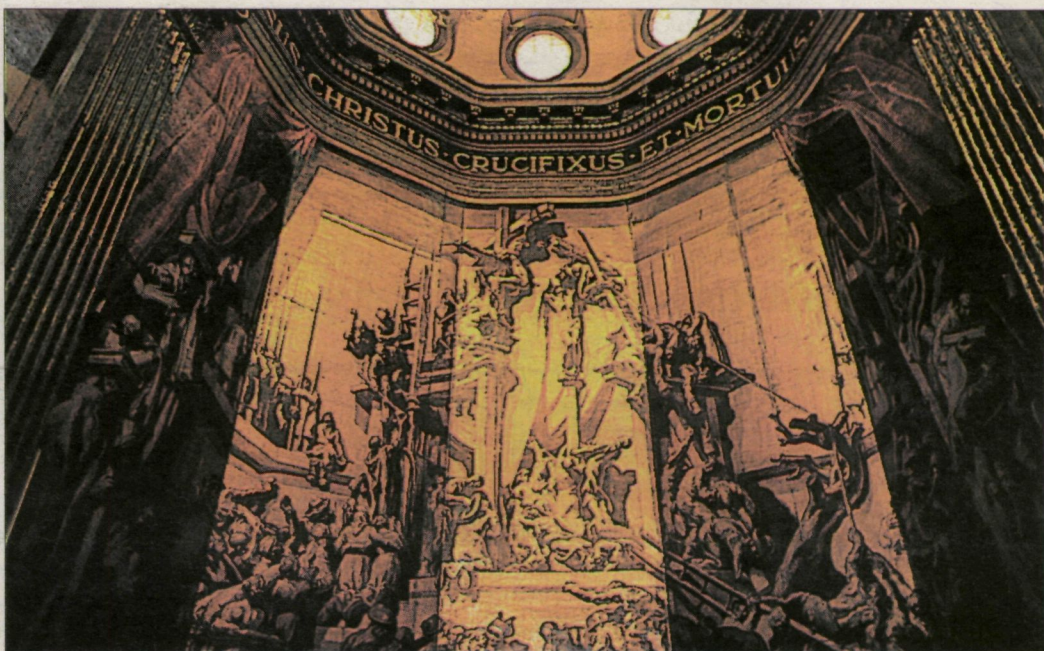
EL MONUMENT FUNERARI A JAUME BALMES

Al centre del claustre s'alça el monument funerari del filòsof vigatà Jaume Balmes (1810-1848). El mateix any de la seva mort es va establir una comissió que havia de dur a terme la construcció d'un mausoleu en el cementiri de Vic. El monument havia de ser finançat amb una subscripció pública d'abast nacional. Testimoni del prestigi i estima cap aquest pensador, la subscripció va acollir donatius de tot Espanya. El monument va ser inaugurat el 1853 al cementiri de Vic. Posteriorment, el 1865 va ser traslladat a la seva ubicació actual on va ser col·locat damunt una base de pedra que li dona proporció amb la verticalitat del conjunt del claustre.

LA CRIPTA

Avui parcialment restaurada en la forma original, la cripta és una mostra excel·lent del que va ser la seva romànica. Es va construir aprofitant els murs dels fonaments de l'absis central, en la forma de capella mig subterrània, similar a d'altres contemporànies. Constava originàriament de tres naus de quatre trams cobertes amb voltes d'aresta, sostingudes per quatre columnes amb capitells d'ordre corinti decadent, reaprofitats d'alguna construcció del segle X, qui sap si de la mateixa catedral anterior. La il·luminació provenia de les tres finestres que encara s'obren a la capçalera.

EL PINTOR JOSEP M. SERT

L'escena d'aquesta pintura de Josep M. Sert mostra el Calvari, amb la Crucifixió de Crist entre el bon i el mal lladre. A finals del 1900 el Dr. Torras i Bages (1899-1916), bisbe de Vic rebia una carta d'un jove artista instal·lat a París. El pintor Josep M. Sert era un vell conegut del prelat, del temps en què exercia de consiliari del barceloní Cercle Artístic de Sant Lluc. L'any 1926 es van rebre de París les primeres teles amb representacions bíbliques. Després de la Guerra Civil Sert decideix pintar un altre cop els murs de la catedral amb un nou projecte que aconseguí finalitzar fins a l'alçada de les cornises, quan el sorprengué la mort el 1945. La decoració va ser acabada per un deixeble seu que va reproduir els temes existents abans de l'incendi.

Tarragona

Impuls definitiu al Museu Bíblic Tarraconense

■ La nova ubicació i una campanya per captar patrimoni museístic obren una nova etapa

TARRAGONA.— Una nova etapa s'obre de cara al creixent desenvolupament del Museu Bíblic de Tarragona a través d'una campanya d'animació per captar patrimoni museístic, engegada recentment. A aquesta nova embranzida contribuirà decisivament el proper trasllat del museu a la nova ubicació.

La campanya, sota el lema «Enriquim el Museu Bíblic», fa una crida a totes aquelles persones que disposin de materials que puguin contribuir a enriquir el fons museístic perquè els cedeixin i contribueixin així a potenciar i engrandir un museu singular al servei de la fe i la cultura. Se suggereixen d'aquesta manera tot un seguit de materials que interessin al museu, com són bibles o textos bíblics, amb una antiguitat de més de cinquanta anys; materials arqueològics relacionats amb el món oriental, grec o romà; materials d'interès didàctic pel coneixement de la Bíblia i del seu entorn; obres d'art, relacionades amb el món bíblic o amb imatges de la Bíblia, i fotografies noves i antigues dels llocs sants.

Aquesta campanya d'animació ha produït una resposta positiva. Tal com afirma el director del Museu Bíblic Tarraconense, Andreu Muñoz, «comptem amb un bagatge important de donacions, cedides en bona part per gent d'Església, però també de ciutadans en general, com ara bibles, maquetes, mapes o la col·lecció d'arqueologia aportada per John López, precisament un bon col·laborador nostre anglès», indica el responsable del museu. (Les persones que vulguin donar suport al projecte a través de la cessió de materials es poden informar al telèfon 977 233 412.)

Les perspectives de futur del Museu Bíblic Tarraconense són força esperançadores atenent la decisió de l'arquebisbat de dotar-lo d'una nova i definitiva ubicació, segons ha anunciat el president del Secretariat de Pastoral Bíblica, Mn. Joan Magí: «Disposaríem d'una superfície d'aproximadament 400 metres quadrats, als baixos de l'antiga Casa dels Concilis, al carrer de les Coques, a la vora de la catedral.»

Tant Mn. Joan Magí com Andreu Muñoz coincideixen a afirmar que «la necessitat d'espai feia necessari el trasllat del museu, mesura que el mateix discurs museogràfic demana. D'altra banda, el seu actual enclavament, a l'últim pis del Palau Arquebisbal, comporta inconvenients com són, per exemple, les barreres arquitectòniques. Estructura, doncs, de situar-lo en un lloc més accessible, d'apropar-lo més al ciutadà i, en definitiva, de connectar aquest espai emblemàtic amb un altre element important com és la catedral», esmenten aquests dos membres de l'equip del museu.

Una segona fase preveu la utilització del pati de la Casa dels Concilis, on es construiran els elements més representatius d'una petita ciutat, ambientada en el Nou Testament o, dit d'una altra manera, en el temps de Crist. Segons la maqueta

Mn. Joan Magí (a l'esquerra) i Andreu Muñoz sostenen la maqueta de la petita ciutat del temps de Crist.

aquest espai comptaria amb uns metres de muralla, la recreació de la tomba de Jesús i dues edificacions que acollirien més elements adequats per a la museïtzació. Andreu Muñoz assenyala que «malgrat tenir l'esquema temàtic el conjunt del nou museu té com a objectiu ser un instrument al servei de tot allò relacionat amb la paraula de Déu. Per això l'itinerari anirà des de Jerusalem fins a Tarragona: és a dir, un recorregut que parteix de l'Antic Testament i que arriba als primers cristians».

Evidentment, els responsables del Museu Bíblic Tarraconense són conscients que, per assolir aquest repte engrescador, caldrà entusiasmar-hi també les institucions i les entitats, de manera que

es difongui la importància d'aquest museu d'arqueologia bíblica i interdisciplinari que es pot qualificar com a únic a Catalunya, dins de la seva especialitat. Mn. Joan Magí, que porta un control rigorós de les visites al museu, afirma que fins ara són 5.111 les persones que hi han accedit des que es va reobrir l'any 1995. Universitaris per a crèdits de síntesi, grups escolars, protestants..., s'han il·lustrat a través dels continguts museístics del Bíblic Tarraconense. D'altra banda no es descarta la possibilitat que en un futur pròxim s'estructuri una mena de mini-museu itinerant de promoció en l'àmbit interdiocesà.

Joan Boronat

Mor el fundador de la Gran Família Sacerdotal

REUS.— El primer dia d'aquest mes de març va morir a Reus Mn. Joan Roig i Roca, a l'edat de 82 anys. Aquest sacerdot, nascut a la vila d'Alcover, va ser el fundador a Reus de la Gran Família Sacerdotal, institució que va complir les noces d'argent fa cosa d'un parell d'anys.

La Gran Família Sacerdotal és present als cinc continents i a Reus va començar a caminar la diada de Sant Josep de l'any 1972 de la mà de Mn. Joan Roig, amb l'objectiu de servir els sacerdots, els seminaristes i les novícies, tot cercant noves vocacions religioses, a més d'ajudar els malalts. Donat que Mn. Joan Roig va exercir el seu ministeri pastoral com a rector de la parròquia de Sant Francesc, aquest era molt conegut i apreciat a la capital del Baix Camp.

El funeral es va oficiar a l'església parroquial de Sant Francesc, plena de fidels, i va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrat pel prior de Sant Pere, Mn. Creu Sàiz, i rectors de les parròquies de Reus. Durant la cerimònia es van posar de relleu els 56 anys de sacerdoci que Mn. Joan Roig va dedicar a la solidaritat i a l'amor fratern. Les seves despulles reposen al cementiri d'Alcover. (J.B.)

MENORCA

Mn. Antoni Fullana, nomenat consiliari nacional del Moviment Scout Catòlic

CIUTADELLA.— Tal com ja va anunciar el bisbat de Menorca el mes de novembre passat, Mn. Antoni Fullana Marqués va ser designat candidat a ocupar el càrrec de consiliari nacional del Moviment Scout Catòlic (MSC) d'Espanya. En la darrera Assemblea Nacional dels escoltes, celebrada a Santander el mateix novembre de l'any passat, els assembleistes van proposar a la Conferència Episcopal Espanyola el nom d'aquest sacerdot ciutadellenc, vinculat a l'escoltisme des de fa molts anys. El nomenament va ser ratificat el 17 de febrer passat en la reunió dels bisbes de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal.

Mn. Fullana ha expressat la seva alegria i satisfacció per la notícia, alhora que ha expressat la responsabilitat que comporta treballar en l'àmbit nacional i ser responsable de la relació entre l'escoltisme catòlic d'Espanya i la Conferència Episcopal, a més d'animador de tota la dimensió de la

fe dintre del moviment. Mn. Fullana, que és el rector de la parròquia de Sant Rafel de Ciutadella, manifestava el seu agraïment a l'agrupament de la seva parròquia, a la mateixa parròquia de Sant Rafel, a l'equip sacerdotal en què treballa, així com també a tot l'escoltisme de Menorca i als bisbes Francesc Xavier Ciuraneta i Jesús Murgui, pel suport en aquest nou repte.

Nascut a Ciutadella el 1952, als 18 anys va entrar a formar part dels escoltes de Federico Pareja. Als 24 anys va entrar al Seminari. És llicenciat en Estudis Eclesiàstics i va ser ordenat prevere el 30 de juny del 1984. Cinc anys com a vicari de Ferreries i quatre com a rector de la parròquia de Sant Cristòfol d'Es Migjorn Gran han estat els seus càrrecs parroquials, abans d'arribar a la parròquia de Sant Rafel de Ciutadella el 1992. Va ser delegat de Joventut des del 1989 fins al 1994. Des del 1994 és consiliari diocesà dels Escoltes de Menorca. (G.F.M.)

Hostal del Lledoner: parada, fonda i pregària

El barri del Lledoner de Granollers té aquest nom amb motiu d'un gran arbre que des de fa molts anys contemplava l'evolució d'aquest municipi del Vallès Oriental. Fa poc aquest barri ha recuperat el que vol ser un monument modest: la casa natal en què va néixer Maria Anna Mogas Fontcuberta, fundadora de la Congregació de Religioses Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Abandonada durant molts anys i gairebé en perill d'esfondrament, les parets d'aquesta masia tornen a donar empara a l'espiritualitat de Maria Anna, ja que en ella es constitueix la primera comunitat de religioses de l'anomenada congregació.

Neix Maria Anna

El 13 de gener del 1827. Les campanes de l'ermita dels Sants Metges Cosme i Damià van repicar amb alegria per anunciar a la població el «naixement de Maria Anna Mogas Fontcuberta». Els seus pares, Llorenç i Magdalena, eren els amos de l'Hostal del Lledoner amb parada i fonda de viatgers.

En aquesta casa pietosa va viure Maria Anna fins als tretze anys, edat en què va passar a la tutela d'uns familiars després de la mort de la seva mare. Ja als set anys aquesta jove havia suportat, amb resig-

nació cristiana, la mort del seu pare. El canvi d'ambient, de Granollers a Barcelona, no va alterar la seva vida, que comença a destacar en la noia: unes aptituds intel·lectuals notables; en l'àmbit espiritual la seva pietat és profunda i causa admiració.

Per què em vol Déu?

Ajudada per Mn. Gorgas de la basílica de Santa Maria del Mar, Maria Anna trobarà la seva vocació, en la qual també col·laborarà el pare José Tous Soler, caputxí. A la jove li impressiona la seva

senzillesa i la humilitat franciscanes. A través d'ell, coneixerà unes monges que acabaran de donar sentit a la seva crida: són religioses exclaustrades que volen fer de la seva vida missió, i compartir-la més enllà dels murs del convent, amb les persones menys afavorides de la societat. Aquesta missió la completarà amb l'ajuda del bisbe de Vic, Luciano Casadevall, a qui els ofereix encarregar-se de l'escola de nenes de Ripoll. A l'obra s'han unit unes altres joves motivades per la seva caritat, el seu tracte ferm i amable i el seu esperit emprenedor. Dotada de qualitats de govern confereix a

l'escola i a la comunitat una identitat: «Religioses dedicades a l'educació i a l'assistència.»

Després de Ripoll s'obren unes altres cases a Catalunya. La llavor creix i s'escampa per altres poblacions.

El 1868 deixa Catalunya i se'n va a Castella.

...i continua present

L'Institut, en fidelitat al carisma de Maria Anna i a la tradició congregacional, «coopera en la missió salvadora de Crist i fa presents en el món els valors del Regne.»

Està present a: Europa, Amèrica Llatina i Àfrica.

Exerceix la tasca evangelitzadora en:

- Educació i promoció humanocristiana
- Assistència sanitària i social
- En missions

Ara tenim una beata!

La fama de santedat, manifestada per tantes gràcies i favors rebuts per la seva intercessió, és confirmada, el 6 d'octubre del 1996 per Sa Santedat Joan Pau II en la seva solemne beatificació.

Els veïns del barri del Lledoner han vist amb molta alegria el canvi que ha donat la casa a través de la seva rehabilitació. Senten molt propera la presència de Maria Anna com ja van expressar a les religioses que actualment hi viuen: «És que abans teníem una fundadora, però ara tenim una Beata.»

La casa, en si, és una presència viva de Maria Anna i la seva família.

Tres pisos i un jardí

La masia-hotel té als seus tres pisos habitacions individuals i compartides, totes amb cambra de bany. La gran cuina i el menjador permet als grups quedar-s'hi a menjar. L'ascensor té un accés molt còmode a cada planta i tota la casa està dissenyada sense barreres arquitectòniques.

Vol oferir un espai de pau, d'acollida i de fraternitat a totes les persones que necessiten trobar-se amb elles mateixes, amb Déu i amb els germans.

Està oberta: al poble, a la comunitat cristiana, parròquies, col·legis, grups de pregària, reflexió, descans, recessos, jornades de treball, convivències...

Maria Anna deixa com a síntesis de la seva vida un llegat que les seves seguidores acullen com a testament.

«Filles meves, estimeu-vos les unes a les altres
com jo us he estimat i patiu-vos
com jo us he patit.
Caritat, caritat verdadera.
Amor i sacrifici.»

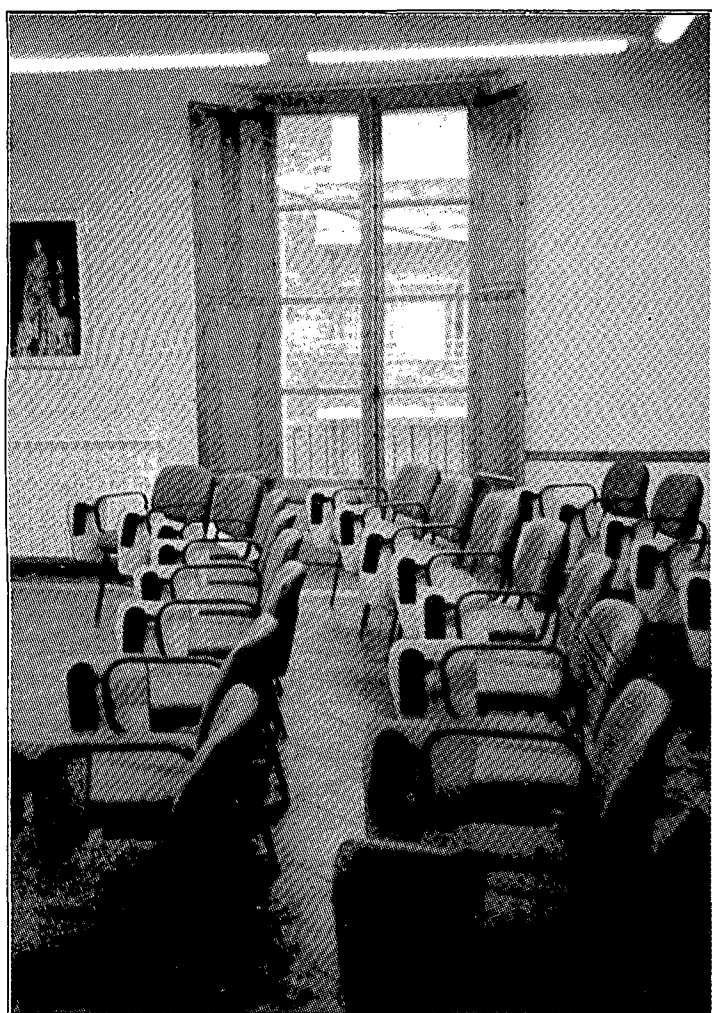
C.C.

Per a més informació i reserves:
HOSTAL DEL LLEDONER

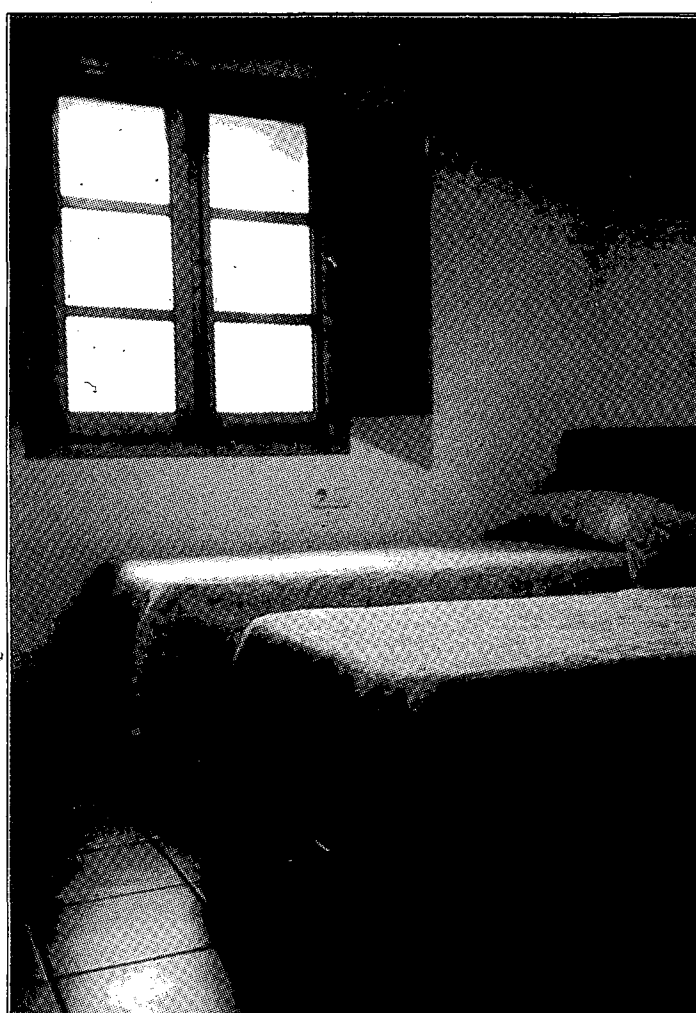
c/ Corró, 275
08400 Granollers (Barcelona)
Tel. 938 499 259
Fax 938 499 266

El menjador per a grups, a tocar de la cuina, és espaiós i acollidor.

La sala de conferències és àmplia i té pisarra i vídeo per a les ponències.

Les habitacions són individuals o dobles amb bany i vista a l'exterior de la casa.

Lleida

Noces d'argent del franciscà Genís Sánchez

■ El provincial, Josep Gendrau, va presidir una eucaristia al convent de Lleida

LLEIDA.— El provincial dels franciscans de Catalunya, Josep Gendrau, va presidir el 19 de febrer, al convent de Sant Antoni de Pàdua de Lleida, les noccs d'argent de fra Genís Sà-

chez. Es va celebrar una solemne eucaristia concelebrada per la comunitat franciscana i per altres frares vinguts de la resta de convents de la província franciscana.

En la seva homilia el provincial dels franciscans va felicitar fra Genís pels seus 25 anys de vida consagrada a Déu i als germans, viscuts sota el carisma de sant Francesc d'Assís. «Per això, seguir Crist i fer-ho com ho has fet tu, amb el nostre carisma, no ens ha de fer por, perquè en aquest seguiment trobem la joia de viure, la perfecta alegria del cor», va dir el provincial.

Es va referir tot seguit a com han de viure els franciscans el seu compromís amb Déu i els homes, tot asseverant: «Ser franciscà avui implica creure en Jesucrist, viure d'aquesta fe, imitar sant Francesc d'Assís amb una vida autènticament evangèlica, humil, senzilla, menor, de cara a Déu i al servei de tothom, sense fer exclusions de persones. Tots som germans i germanes, totes les coses creades són criatures del Senyor i formen una gran família: la fraternitat universal. En un temps com el nostre, en què prevalen més les coses materials, la fama, els diners, el benestar, etc., els franciscans tenim una bona ocasió per predicar amb l'exemple que per ser feliços no calen tantes coses, només és necessari lloar el Senyor amb una vida fraterna. Cal que siguem acollidors, servicials i plens de confiança en el Senyor. Ell ja farà la resta.»

Abans de l'ofertori de la missa i davant del pare provincial, dels seus germans franciscans, de la seva família i dels fidels que l'acompanyaven en la celebració, fra Genís va fer la renovació de la seva professió religiosa i la prome-

Fra Genís, amb el provincial i altres franciscans a la sagristia del convent de Lleida.

sa de «...viure per sempre en obediència, sense res propi i en castedat, observant la vida i la regla dels framenors».

«Estic molt content i cada dia estimo més la nostra vida fraterna. La renovació del meu compromís és per damunt de tot un donar gràcies a Déu pel do que m'ha fet, que ha donat i dona sentit a la meua vida i agrair el do dels germans, que juntament amb mi, i amb esperit fraterno i obert fem camí plegats», ha manifestat amb satisfacció fra Genís.

Fra Genís Sánchez Rebollo va tenir el seu primer contacte amb els franciscans als 14 anys, quan va entrar a formar part dels grups de franciscans seglars de la Unió (Múrcia), el seu poble natal. Als 18 anys se'n va anar a Barcelona a treballar en el ram de la moqueteria i les catifes i es va integrar a la fraternitat seglar franciscana del convent de Santa-

lú. Als 27 anys va iniciar el seu noviciat i el 14 de febrer del 1975, al convent franciscà noviciat de Sant Sebastià de la Bisbal, al Baix Empordà (Girona), va fer la seva professió religiosa.

Fra Genís ha estat als convents de la Bisbal, de Balaguer i de Barcelona. Va arribar al convent de Lleida l'agost del 1995. «Frare vol dir germà. Com a frares tots som iguals. Ara bé, entre nosaltres hi ha qui ha seguit la crida al sacerdoci i altres, com jo, hem optat per ser frares sense ser sacerdots», assenyala.

Enamorat del patró dels franciscans de Catalunya, sant Salvador d'Horta—el «salvadoret de Santa Coloma de Farners», com ell l'anomena—, ha estat el promotor de la seva devoció a Lleida i de col·locar una imatge seva al santuari franciscà.

Jordi Curcó

Apropar la paraula de Déu a les famílies

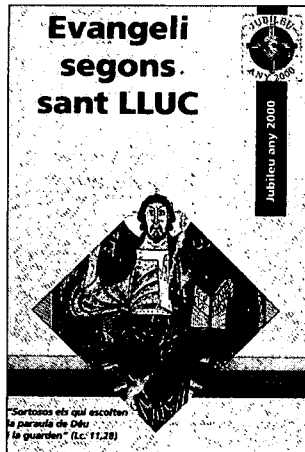
LLEIDA.— Amb motiu de l'any sant, un grup de parròquies de Lleida i de la resta dels pobles de la diòcesi han editat conjuntament amb l'Associació Bíblica de Catalunya l'evangeli de sant Lluc en una acurada edició que pretén apropar la paraula de Déu a les famílies.

Els evangelis, dels quals s'han editat 10.000 exemplars en català i 5.000 en castellà, seran distribuïts en les diverses parròquies entre els catequistes, els grups parroquials, les famílies, els malalts i tots aquells fidels que ho demanin. «Algunes parròquies tenen previst anar casa per casa a oferir aquest evangeli de sant Lluc. En alguns pobles aquesta distribució pot ser molt adequada», afirma un sacerdot de l'equip responsable d'aquesta iniciativa.

El petit evangeli inclou una salutació del bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciurana, en la qual convida a llegir-lo amb simpatia i «rumiar-lo pacientment, per descobrir personalment qui és Jesús». S'inclou també una introducció, signada per Mn. Jaume Pedrós, llicenciat en Bíblia, en la qual diu que l'evangeli de sant Lluc, més que donar-nos amb exactitud històrica el que va passar en la infància de Jesús, vol explicar-nos quina és la realitat profunda d'aquell infant que els pastors van trobar posat a la menjadora.

La portada de l'evangeli reproduïx el Pantocràtor de Sant Climent de Taüll i l'anagrama de l'any jubilar, mentre que la contraportada ens ofereix una magnífica fotografia nocturna, del claustre i el campanar de la Seu Vella, obra del fotògraf Gómez Vidal i en la qual, sobreimpresa, es pot llegir la frase: «Obsequi de la parròquia.»

Responsables d'aquesta acció dins de l'any jubilar han assenyalat que aquesta edició es deu al fet que l'evangeli de Sant Lluc és el que parteix del naixement de Crist: «És l'evangeli de l'encarnació.» (J.C.)

Viajes Magister

TERRA

SANTA

Dates: del 7 al 14 d'agost i del 15 al 22 de setembre del 2000

Llocs que es visitaran:

Tel-Aviv, Galilea, Canà, Benaunces, Cafarnaüm, Tabgha, Riu Jordà, Jericó, Mar Morta, Jerusalem, Muntanya de les Oliveres, etc.

Eucaristies a:

Natzaret, Llac Tiberiades, Muntanya del Tabor, Betlem, Cenacle i Sant Sepulcre.

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67 - 69, 4 - B 08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590 e-mail: viajesmagister@worldonline.es

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Tortosa

Tres conferències per «Ser pares, avui»

■ S'acorda estudiar la creació d'una Escola de Pares

TORTOSA.— El dilluns 21 de febrer, el president del Patronat Escolar-Obrer, Ferran Bel, va presentar les jornades sobre la família amb el lema «Ser pares, avui». A la convocatòria, dirigida als

quatre col·legis de l'Església a la ciutat, encara que oberta als estatals, hi van acudir una mitjana de 250 persones cada nit. Majoritàriament eren pares, mares, educadors i capellans.

Ferran Bel va passar després a comentar el currículum del primer conferenciant, Joan Rigol i Roig, president del Parlament de Catalunya. Rigol, que es va acreditar com un bon comunicador que va arribar al cor de l'assemblea, va dir que «el tema del diàleg intergeneracional en la família és ben actual i a la vegada complex i difícil perquè implica el joc d'una colla d'actituds de persones lliures i a més en un món canviant. Els fills no són màquines. Són persones que han d'esdevenir lliures, créixer i madurar i mai no han de calcar esquemes sinó recrear-los».

En aquest sentit, va prosseguir que «els fills passen per experiències per on els pares no hem passat mai. La generació gran es contradiu quan no és coherent i austera, quan només valora la competitivitat dels seus fills, quan donem més coses que estimació. No els eduquem en l'esforç i sí en el plaer fàcil. Ho tenen tot!». A la pregunta de com fer el diàleg, Joan Rigol va respondre que «sobre les bases de la mútua coneixença, de la comprensió empàtica i compartint a fons la vida en el si de la família. Això suposarà que la família no es tanqui amb pany i clau. Caldrà trencar el cercle egoista, plantejant-se la solidaritat amb el Tercer Món».

El segon conferenciant va ser el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, que va parlar sobre *L'educació en família*. Es comprova que des del maig del 1968 la majoria d'europes volen viure en família. Amb tot, el problema rau en quin tipus de família. No n'hi ha prou amb la família concebuda com un refugi, com a espai de molts sentiments i poques conviccions. Cal autocrítica, diàleg que prepari el creixement moral i amb compromís social,

Joan Rigol (a l'esquerra) va parlar sobre «Diàleg intergeneracional en la família».

dir-nos les veritats que impliquen els canvis del segle XXI i atenció a reduccionismes tals com l'estatisme en l'ensenyament, el plaer com a norma, la família amb predomini d'afectivitat vers la mare i veient el pare només com una autoritat...

El tercer vespre va parlar el doctor Paulino Castells i Cuixart, doctor en Medicina i Psiquiatria infantjuvenil, expert en temes de família. Va explicar el tema de *La drogoaddicció en l'adolescència: factors de protecció en època de risc*. Va ser la jornada amb més públic que va seguir l'exposició en línia pedagògica de retroprojectar consignes i escenes. En síntesi va dir que, de droga, sempre n'hi ha hagut i seguirà havent-n'hi, perquè per a alguns consumidors és necessària i per als venedors, un gran negoci. La solució, difícil, seria preferentment preventiva. La mare, en aquest sentit, té un sisè sentit per endevinar què li passa al fill o la filla de 15 anys. Aleshores cal actuar mancomunadament i ràpidament entre els amics que potser no

l'accepten, al col·legi, el psicòleg, i sobretot comptar amb la família, que ha de continuar estimant alhora que exigint i obrint camins de futur.

La quarta sessió va funcionar com a taula rodona. Antoni Polo, director del Centre Residencial d'Acció Educativa Coll de l'Alba, en va ser el moderador. A la taula seien els presidents de les associacions de pares d'alumnes dels col·legis de la Sagrada Família, les Teresianes, la Consolació i Sant Josep. S'hi van sumar les veus dels assistents, també la del prelat. L'acord va ser estudiar la creació d'una Escola de Pares, per a la qual el Patronat de la Sagrada Família ofereix el local i tota mena d'ajudes. Hi ha també el desig d'examinar aquesta escola a altres centres de la ciutat. Tot es programaria de forma unitària pel que fa als temes comuns i bàsics. En canvi es deixarien a cada col·legi els temes més interns.

J. Blanc i Bahima

EIVISSA

La veritat, eix del periodisme

EIVISSA.— La diòcesi eivissenca va celebrar la primera trobada amb els periodistes, organitzada per la Delegació de Mitjans de Comunicació i a la qual van prendre part el bisbe d'Eivissa, Mons. Agustín Cortés, el professor d'Ètica Periodística de la Complutense de Madrid Porfirio Barroso i el delegat, Josep Lluís Mollà, a més d'una dotzena de professionals de la comunicació insular.

L'objectiu d'aquest primerencontre, celebrat el 14 de febrer passat, era reflexionar sobre l'ètica de la informació. Barroso va insistir que «el dret del públic a conèixer

la veritat implica l'obligació moral del periodista a transmetre-la el més objectivament possible». L'acte va tenir lloc a Can Ventosa, i la conferència portava per títol *La veritat, límit al Dret de la Informació*. Barroso va fer una crida a l'ús «de mètodes justos» a l'hora d'obtenir informació periodística i va apel·lar a l'ètica dels mitjans publicitaris.

En un escrit dirigit als mitjans insulars, el bisbe Agustín Cortés ha expressat la seva satisfacció pel comunicat dels bisbes reunits en comitè executiu sobre les eleccions del 12 de març. En les paraules planteja que «se'ns ha acusat als bisbes

d'ingerència en la política per haver publicat els criteris que, d'acord amb la doctrina social de l'Església, il·luminen la consciència d'un catòlic a l'hora de votar». Per a Mons. Cortés, la reivindicació d'aquests criteris «té conseqüències polítiques» perquè desenvolupa una idea determinada de «món, persona humana i societat», i formen part de la doctrina social, «que ja té segle i mig d'existència».

Per al bisbe d'Eivissa, «la política és l'art de fer possible l'ideal», i aquesta manera de veure les coses i el món polític «sí mereixen tot el nostre elogi i el nostre estalament», perquè «aconseguiria retornar la confiança i l'estima del poble respecte dels seus polítics». (G.F.M.)

URGELL

Baixen els matrimonis però es mantenen els baptismes

LA SEU D'URGELL.— L'any 1999 es va acusar un descens lleuger de celebracions de matrimonis canònics i es va mantenir el nombre de baptismes. Les dades, oferides per l'Oficina diocesana d'Estadística, corresponen a l'any 1999 i es comparen amb les dels anys anteriors.

L'any 1999, a les parròquies del bisbat, es van administrar 1.323 baptismes, només un menys que l'any 1998. Entre les persones batejades 182 van ser infants d'1 a 7 anys d'edat i quaranta-vuit tenien més de 7 anys. El que sí que ha crescut els darrers anys és l'índex de persones adolescents i fins i tot adultes que s'acosten a rebre el Baptisme.

L'estadística de matrimonis canònics ha experimentat un descens del 8,3%: l'any 1999 es van celebrar 548 unions matrimonials, és a dir, cinquanta menys que el 1998.

El 1999 hi va haver 398 exèquies menys que l'any anterior, dada que representa un descens del 25,2%. Totes les estadístiques del 1998 van constatar una elevada xifra de defuncions en relació amb l'estadística habitual.

És positiu i esperançador que els darrers tres anys s'hagi mantingut la xifra de baptismes, que supera les dades dels anys 94, 95 i 96 i s'acosta a les dels anys 84 i 85. (A.M.)

LLEIDA

Conveni per restaurar Sant Llorenç

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha signat un conveni amb l'Institut Català del Sòl (Incasòl) pel qual la diòcesi de Lleida rebrà cinc milions de pessetes, corresponents a l'1% cultural, per restaurar la torre campanar de l'església romànica de Sant Llorenç de Lleida, el segon monument en importància de la ciutat després de la Seu Vella.

L'acte de signatura va tenir lloc al Palau Episcopal de Lleida amb l'assistència d'Antoni Paradell, de l'Incasòl, i de Marc Mayer, director general de Patrimoni Cultural.

Les obres de restauració tindran també l'aportació de tres milions de pessetes per part de la parròquia, que farà possible iniciar els treballs de restauració de la torre i recuperar la seva filigrana gòtica de la barana superior, avui molt malmesa, a la vegada que es consolidaran les gàrgoles i altres elements.

Les obres de restauració, amb projecte de l'arquitecte Jaume Fresquet, han d'estar finalitzades aquest mateix any. (J.C.)

Catequesi

Text: Mn. Octavi Sánchez i Ignasi Farreres.
Dibuixos: Lluçia Navarro i Francesc Pascual

EL SANT DEL MES

19 de març

Sant Josep

Aquest mes celebrem un dels sants més coneguts i estimats del santoral, es tracta de sant Josep, l'espòs de la Verge Maria, una figura senzilla, humil, silenciosa i pobra, tot i ser descendent de la família reial d'Israel, és a dir de la mateixa sang que el rei David.

Josep era un humil fuster de Natzaret, que va conèixer una noia que es deia Maria amb la qual es casaria i formaria una família exemplar que coneixem amb el nom de la Sagrada Família. El seu camí com a espòs i com a pare no va ser pas fàcil. Començant pel naixement de l'infant Jesús, que es va produir per obra de l'Esperit Sant i que el bo de sant Josep no va entendre inicialment. Sort que un àngel de Déu li ho va explicar i llavors el bon Josep va acceptar el seu paper i la voluntat de Déu.

Poc abans de néixer Jesús, va aparèixer un edicte del Cèsar que obligava tothom a

empadronar-se a la seva terra, així que Josep va prendre Maria i se'n va anar cap a Betlem per complir el precepte. Allà va néixer el fill que esperaven, però com que no van trobar lloc a cap allotjament, perquè eren molt pobres, van haver de refugiar-se en una establia al costat d'un bou i una mula. La resta de la història ja la coneixem, és la història del Nadal, amb els pastors, els Reis...

Al cap de poc de néixer Jesús, un àngel

avisarà Josep que han de fugir a Egipte, ja que Herodes vol matar la criatura, perquè no pugui mai fer-li ombra. Sant Josep s'emporta la família a Egipte i evita que Jesús sigui mort en l'assassinat dels innocents. Després de la mort del rei dolent, Josep, avisat per un nou àngel, podrà tornar a Natzaret i fer vida normal sense més sobresalts, amb pau i harmonia.

Només una petita anècdota posterior ens recorden els evangelis on apareix també sant Josep, i és quan Jesús ja té 12 anys i es perd a la ciutat de Jerusalem, crea una gran preocupació als seus pares, que finalment el troben al temple parlant de Déu davant dels mestres de la llei. No trobem Josep en cap altre fragment posterior, però en tenim prou per adonar-nos de la seva bondat i santedat.

Sant Josep és patró universal de l'Església, de la Bona Mort i del Seminari entre moltes altres proteccions, així com el patró personal de moltes persones que porten el seu nom, i de pobles, ciutats i països que celebren en aquell dia la seva festa major.

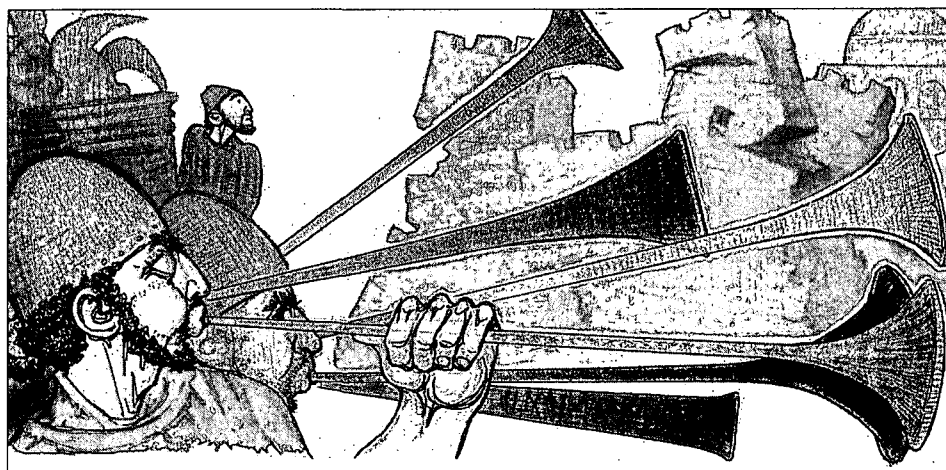
ELS PROTAGONISTES DE LA HISTÒRIA DE LA SALVACIÓ

Els Jutges: Gedeó, Samsó, Samuel

Feia centenars d'anys que Déu havia promès una terra a la descendència d'Abraham. Ara, guiats per Josuè, els israelites que tornen d'Egipte travessen el riu Jordà i comencen la conquesta de Canaan. La presa de Jericó, ciutat fronterera i ben fortificada, els permetrà d'anar conquerint el país, que més tard s'anomenarà la terra d'Israel.

Al principi, no hi viuen com una nació ben compacta, sinó com una agrupació de tribus. Cada una es fa la seva llei, però les tradicions són comunes. Dels grans problemes generals, se n'encarreguen els Jutges, una mena de magistrats que són jutges en la pau i cabdills en la guerra. Gedeó, Samsó i el profeta Samuel foren Jutges importants.

En temps de Gedeó, el poble va córrer molts perills. En més d'una ocasió va estar a punt de perdre-ho tot. Gedeó invocà el Déu de l'Aliança abans de combatre i va desfer els enemics. Els israelites tenien aleshores llur santuari a Efa.

Samsó és un heroi llegendari, ple de força física i de valor, però amb poc seny. Déu se'n va servir per derrotar els filisteus que no deixaven viure les tribus d'Israel. El poble deia d'ell que era més valent que els lleons que escanyava.

Tanmateix era ben poc assenyat. Confia secrets a tothom, i una dona filisteu amb la qual s'havia casat el lliurà als seus ene-

mics que es burlaren de la seva poca altesa moral, li arrencaren els ulls i l'obligaren a fer girar la pedra del molí com un esclau.

Malgrat els errors i els pecats, els israelites conqueriren la terra promesa. Eren bons treballadors, i Déu beneïa el seu conreu amb bones collites. Com a metàfora, deien que era una terra que regalimava llet i mel.

VOCABULARI BÍBLIC I CATEQUÈTIC

DISSABTE. Es a dir, dia de sàbat. El sàbat és el dia de descans de la religió dels hebreus, signe i record de l'Aliança (Ex 31:16). Quan tornaren de l'exili, l'exigència del sàbat s'anà desnaturalitzant, i es va perdre el seu fi humanitari i de fe, el qual fou barrejat amb una intolerància casuística i amb qüestió d'Estat. Fins a tal punt arribaren les coses, que Jesús aixecà la seva veu, i molt sovint, contra aquesta manera d'honorar Déu sense tenir en compte el pes d'humanisme que tenia el sàbat ordenat pels profetes: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte» (Mc 2:27). Els Apòstols començaren a celebrar, no el dissabte, sinó «el dia del Senyor», és a dir, el primer dia de la setmana (Ac 20:6). És que la Bíblia ens diu que les obligacions jueves del sàbat, i el mateix sàbat-tan sols eren «ombres» que Crist abolí (Col 2:16).

DIUMENGE o DIA DEL SENYOR. Primer dia de la setmana en què Jesús ressuscità i ens envià l'Esperit Sant. Per això el diumenge fou, ja des de bon principi, diada de reunió cristiana per excel·lència i de celebració de la Cena; com totes les coses, quan va néixer no tenia nom. De mica en mica li vingué. A l'Apocalipsi veiem que el Dia del Senyor és dia propici a les revelacions del Senyor Jesús (Ap 1:10).

A Roma, el primer dia de la setmana era el dia del sol. Amb la conversió de Roma al cristianisme, Crist, Sol de Justícia, il·luminà des d'aleshores la capital de l'Imperi amb una nova esplendor: la del diumenge cristià. El nom primitiu en la nostra llengua no fou diumenge, sinó *domenge* o *domènec*.

DONES CÈLBRES (de la Bíblia). Dotze de l'Antic Testament: Eva, Maria germana de Moïses, Sara, Rebeca, Raquel, Dèbora, Noemí, Rut, Judit, Ester, Anna la mare del profeta Samuel, i la mare dels germans Macabeus.

Dotze del Nou Testament: Maria la mare de Jesús, Elisabet, Maria Magdalena, la Samaritana, Marta i Maria, Safira, Tabità, Rosa, Dàmaris, Lois i Eunice, àvia i mare respectivament de Timoteu, el fill espiritual de Sant Pau (1Tm 1:5).

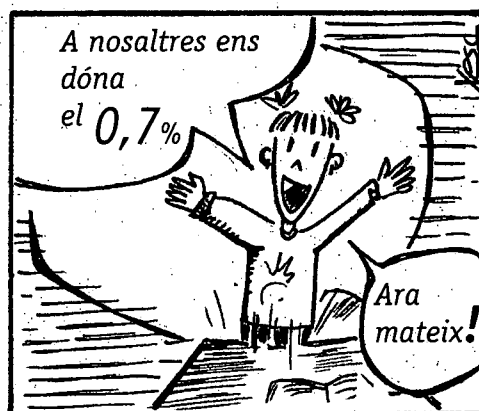
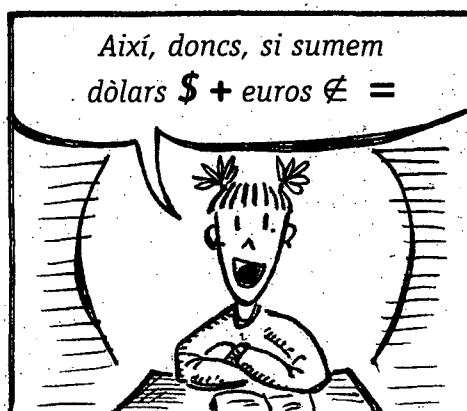
EGIPTE. País del Nil, riu cabalós que travessa un dels llocs més antics de cultura històrica. Egipte sempre ha tingut molta relació amb Israel i el cristianisme. Avui, a Egipte, malgrat la pressió musulmana, hi ha encara mig milió de cristians. Ells tenen una litúrgia molt antiga i d'origen apostòlic, anomenada copta. Copta és igual que egipcia, antigament Egyptom o Egiptom.

ESGLÉSIA. Comunitat de persones que creuen en Crist, i viuen unides amb Crist i entre elles. És la comunitat dels qui reben la salvació del Senyor Jesús (Ac 2:47). És la reunió dels creients en Jesús ressuscitat que per la fe i el Baptisme participen en aquesta resurrecció. El mot Església ve del grec *ecclesia*, església, i tan sols dues vegades surt als evangelis (Mt 16:18 i 18:17). L'Església va néixer el dia de Pentecosta, va arrelar molt humil en la primitiva comunitat de Jerusalem, i el seu destí és tot el món (Mt 28:19). El llibre dels Actes ens descriu el seu desenvolupament entre tensions internes i persecucions externes, en alegria desbordant i gràcia de Déu.

NOTA: Aquest vocabulari el podeu sentir comentat pel seu autor al programa *Mar de Claror* de Ràdio Estel.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

Projecte de futur per als nens amb síndrome de Down

■ La Fundació Catalana SD creu en les capacitats d'aquestes persones i treballa per optimitzar el seu desenvolupament

La síndrome de Down no és una malaltia perquè no té possible curació, sinó que és una alteració cromosòmica que es dona en qualsevol persona, nivell cultural, social o ambiental.

La Fundació Catalana Síndrome de Down (FCSD)

La Fundació Catalana Síndrome de Down (FCSD) és una entitat privada, sense ànim de lucre, que es va constituir el 30 de març del 1984, com a iniciativa d'un grup de pares i professionals per aprofundir sobre la síndrome a través de la recerca i l'experiència pràctica en els camps de la pedagogia, la psicologia, la medicina i l'àrea social.

La síndrome de Down (SD) és una alteració genètica produïda per la presència d'un cromosoma de més en el parell 21; per aquest motiu també és conegut com a trisomia 21. La síndrome va ser descrita com a quadre clínic l'any 1866 per John Langdon Down. Aquest excés de material genètic altera el normal desenvolupament de l'individu, i n'afecta alguns trets físics i el nivell intel·lectual.

Malgrat haver-se fet diversos estudis, no es coneixen amb precisió els mecanismes de no-disjunció que ho causen, només s'ha pogut demostrar que la dona té més risc de tenir un nen amb SD a partir dels 35 anys.

Superar el procés de dol

No es pot parlar de graus d'afectació de la SD, perquè l'alteració genètica és present en totes les cèl·lules del cos. La variabilitat de característiques i personalitat entre uns individus i uns altres és la mateixa que existeix entre els qui no presenten la SD, o sigui que poden ser més o menys intel·ligents. Però a banda d'això, tots tenen uns valors inherents que cal potenciar.

«Nosaltres pensem que les persones

recomana una intervenció educativa des del primer moment per estimular els potencials de cada nen. Això, i un bon seguiment mèdic ajudarà l'infant a integrar-se a l'escola i amb el temps valèr-se per ell mateix i ocupar un lloc al mercat laboral.

Té la mirada del pare i el somriure de la mare.

amb síndrome de Down tenen més semblances amb la resta de persones que no pas diferències, perquè sempre se les sol comparar entre elles, però als pares i a la família els resulta difícil dir a qui s'assemblen», comenta Katy Trias, relacions externes de la Fundació. Hi ha trets físics que són evidents com els ulls o el coll més ample, però pel que fa als trets de personalitat o conducta, «hi ha molts estereotips, com dir que són afectuosos, però en realitat n'hi ha que en són i n'hi ha que no», explica Trias.

El Servei d'Atenció Primerenca (SAP) de la Fundació ajuda els pares a acceptar el fill que els ha nascut amb una discapacitat que ells no esperaven. Es produeix una ruptura entre el que ells havien imaginat i la realitat, i això suposa l'inici d'un procés de dol per la pèrdua del fill desitjat.

Les tasques i funcions del SAP es concreten en l'elaboració d'una aproxi-

mació diagnòstica del cas, que inclou entrevistes amb els pares, valoració del nen pel que fa al seu moment evolutiu i la proposta d'un tractament individualitzat realitzat pel professional adient. S'han format grups de pares, i també grups de germans per intercanviar vivències personals.

La FCSD es preocupa especialment per seguir l'evolució del nen en l'etapa escolar dels 6 als 16 anys. Des de l'aprovació de la LISMI (Llei d'Integració Social del Minusvàlid) l'any 1982, els infants i joves discapacitats tenen accés a les escoles i a l'educació ordinària. «La Fundació considera que els nens amb SD

tenen més estimulació, més oportunitats de superar-se ells mateixos convivint amb persones sense discapacitat. Però aquest sistema sols funciona si hi ha un suport per part de l'escola», explica Katy Trias.

Els nens i nenes amb síndrome de Down solen tenir més dificultats amb les assignatures abstractes com les matemàtiques, no solen ser gaire àgils, però en canvi tenen una creativitat que destaca de la mitjana. «Els nostres programes educatius sempre són d'àmbit extraescolar, els ajudem a enfortir la seva personalitat perquè es puguin valer per ells mateixos en la societat», comenta la relacions externes de la Fundació.

Pel que fa a la convivència els problemes sorgeixen quan comencen a créixer. «L'adolescència és una època especialment difícil per a ells. Els companys de classe comencen a sortir els caps de setmana i no els truquen per quedar. Les

estones de lleure és quan tenen més problemes per relacionar-se», explica Trias, que té un germà amb SD. Per la seva experiència pensa que aquests nens necessiten constantment estimulacions, i sobretot uns pares que creguin en ells i que tinguin un projecte de futur per als seus fills. «La gran por dels pares, la gran incògnita, el que més ens pregunten és fins on arribarà el seu fill: caminarà, parlarà, escriurà...? Penso que els pares, o els familiars són els que posen limitacions i les persones amb discapacitats les que les trenquen.»

La FCSD té el Programa d'Integració Laboral «Col·labora», perquè «està demostrat que les persones amb síndrome de Down poden aportar valors molt positius a la societat», diu Katy Trias. Per això és important seguir el Programa de Preparació i Habilitats Socials, que és una porta d'accés a la vida adulta que els permet agafar confiança amb ells mateixos per relacionar-se amb la resta i saber com ocupar el seu temps lliure.

També cal destacar el Programa de Salut perquè s'ha demostrat que certes problemàtiques mèdiques els poden afectar més que a la resta de persones. En els últims anys s'ha millorat molt el tractament de les malformacions cardíques que pateixen un 40% dels nens amb la SD en els seus primers anys. L'esperança de vida també és molt més llarga encara que és uns vint anys inferior que la resta.

Encara que no hi ha cap cens fet, es calcula que a Catalunya hi ha unes 2.000 persones amb síndrome de Down. El 1998 van néixer set nens amb SD a Barcelona ciutat, de totes formes la disminució de naixements no és real perquè des que es pot fer un diagnòstic prenatal amb l'amniocentesi, algunes dones decideixen avortar. En aquest sentit, és interessant saber que països del nord, com Dinamarca, han exclòs la SD com a possibilitat per poder avortar, ja que consideren que una persona amb síndrome de Down pot fer una vida normal.

Glòria Carrizosa Servitje

FUNDACIÓ CATALANA SÍNDROME DE DOWN
C/ VALÈNCIA, 229, 3R 2A
08007 BARCELONA
TEL. 932 151 988
FAX. 932 157 699
A/e: integra@fcsd.org
Web: www.fcsd.org

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVoli

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

La religió en la campanya dels Estats Units

Des de fa anys s'ha estès en el llenguatge polític el qualificatiu d'integrista o fonamentalista, en referència als sectors religiosos més tancats i intransigents. S'aplica bàsicament al món musulmà, que és on més s'ha expandit aquesta tendència politicoreligiosa. Són règims fonamentalistes els de l'Iran, el Sudan, l'Afganistan, Arabia Saudita... La majoria d'aquests estats representen problemes més o menys seriosos per les normes i regles de la convivència internacional, és a dir, suposen una càrrega de conflictivitat. Però, l'islamisme no és pas l'única religió que ha generat interpretacions rígides de la seva doctrina. És el cas també de l'hinduisme, que actualment, en la seva versió més rigorista, influencia fortament l'actual coalició de govern a l'Índia. Una conseqüència és el creixement de les tensions amb els musulmans i les persecucions puntuals contra els cristians.

També en el nostre món occidental es parla dels fonamentalistes, en aquest cas cristians. Aquests dies de precampanya electoral als Estats Units el tema ha sortit amb força quan determinades actituds de caràcter religiós s'han convertit en bandera electoral. Ha estat el precandidat republicà John McCain qui ha destapat la capsula dels trons. En la seva lluita contra el precandidat George Bush per la nominació com a candidat presidencial pel Partit Republicà, McCain va qualificar els líders de la dreta cristiana de «forces demoníques». Cal aclarir que als Estats Units quan es parla de dreta cristiana es fa referència als fonamentalistes cristians, de diferents confessions protestants. Dos dels més destacats dirigents d'aquest corrent politicoreligiós, els reverends protestants Pat Robertson i Jerry Falwell, han estat qualificats per McCain d'«agents de la intolerància». El primer acostuma a sortir per televisió

John McCain, amb els seus atacs, pretén el suport dels republicans moderats i dels independents.

predica retallar el govern (fer-lo més petit perquè sigui més eficient), dóna suport al lobby (grup d'interessos) que defensa la lliure venda d'armes i es declara favorable a una política exterior forta.

Maniobra política

Amb els seus atacs als líders fonamentalistes cristians, McCain pretén situar al seu cantó els republicans moderats i els independents. De rebot ha aconseguit mobilitzar els sectors als quals ataca i situar-los al cantó del seu rival Bush. Aquest s'ha trobat amb

nous suports però la seva imatge s'ha decantat cap a una dreta més dura. McCain ha acusat Bush de ser intolerant i anticatòlic. Si mirem les estadístiques de la participació a les anteriors eleccions presidencials dels anys 1992 i 1996 veurem que el setanta per cent dels votants són blancs i cristians.

La batalla electoral una vegada més ha embolicat la política i la religió. Cal confiar en la maduresa de l'electorat per saber distingir entre el programa polític de cada candidat i els intents d'aprofitar-se de les creences religioses d'uns i altres.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

per curar en directe els espectadors que es troben malalts i el segon va alertar recentment el públic de la possibilitat que un dels *Teletubbies* (ninots infantils de televisió) representés una perillosa influència homosexual sobre els petits telespectadors.

Voten en bloc

Les diferents organitzacions que formen part del corrent fonamentalista cristià (Coalició Cristiana, Majoria Moral...) es van estructurar com a força política com a reacció a la revolució social liberal dels anys seixanta. Es van reforçar amb la decisió del Tribunal Suprem, del 1973, de legalitzar l'avortament, van

adquirir embranzida amb la candidatura presidencial del demòcrata sudista Jimmy Carter, el 1976, i van assolir la seva influència màxima en els anys vuitanta, durant la presidència del republicà Ronald Reagan. Representen entre una tercera i una quarta part dels votants republicans a les primàries i la seva força està en la seva disciplina de vot: voten en bloc. Actualment sembla que estan en retrocés i alguns sectors es plantegen deixar la política davant l'actual situació que consideren que és de declivi moral del sistema polític i del país. Altres dirigents intenten superar la davallada diversificant el seu missatge cap a temes no religiosos i públics no religiosos. És el cas de la Coalició Cristiana que ara

Parlar de l'Església

Cada dos per tres surt al diari algun article parlant de l'Església o dels bisbes o dels capellans, sempre —o gairebé sempre— amb to pejoratiu. Quan qui firma l'article fa professió d'ateisme, o d'indiferència, o d'agnosticisme, hom ho lamenta, però la cosa no passa d'aquí.

Generalment tots aquests senyors li neguen el dret a l'Església o als bisbes a emetre la seva opinió sobre qüestions que afecten el comportament moral del poble. Sobretot quan, molt justificadament, els bisbes parlen de l'avortament. Aquí sí que volen barrar-li el pas, i s'indignen desmesuradament. Però ignoren —o volen ignorar— que els bisbes tenen el deure d'advertir i d'instruir el poble que els ha estat encomanat.

Però quan al diari surt un article d'algú que segons sembla es professa catòlic i que s'indigna amb els bisbes pels mateixos motius que ho fan els ateus i agnòstics, aleshores el lector catòlic queda desconcertat i entristit. Perquè aquesta persona, potser sense adonar-se'n, no fa més que posar-se a nivell d'aquells als qui, senzillament, l'Església i la jerarquia els fa nosa.

És veritat que sant Agustí va dir: «Estima i fes el que vulguis.» Però això no inclou, de cap manera, tenir dret a ofegar una vida en els seus inicis.

Oriol Camps

...amb un dibuix

societat

Salut i dietes

Litiasi biliar

Milagros, una dona de 45 anys, des de fa algun temps nota que les seves digestions s'han tornat llargues i pesades i la preocupa una molèstia a la part dreta del seu abdomen. Per trobar-se millor s'ha d'afluixar el cinturó. Una nit, després de sopar va començar a sentir que aquesta molèstia es convertia en un dolor intens. Tenia nàusees, vòmits i li

costava molt respirar. També li feia mal la part posterior de l'espatlla dreta. Van avisar el metge el qual, després d'explorar-la i comprovar que tenia la vesícula biliar inflamada, li va preguntar si havia sopat abundantment i si havia menjat gaires greixos, pregunta a la qual Milagros va contestar afirmativament. El metge li va diagnosticar un còlic

biliar. Li va posar una injecció, li va receptar un calmant i li va sol·licitar diferents estudis que després ella hauria de portar a l'especialista. La seva dieta, li va dir, no podrà tenir aliments que provoquin contraccions intenses a la vesícula: greixos, fregits, ous, xocolata, plàtans, aliments làctics sencers...

La litiasi biliar és la formació de pedres a les vies bilials i amb més freqüència a la vesícula biliar. Una de les funcions que fa el fetge és l'elaboració de la bilis, un líquid verdós que conté les sals bilials, necessàries per a la digestió dels greixos a l'intestí. La bilis així sintetitzada, circula per les vies bilials acumulant-se a la vesícula biliar, on s'emmagatzema i es va concentrant. Durant el buidatge de l'estómac, una hormona provoca la contracció de la vesícula, i aquesta buida el seu contingut a l'intestí. La presència de pedres a la vesícula pot dificultar o impedir el seu buidatge correcte, amb el la qual cosa pot produir dolor o inflamació. La presència de greix excessiu en els aliments pot provocar contraccions més intenses que predisposin al còlic de la vesícula. Una quantitat insuficient de bilis a l'intestí pot provocar que els greixos no puguin ser ben digerits, formin gasos i facin la digestió llarga i pesada.

La litiasi biliar afecta sobretot dones grans.

Consells dietètics

- La dieta ha de ser pobra en greixos.
- Eviteu prendre embotits, guisats, salses, maioneses o espècies picants que irritin l'intestí. Mengeu carn ma-

gra, pollastre, peix.

- Eviteu begudes alcohòliques.
- Preneu verdures, cereals, llegums i fruites.
- Consumiu aliments rics en fibra per facilitar la formació

de bol, afavorir la barreja d'aliments i prevenir el restrenyiment.

- Consumiu la llet, el iogurt i els formatges desnatats.
- No feu menjars abundants que afavoreixin les digestions llargues i pesades. En augmentar la quantitat de menjar, augmenta també la quantitat total de greix. Les quantitats de menjar han d'estar ben repartides: eviteu que hi hagi uns àpats innecessàriament més voluminosos que altres.
- Durant els intervals que hi ha entre les digestions, la vesícula sol estar quieta i la bilis es va emmagatzemant. Si els àpats estan massa separats la bilis es concentrarà més i podria afavorir la formació de pedres.

No totes les pedres a la vesícula són doloroses. A vegades, es descobreixen pedres a la vesícula que no han donat mai símptomes en fer una ecografia abdominal per altres motius. La formació de pedres a la vesícula no té una prevenció eficaç. Si les pedres d'una vesícula causen problemes, el cirurgià en pot recomanar l'extracció mitjançant una intervenció quirúrgica.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. F. Tognetta

Guardons cinematogràfics als valors humans

BARCELONA.— L'11 de març passat es va fer la gala de la concessió dels IV Premis Cinematogràfics «Família» a les sis de la tarda a l'Auditorium Winterthur de l'Illa Diagonal de Barcelona. Aquests guardons són concedits cada any pel Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) i l'agrupació de gent amants del cinema Net Cinema creada dins del GEC. L'acte va comptar amb la presència del president del Parlament de Catalunya, el Sr. Joan Rigol.

Els guanyadors de las Olas de Oro dels Premis Cinematogràfics «Família» van ser l'actriu María Isbert i la pel·lícula *Solas* de Benito Zambrano. Segons Daniel Arasa, president del GEC, a María Isbert se la premia pels valors educatius i familiars que ha fet present en la seva trajectòria personal i professional. «Ha portat aquests valors al cinema en la seva vida professional i també en la seva vida personal. Això es veu en fets com quan María Isbert es va quedar vídua fa uns quaranta anys, en aquest moment difícil va optar per deixar la seva professió durant més de quinze anys per dedicar-se als seus fills. Aquí es veu la seva dedicació a la família. Després va tornar a la professió i ara amb 82 anys continua treballant, en cinema i teatre.»

Per a Arasa el premi a *Solas* és un reconeixement a una pel·lícula estrenada el 1999 que conté valors humans, familiars i educatius. El guardó el va recollir l'actor de la pel·lícula Carlos Álvarez. En aquest cas, segons el president del GEC, «es destaca l'actitud humana i plena d'amor de Rosa (María Galiana) que produeix un canvi positiu en la seva filla María (Ana Fernández). En el film hi ha una defensa de la vida explícita quan la protagonista, que s'ha quedat embarassada d'un home que no vol saber res d'ella, decideix no avortar. És important destacar les relacions humanes amb el veí (Carlos Álvarez) que mostra interès i sensibilitat en aquesta situació difícil».

Aquests premis de cine sobre valors humans, familiars i educatius arriben a la seva quarta edició amb un presitigi creixent. Aquest any amb novetats importants, com el reconeixement de l'eclosió de la qualitat del cinema espanyol dels últims temps. D'altra banda, la creació dels Premis Francesc Rovira-Beleta de guions cinematogràfics per a joves amb què es recorda el que va ser el president del Jurat dels Premis «Família», mort al juny de l'any passat. (M.P.M.)

25è aniversari de l'esplai El Drop

BARCELONA.— El Centre d'Esplai El Drop, que va començar les seves activitats els curs 1974-75 al col·legi La Salle Congrés, aquest any celebra el vint-i-cinquè aniversari. Els actes, que van començar el dia 11 de març, es tancaran amb diverses activitats el cap de setmana. El dissabte 18 de març es faran jocs tradicionals d'arreu del món, un homenatge als exmonitors, una eucaristia i un correfoc. El diumenge dia 19 es faran les finals de partits de futbol sala, un concurs de truites i un dinar popular al pati de La Salle Congrés i la cloenda de l'exposició dels 25 anys de l'esplai. (C.C.)

TERRA
PELEGRINATGE

SANTA
AL PAÍS DE JESÚS

Amb els franciscans, custodis dels Sants Llocs

Vol regular - Hotels i residències religioses - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumràn, mar Morta, Tabor, llac Tiberiades, Natzalet, Cafarnaüm, etc.

Dates:

Del 16 al 23 d'agost

Altres pelegrinatges:

Del 31 de maig al 7 de juny
(Ruta de sant Pau - Grècia)

Inscripcions i informes: Delegacions de Terra Santa
c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. 932 092 090 / 932 092 388 i Fax 932 022 757

Comunicadors cristians

«L'Església troba a faltar un noticiari religiós a la televisió»

El prevere i periodista Santiago Martín Rodríguez és el director i el presentador del programa religiós *Testimonio*, un dels espais més veterans de Televisió Espanyola. Autor de més de quinze llibres d'espiritualitat, Santiago Martín és el fundador de l'associació catòlica Franciscans de Maria, dedicada a la feina voluntària amb els marginats.

—Com definiria el seu programa?

—*Testimonio* ha anat evolucionant amb el pas del temps. De totes formes, es manté fidel a la seva durada, que és de cinc minuts. El seu objectiu principal és evangelitzar. Abans alternava setmanalment una reflexió sobre diversos temes amb una entrevista en què algú donava testimoni de la seva fe. Meditacions sobre els sants i l'evangeli va ser el pas següent. Actualment faig una meditació sobre la Mare de Déu.

—Per què només cinc minuts de durada?

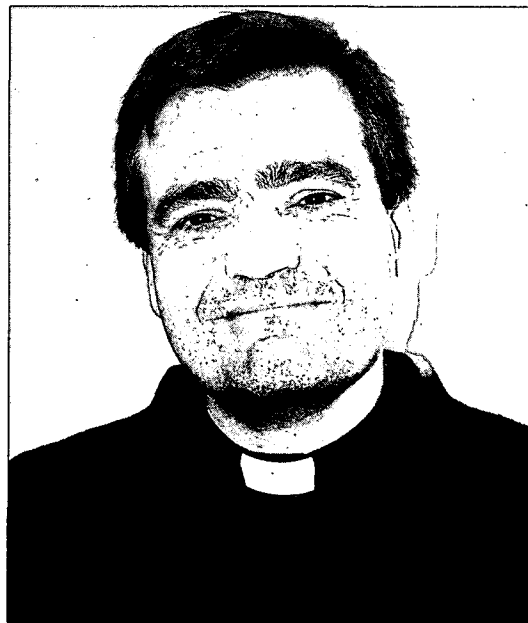
—L'any 1982, poc abans de l'arribada al poder del PSOE, es va pactar entre l'Església i el Govern la programació religiosa a la televisió pública estatal, atenent a tres factors: l'horari, el contingut i la distribució. Els quatre espais que van néixer d'aquest conveni van ser *Pueblo de Dios*, *Últimas Preguntas*, *Testimonio*, i *El Día del Señor*. Cinc minuts per al meu programa va ser el que es va acordar. Fa catorze anys que s'emmet, sense interrupció, cada setmana. S'estima que té una audiència aproximada d'un milió de persones.

—*Testimonio* ha passat per moments molt difícils...

—La pitjor etapa va coincidir amb la campanya sobre la primera llei de l'avortament. L'actitud de la televisió pública era generalment favorable a aquest tema. Jo em vaig atrevir a tractar l'avortament al meu programa i vaig entrevistar un bisbe perquè exposés la posició de l'Església. Els «inspectors polítics» van veure l'espai abans de la seva emissió —*Testimoni* no es fa en directe, sinó que s'enregistra amb anterioritat— i van decidir que no veuria la llum. Era censura. La Conferència Episcopal Espanyola em va fer costat. Hi va haver un enfrontament molt fort entre totes dues parts que no va transcendir a l'opinió pública.

—El programa es va emetre?

—Finalment, sí. Poc temps després, *Testimonio*, que s'emetia els dimarts a les dotze o a quarts d'una de la nit, després de la tercera edició del *Telediario*, va ser traslladat a les tres o quatre de la matinada. I abans solien projectar una pel·lícula «pujada de to»... *Testimonio* ha patit aquesta situació marginal durant moltíssims anys.

Santiago Martín.

Ara s'emmet els diumenges a les 10.25.

—Valori la quantitat i la qualitat dels espais televisius religiosos.

—La qualitat és bona. S'ha dit moltes vegades que els que fem els programes religiosos tenim una capacitat professional que no desmereix la de la resta de companys. Pel que fa a la quantitat, penso que no està malament. L'única dificultat és la concentració dels espais religiosos al matí dels diumenges. L'Església troba a faltar la possibilitat de transformar algun

d'aquests programes en un noticiari, que s'hauria d'emetre en directe. És un repte. Una qüestió preocupant és que les televisions privades i algunes d'autòniques no tenen aquest tipus de programació religiosa.

—Es diu que la religió ha perdut pes específic en la societat.

—Una enquesta recent revela que el 19,5 dels espanyols van a missa tots els diumenges. Si a aquesta xifra s'hi afegeix el percentatge dels que hi van cada quinze dies o un cop al mes sortiria una quantitat propera al 25%. Una dada que cal tenir molt en compte. Quin partit polític té a Espanya un 25% de militants? Cap. Hi ha un despertar religiós a la societat, una necessitat que et parlin de Déu.

—La qüestió clau és com atendre aquesta necessitat.

—Per descomptat. L'Església s'està organitzant en l'àmbit dels mitjans de comunicació social. És una assignatura pendent des del Concili Vaticà II, que encara no s'ha superat. Tanmateix, hi ha pastors que són molt conscients d'aquesta necessitat. Si jo celebri missa a la parròquia més gran que hi pugui haver al món, el meu missatge pot arribar a unes dues mil persones, però si jo parlo a la televisió arribo a un milió de persones. La diferència és abismal.

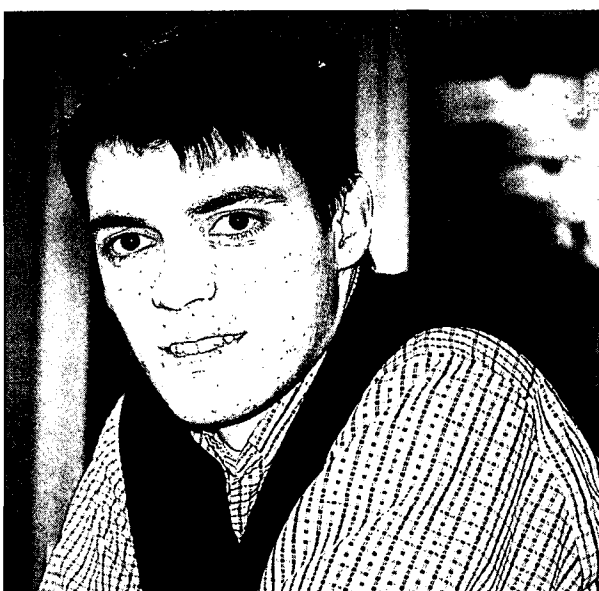
«Presentem gent compromesa que viu a fons una opció de vida»

Oriol Llop Sarsanedas va ser nomenat director de *Signes dels Temps* al setembre del 1998. L'únic programa religiós de la televisió autonòmica catalana s'emmet setmanalment des de fa més de quinze anys. Llicenciat en Periodisme i Ciències Polítiques, Oriol Llop és professor de Locució a la Universitat Pompeu Fabra i col·labora a l'emissora Catalunya Cultura.

—Com va ser que li van oferir la direcció del programa?

—L'anterior director, Ramon Safont-Tria, va deixar el càrrec perquè considerava que ja havia cobert una etapa. Va fer una gran tasca, ja que va agafar les regnes del programa en un moment bastant delicat. Va substituir en la direcció de *Signes dels Temps* Mn. Josep M. Pont, que va morir sobtadament d'un atac al cor. Després d'un temps d'interinitat, Safont-Tria va reflotar l'espai. Va tornar a crear una dinàmica, va idear noves seccions i va instituir diversos plantejaments al programa, fonamentalment de plató, que fins llavors no s'havien explotat gaire.

—Quan va acceptar el càrrec, es va

Oriol Llop.

plantejar una nova etapa per a *Signes dels temps*?

—Sí. De totes formes, més que un canvi radical, el que pretenia era fer-me'l meu, seguint les pautes que considero que ha de tenir un programa de televisió. Crec que hem aconseguit donar a *Signes dels Temps* una dimensió més periodística. El factor clau és connectar amb el telespectador mitjançant un llenguatge que pugui entendre tothom; és a dir, el llenguatge de la gent del carrer.

—Quins eren els seus objectius prioritaris?

—Realitzar un programa amb al·licients per al públic de la televisió autonòmica catalana, dirigir-me especialment als no creients i difondre una imatge de l'Església molt més entusiasta. Penso que hem aconseguit els nostres propòsits inicials, ja que l'audiència s'ha triplicat en aquests dos últims anys. Cinquanta mil persones veuen el programa el dissabte a les 9.30, i unes seixanta mil, el diumenge, quan es torna a emetre, després del *Gol a gol*. En total, més de cent mil persones. Presentem una Església de gent compromesa, que viu molt a fons una opció de vida i que treballa al món de la pobresa, de la drogado addicció, de la marginació, etc.

—Creu que té un bon horari per al seu programa?

—No. L'ideal seria que s'emetés un dissabte o un diumenge al migdia cap a les dotze o la una. Entenc que no es pugui emetre en un horari *prime-time*, però hi hauria d'haver més valentia per part dels responsables de programació de TV3 per-

què *Signes dels Temps* sigui valorat com es mereix i on es reflecteixi la importància que té en aquests moments la religió a Catalunya.

—La religió és la «ventafocs» de la televisió?

—És una de les «ventafocs», al costat de la sardana i d'altres temes. Bàsicament, es tracta d'aquells programes que no tenen un suport empresarial fort darrere o que no tenen publicitat. Fer un espai religiós a la televisió és dur. Consisteix a fer atractiu una cosa que socialment no ho és per a molta gent. Cal lluitar; no rendir-se.

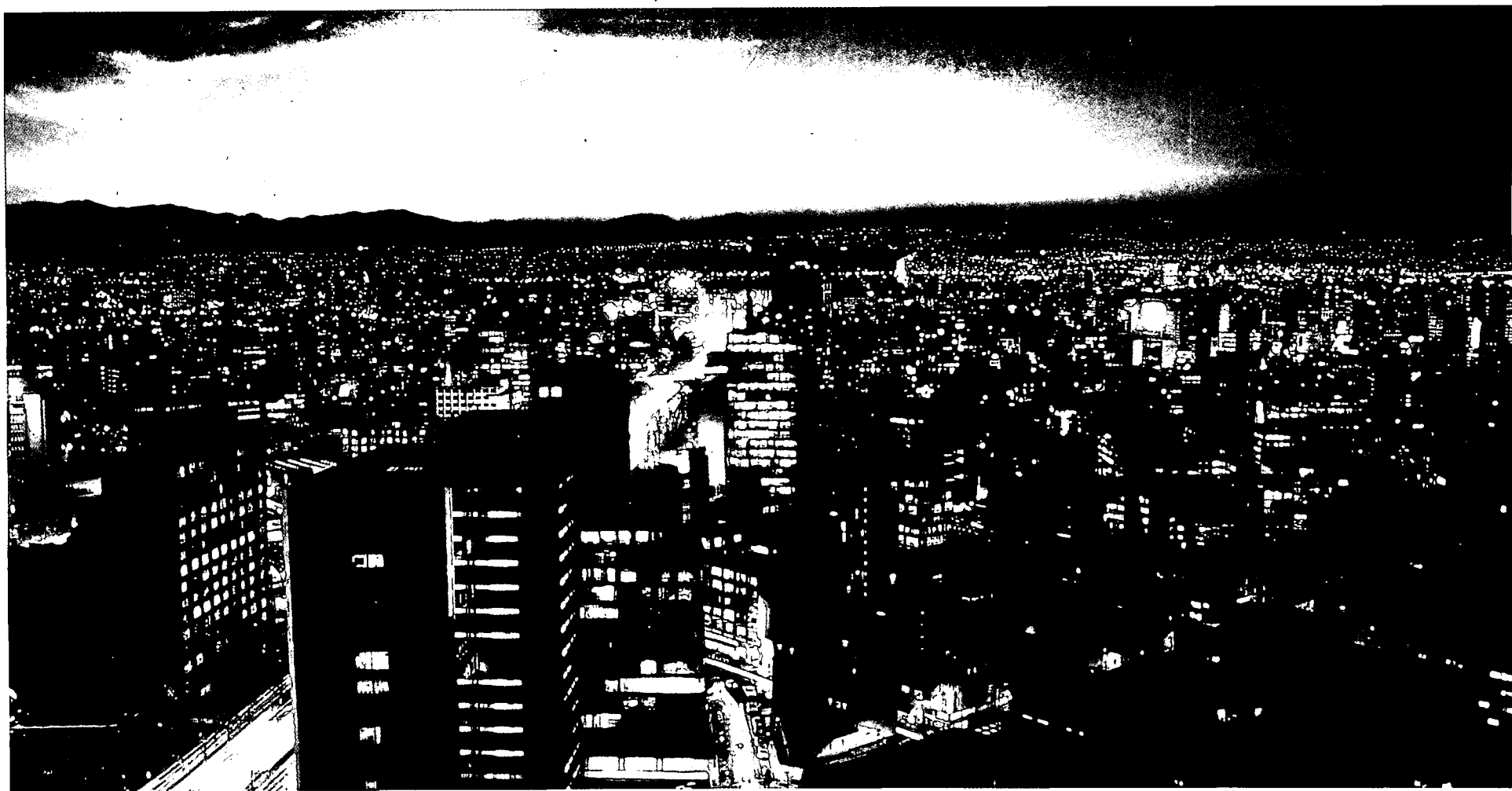
—Defineixi'm el perfil del públic de *Signes dels Temps*.

—Nosaltres ens dirigim essencialment a individus de trenta o trenta-cinc anys en endavant. Persones que estan casades, que es preocupen pels seus fills, pel seu entorn, per als seus pares que s'estan fent grans, etc.

—Un repte de cara al futur...

—Obrir una secció dins de *Signes dels Temps* dirigida exclusivament als nens d'entre quatre i deu anys. Seria molt breu, d'uns cinc minuts de durada, i amb uns continguts de catequesi atractius per als més petits. De fet, molts nens veuen el programa el dissabte al matí. És una franja horària potencialment infantil.

Miquel Àngel Codina

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

cultura

Reptes de futur per al cristianisme català

MONTSERRAT.— La quarta i última jornada sobre *Presència cristiana en la cultura catalana del segle xx. Debats a Montserrat*, celebrada com les anteriors al monestir de Montserrat i coorganitzada per la Fundació Joan Maragall, va servir per sintetitzar les diverses aportacions que s'havien fet i així poder donar una visió de conjunt en l'enunciat d'aquestes jornades.

Foto: Santi Banqué (Arxiu de l'Abadia de Montserrat)

Imatge dels ponents durant la jornada.

Prèviament, però, el P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i professor de la UAB, va pronunciar una ponència en què es donava una visió de conjunt de la societat catalana del tombant de segle i la perspectiva de futur del paper de la religió en aquesta societat.

Citant el sociòleg Joan Estruch, va afirmar que avui dia potser es parla més de religiositat, o sigui, de les vivències, que de religió, o sigui, d'experiència. Segons ell, un dels aspectes més importants per entendre la situació actual de l'Església és l'exercici de l'autoritat; en el futur, va dir, i per evitar una imatge de sectarisme, l'Església haurà de desenvolupar adientment l'autoritat i crear, així, una atmosfera on es desenvolupi la comunicació.

Duch va acabar la seva aportació donant una clau per al futur, consistent a recordar quina és l'essència del cristianisme; el que el fa diferent és que «permet una aproximació a les persones malgrat els prejudicis socials; es tracta de descobrir en l'altre el propi jo».

Salvador Carrasco, professor de sociologia a la UB, va ser el següent a intervenir. Va dir que ens trobem en una societat amb marginació social, desigualtats potencials molt greus en l'accés i l'ús a les noves tecnologies i una nova distribució de la societat de classes. Malgrat tot, mostrà la seva sorpresa en comprovar que «en alguns fets concrets de l'Església catalana s'han tornat a fer postulats que ja es feien l'any 1909».

La següent intervenció va ser de l'economista i historiador Francesc Cabana. Segons ell, durant el segle xx s'ha tirat endavant, però «s'ha fet molt lentament, i això és preocupant». Malgrat tot volgué donar un to d'optimisme, ja que segons Cabana, la llibertat i la solidaritat es van imposant molt poc a poc, el pitjor de tot això, va dir, «és que durant tot aquest procés l'Església va perdent pes».

La visió del paper de la presència cristiana en la política catalana del segle xx la va aportar el P. Hilari Ragner, monjo de Montserrat i historiador. Inicià la seva exposició explicant que el model que ell creu més adient no és el d'un estat catòlic, sinó el del cristianisme entès com a «ferment en la massa».

Ciència i filosofia: dues realitats contraposades

De fer un repàs als aspectes referents a la ciència se n'encarregà el professor de física de la UAB i poeta, David Jou. Començà constatant que s'ha estat receptiu al que ha vingut de fora, però també s'ha fet ciència que s'ha tingut en compte a fora, especialment en àmbits com la medicina, les ciències naturals, la química analítica i la física de partícules elementals.

David Jou va destacar com la ciència ha influït decisivament en la nostra visió del cosmos i, per tant, en la plausibilitat de la creença religiosa; aquest fet «pot ser fins i tot una font d'inspiració literària». Com a repte de futur fixà l'assoliment del nombre d'investigadors i de subvencions que es donen a nivell europeu: «Ara estem a la meitat d'aquest nivell», assegurà.

La roda d'aportacions resumides la va tancar el filòsof i professor de la UAB Pere Lluís Font parlant, és clar, de la presència cristiana en la filosofia del segle xx. Començà destacant que la filosofia a casa nostra està en una posició d'endarreriment i que actualment s'ha convertit en «el parent pobre de la cultura humanística», a més d'estar totalment emancipada del cristianisme. Aquesta situació descrita porta, segons Font, a una cultura que és una barreja de naturalisme, agnosticisme i relativisme. Va finalitzar la seva intervenció amb una afirmació polèmica: «No desitjo que hi hagi una filosofia cristiana perquè penso que no és bona si és cristiana sinó que és cristiana si és bona.»

Les ponències senceres apareixeran publicades en un volum de la revista *Qüestions de vida cristiana*, que edita Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Roger Padullés

Literatura i música

Posteriorment, el president de la Fundació Joan Maragall, Antoni Matabosch, que actuava com a moderador, va iniciar la segona part de la jornada amb la presència de bona part dels ponents que intervingueren en dies anteriors. Tots van fer una síntesi del que havien exposat i van llançar algunes propostes per a la reflexió.

El primer a intervenir va ser el P. Josep Massot, monjo de Montserrat i director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, que se centrà en la literatura. Massot va dir que a partir de la segona meitat de segle (a excepció d'autors com Riba o Carner) es produeix una radical secularització en la cultura i en la societat que afecta la literatura; en la generació dels setanta hi ha referents anticristians i molt pocs autors amb referències religioses directes. Actualment, va dir el ponent, s'ha notat un augment del nivell d'estudi i divulgatiu de la literatura religiosa sobre la teologia, impulsat per institucions especialitzades en aquest àmbit.

La segona aportació va ser de Jaume Radigales, crític musical i professor de la URL. Pel que fa als reptes de futur, Radigales va opinar que l'Església catalana ha de replantejar el seu paper d'acord amb el que diu el Concili Vaticà II i, alhora, ha de deixar sentir la veu de crítics musicals i de músics en els consells parroquials. Va assenyalar que l'Església hauria de recuperar el seu patrimoni musical i tornar a assumir el paper de mecenes a l'hora d'encarregar noves peces als compositors.

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions)
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

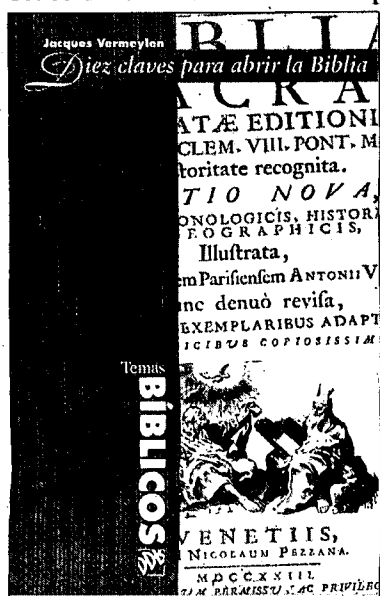
Llibres

El cor de l'experiència bíblica

La Bíblia pertany al tresor cultural i espiritual de la humanitat. És l'obra més editada i més llegida arreu del món. La seva lectura pot enriquir tothom que hi accedeixi i, en particular, alimentar la fe i l'esperança dels cristians. «Per explorar aquesta terra, excepcionalment rica, que és la Bíblia, és millor disposar d'una guia, perquè qui s'extravia corre el risc de desanimar-se», escriu Jacques Vermeylen al pròleg. Aquestes pàgines tenen com a objectiu proposar al lector diversos punts de referència per aconseguir «una exploració sense dificultats excessives» i permetre «l'encontre

afectiu amb el que constitueix el cor de l'experiència bíblica». (C.C.)

◀ Jacques Vermeylen, *Diez claves para abrir la Biblia*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Temas Bíblicos, Bilbao 2000, 246 pàg.

Ronald A. Knox, *El Credo a cámara lenta*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2000, 268 pàg.

El Credo a cámara lenta

Ronald A. Knox

Formació espiritual per a joves

Aquest llibre recull les xerrades doctrinals que el capellà catòlic Ronald Arbuthnott Knox va dirigir durant la Segona Guerra Mundial a les alumnes del col·legi Assumption Convent, refugiades a Bridgnorth. Educada en un clima religiós anglicà, Knox es va convertir al catolicisme el 1917. Amb un estil clar, senzill i impregnat d'humor, l'autor explica detalladament —«a càmera lenta», segons paraules seves— cadascuna de les proposicions del Credo dels Apòstols. Assenyala que, quan es recita el Credo, la paraula «crec» s'ha de dir en singular, ja que és «cada individu, cada cristià, qui es compromet personalment, i compromet la seva vida, en la fe que ensenya la nostra Santa Mare l'Església». (C.C.)

Terra Santa, el cinquè Evangeli

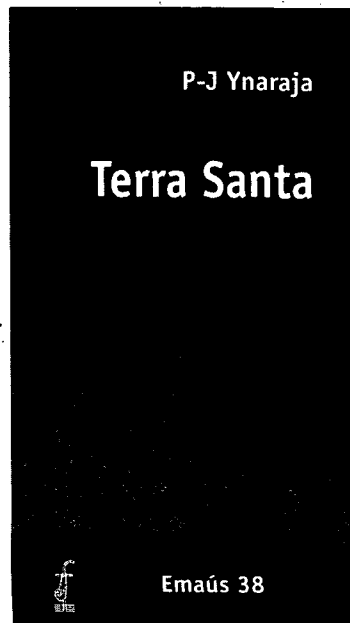
Mn. Ynaraja és un bon coneixedor de Terra Santa. Natzaret, Emaús, Jerusalem, Betània, Betlem i tants altres indrets són presentats, ubicats i reviscuts perquè els puguem sentir propers i familiars. Per comprendre vivencialment el que significa cada indret, l'autor ha escrit aquest llibre, que es presenta no tant com una guia per al pelegrí, sinó com un ajut al lector de la Bíblia. Mn. Ynaraja explica en la introducció d'aquest volum que està d'acord, tal com se sol afirmar, a considerar que «Terra Santa és el cinquè Evangeli». Segons aquest prevere, «el pelegrí emprèn el camí no pas per caprici, creu respondre a una crida interior o a un crit imperiós que li arriba de Dalt i penetra en la seva interioritat». (C.C.)

▶ P-J Ynaraja, *Terra Santa*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2000, 73 pàg.

P-J Ynaraja

Terra Santa

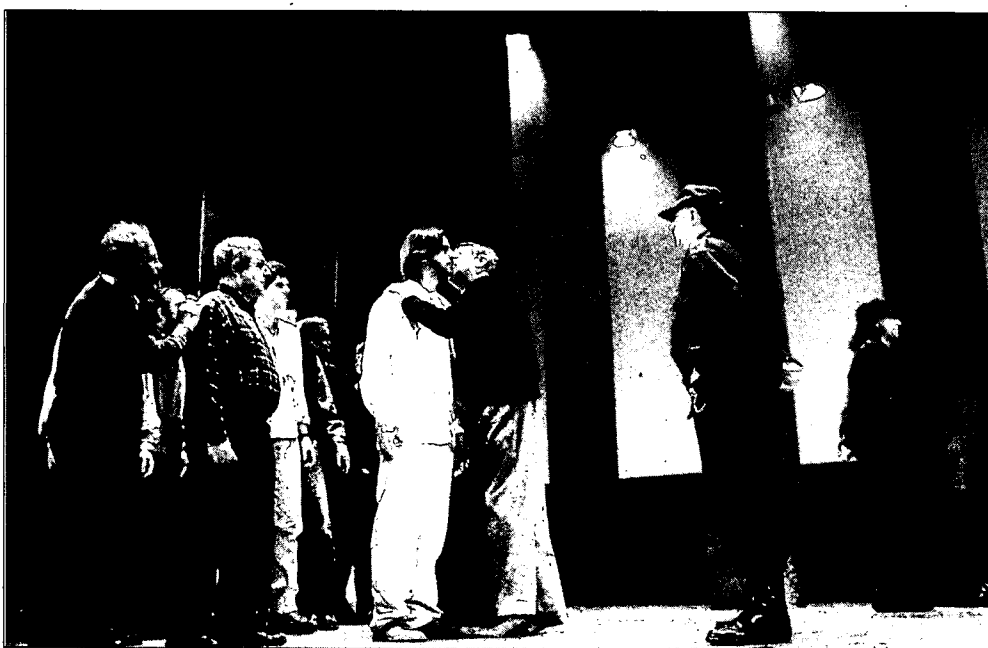
Emaús 38

LA PASSIÓ DE MOLINS DE REI

impuls
Associació Cultural Molins de Rei

LA PASSIÓ
de Molins de Rei

Escena de l'hort de Getsemaní.

INFORMACIÓ I VENDA DE LOCALITATS

IMPULS ASSOCIACIÓ CULTURAL TELÈFONS:

- Venda de localitats: 617 834 742
- Informació general: 607 630 805

DIES I HORARIS

Dissabtes 8 i 15 d'abril,
a 2/4 de 10 de la nit

Diumenges 9 i 16 d'abril,
a 2/4 de 7 de la tarda

Una obra contemporània i avantguardista adaptada als temps actuals, tal com podria succeir en qualsevol població del món.

Una escenografia, una música i un vestuari d'avui.

El vers del poeta Mateu Janés i Duran converteix una història que va passar fa prop de 2.000 anys en una creació adaptada a l'abast de tothom.

PREUS

Platea	1.800.-
Nens (fins a 12 anys)	1.000.-
Grups (de més de 20 persones)	1.400.-

Camí del Calvari.

El llibre de la setmana

Misteris de la convivència?

Fa anys, Ramón de Campoamor, el poeta que ara llegim amb un cert somriure irònic, escrivia uns versos curts que, malauradament, reflecteixen una trista realitat:

*Sin el amor que encanta,
La soledad del ermitaño espanta,
Pero es más espantosa todavía,
La soledad de dos en compañía.*

José María Contreras, amb unes pàgines plenes de bon sentit i de realisme, ha volgut ajudar perquè això no passi o perquè, almenys, si passa, es pugui superar amb certa facilitat, encara que sigui amb esforç.

Al seu pròleg, Àlex Rosal sembla catastrofista, perquè tendeix a dir que la il·lusió i l'enamorament dels primers temps s'agostegen aviat. Potser no sempre és així, per sort, però hi ha un percentatge de probabilitats massa alt per no tenir-ho en compte. I per no intentar posar-hi remei. I això fa l'autor de *Pequeños secretos de la vida en común*, de l'excel·lent col·lecció que edita Planeta+Testimonio.

És cert que resulta difícil acceptar que poden haver-hi fórmules. L'autor intenta donar-les des del començament d'una relació de parella. El procés és llarg des

José María CONTRERAS,
Pequeños secretos de la vida en común.
Planeta+Testimonio, Barcelona 1999, 200 pàg.

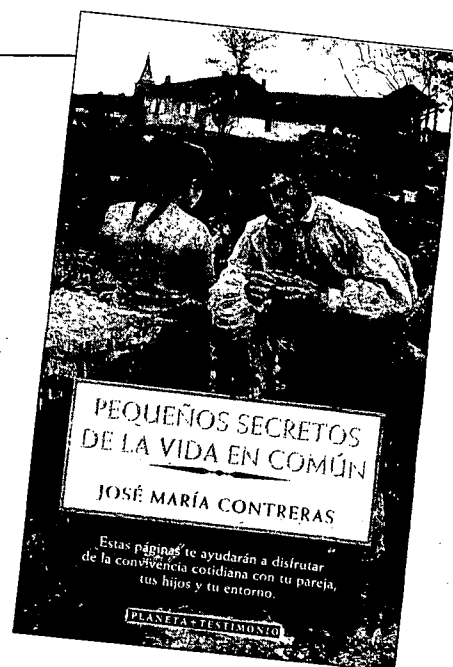
del flechazo (tecnicisme(?)) que fa servir ni més ni menys que Pedro Laín Entralgo!), fins al final de la vida. Perquè la vida és una aventura que, si es corre en solitari, té moments difícils i extraordinàriament àrids, però al cap i a la fi cadascú està sol, i no ha d'harmonitzar la seva carrera amb ningú. Diuen que jugar *singles* al tennis és més fàcil que «jugar en parelles», i que la dificultat en el joc augmenta si la parella és mixta... En el joc de la vida d'una parella cal estar alerta per arribar a obtenir bons resultats. Hi ha derrotes, certament, però també hi ha trofeus, grans o petits, que compensen.

Ja ho avisava Lope de Vega en el seu Sonet famós que culmina l'enumeració dels estats d'ànim amb el seu endecasil·lab meravellós, *esto es amor, quien lo probó lo sabe*. I ell era un expert en relacions d'amor...

Contreras sap molt bé de què parla. L'avalua l'experiència i el coneixement de les relacions humanes. I si el seu text no és erudit o tècnic, com el de Pedro Laín Entralgo, *Teoría y realidad del otro*, servirà segurament a molts matrimonis i famílies que es troben en carrerons sense sortida angoixats o frustrants.

Tot el que fem per donar solidesa a les relacions de parella, a les familiars i a les socials de l'entorn serà poc. Hi ha massa matrimonis trencats, massa famílies desequilibrades, massa agressivitat, enemistat i indiferència en la nostra realitat social. Per això, aquest text, que cal saber llegir, és benvingut, perquè no és una poció màgica, sinó que està format per un seguit de suggeriments sensats que, presos a glopets, i en moments concrets —no hem d'esperar quan la malaltia ja no té remei!— poden ser de gran utilitat per seguir endavant, retrobar la il·lusió i, sobretot, madurar en les relacions.

Ens hauria agradat, no obstant això,

que es parlés del que representa un sagrament com el del matrimoni, que ha unit moltes parelles davant de Déu i davant dels homes. Una referència a ell, i a la potenciació de la vida en parella per la presència de la Gràcia cal tenir-la en compte. I per a això, una vida espiritual ben portada i compartida serveix d'ajuda elemental. Ho demostra l'experiència, i cal aconsellar-ho als que estan en situació de recórrer a ella, perquè estan units davant de Déu. Per què no s'ha parlat dels «moviments matrimonials i familiars que existeixen, i que ajuden molts matrimonis i famílies?» Esperem, potser, una altra edició...

Cristóbal Sàrrias

VIAJES BAIXAS, S.A.

GC I M.D.

JUBILEUM 2000

- **RUTA DE LOS SANTUARIOS** visitando: Lourdes, Nîmes, Milán, Venecia, Padua, Florencia, Asís y Roma (10 días).
- **ITALIA ETERNA** visitando: Milán, Venecia, Padua, Florencia, Asís, Orvieto y Roma (8 días)
- **PEREGRINACIÓN A ROMA E ISRAEL** visitando: Roma, Tiberíades, Nazaret y Jerusalén (12 días)

SALIDAS SEMANALES

OFICINAS EN BARCELONA:

Aribau, 205 - Pau Claris, 133 - Via Laietana, 24 - Aragó, 205

OFICINAS EN CATALUÑA:

El Vendrell - Lleida - Manresa - Sabadell - Tarragona - Tàrraga - Terrassa

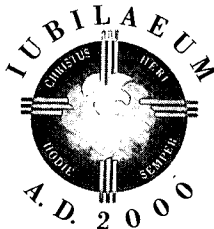
Información:

Tel 932 159 854 - Fax 934 872 840

E-mail: perezchillida@viajesbaixas.es

OPERA ROMANA
PELLEGRINAGGI

La sardana i la dansa

Un mes de març actiu

Simplement a manera d'anècdota, vegem les diverses activitats que ha registrat o registrarà el mes de març, segons el moment en què es faci aquesta lectura.

Dia 5, la colla barcelonina Arboç, ara no activa, va commemorar els cinquanta anys de la seva constitució.

Dia 11, l'Agrupació Sardanista La Grandalla, d'Encamp (Andorra), va festejar el seu desè aniversari.

Dia 12, a Sant Feliu de Guíxols, es van celebrar actes amb motiu del 125 aniversari del naixement de Juli Garreta.

El mateix dia, a Celrà, va començar la temporada d'aplecs de les comarques gironines.

També el dia 12, a Martorelles, va començar la roda de concentracions infantils englobades en l'Agrupació de les Trobades Infantils de les comarques barcelonines.

Dies 17, 18 i 19, a l'Auditori de Barcelona, es faran concerts dirigits pel mestre Antoni Ros Marbà, dins de l'Any Ruera, com així s'ha declarat l'any 2000.

Dia 18, a Girona, la cobla Ciutat de Girona presenta el compacte que ha gravat al complir ara la cobla els seus vint-i-cinc anys.

El mateix dia, a Amer, comença un cicle de concerts commemoratius de l'Any de la Tenora, que promou la Diputació de Girona i que es faran a diverses poblacions durant tot l'any.

El mateix dia, a la Bisbal d'Empordà, la cobla La Bisbal Jove, presenta el disc compacte que ha enregistrat amb motiu de complir-se ara els deu anys de la naixença de la cobla.

Dia 19, Vilassar de Dalt, celebra el seu primer aplec de sardanes, amb quatre cobles.

El mateix dia, a Figueres, se celebren diversos actes en el 125 aniversari de la mort de Pep Ventura.

També el dia 19, a Sabadell, l'Agrupació Folklorica Sabadell Sardanista festejarà el seu 53 aniversari.

També, el dia 19, a Girona, trobada general de les Trobades Infantils de les comarques gironines, que compleixen ja el divuitè any de celebració.

Dia 26, a Torredembarra, comença la temporada d'aplecs de les comarques meridionals.

El dia 29, a Olot, la cobla La Principal d'Olot, celebra un concert dirigit als alumnes de cinquè nivell de primària de les escoles olotines.

Tots ells són, a part d'algun oblit involuntari, actes amb una motivació determinada: ser testimoni d'un món sardanista viu i actiu, encara que algunes vegades el seu ressò en l'àmbit cultural català no obtingui l'abast que mereix.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (15)

Thomas Merton: revalorar l'espiritualitat monàstica

Considerat en el món eclesial com un escriptor religiós i místic nord-americà, Merton ens estimula a endinsar-nos en el sender de la contemplació. El seu missatge, destinat a l'home positivista d'Occident, neix de l'experiència profunda de la seva conversió. És, sense cap dubte, un dels grans escriptors cristians del nostre temps.

DE CONVERS A MONJO

Neix el 1915 als Estats Units. És un dels pocs pensadors nord-americans que ha influït espiritualment al llarg del segle xx. L'èxit del seu influx és causat per la riquesa del seu missatge, expressat en diversos escrits, originats per la seva experiència intensa de la vida monàstica.

De jove va estudiar a la Universitat de Cambridge i es va doctorar posteriorment a la de Columbia. Tot deixant enrere una vida mundana, es va convertir al catolicisme el 1938, fet que marcarà el rumb de la seva existència. Sent la crida a la vida contemplativa i ingressa al monestir trapenc de Gethsemani a Kentucky (EUA).

Des del seu «retir» del món s'inicia com a escriptor religiós. Exposa les vivències de la seva conversió en l'escrit *La muntanya dels set cercles* (1948), que va assolir en poc temps una àmplia difusió. I, a partir d'aquest moment, les seves obres desvetllen als Estats Units i arreu del món un interès per la vida i l'espiritualitat monàstica poques vegades conegut.

Merton també va donar a conèixer el món oriental a Occident. En efecte, es pot considerar com un dels pioners de la difusió dels mètodes d'oració oriental en les comunitats catòliques de tot Amèrica. Precisament, els últims anys de la seva vida estan marcats per l'estudi assidu i la relació personal amb les religions orientals. Mor a Bangkok el 1968, quan participava en unes converses ecumèniques amb budistes.

Alguns dels seus èxits editorials més coneguts són *Las aguas de Siloé* (1949), *Llabor de contemplació* (1949), *Ascenso a la verdad* (1951), *Ningú no és una illa* (1955), *Místics i mestres del Zen* (1967), i la seva obra pòstuma *Fe y violencia* (1968); on es preocupa pel problema racial americà.

TRANSCENDÈNCIA I PAU

Des de la seva vocació trapenca de treball i de contemplació, Thomas Merton s'acosta a la societat moderna amb un

També, el pensador nord-americà ens mostra altres elements inherents a la vida monàstica: pregària, sacrifici de la seguretat, ascetisme, la vida de llibertat carismàtica... tot plegat dóna, com a fruit, una vida immensa en la transcendència i la pau.

D'aquests elements, cal subratllar el de la llibertat carismàtica. Aquesta es troba al centre mateix de la vocació monàstica. És la vida contemplativa la que allibera l'home o la dona de certes rutines que els resulten inútils. El carisma monàstic intenta alliberar-se de les responsabilitats o de les activitats rutinàries «per tal d'estar més desvetllat i alerta, més viu i sensible a formar experiències que no es donen fàcilment enmig de les rutines que anomenarem mundanes» (*Acción y contemplación*, 1952).

ACCIÓ VERSUS CONTEMPLACIÓ?

L'absurditat o el sense sentit de la vida contemplativa per a l'home del carrer, fins i tot per a molts creients, és un fet. Habitualment el monjo és considerat com una persona marginada, que malbarata el seu temps i la seva vida, enfront de

la necessitat de voluntaris, de missioners i d'altres persones inserides en una vida d'acció, d'ajuda directa al necessitat.

Davant d'aquesta realitat, Merton no ha escrit una apologia del monaquisme. És més, associa l'acció, la pràctica concreta dels ideals personals, a la necessitat d'una experiència disciplinada. Aquesta és la base necessària per a una acció fructífera, i no caure així en el desànim ni en l'activisme, claus de la crisi d'identitat de l'home postmodern. «Qui intenti actuar i fer coses pels altres o pel món sense aprofundir en la pròpia comprensió, la pròpia llibertat, integritat i capacitat d'estimar, no tindrà res per donar als altres. No els comunicarà més que el contagi de les pròpies obsessions; la seva agressivitat, les seves ambicions centrades en el seu ego, els seus deliris sobre els mitjans i els fins, les seves idees i prejudicis doctrinaris» (*Acción y contemplación*).

La «utilitat» de la vida monacal rau, segons Merton, en el paper important que desenvolupa per al món present: obre noves vies i nous horitzons. La pregària cerca aconseguir alguna cosa nova en la vida, que és l'actuació de Déu en nosaltres i a través de nosaltres «per renovar l'Església, preparant, en pregària, allò que encara no podem imaginar ni comprendre» (*Acción y contemplación*).

ECUMENISME I RENOVACIÓ

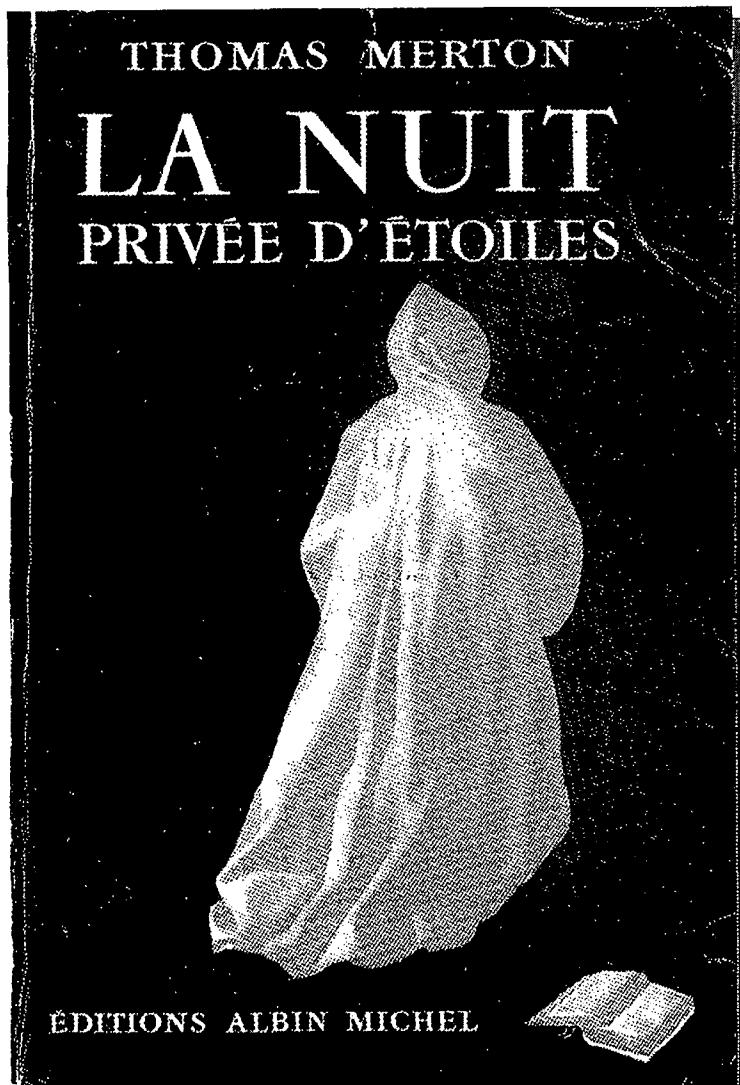
Taizé és, per al nostre trapenc, un signe providencial dels temps, un paradigma per a la renovació de la vida monàstica catòlica. El seu testimoni atreu el creient, perquè sintonitza la forma tradicional de vida monacal cristiana amb una flexibilitat encertada i un èmfasi ecumènic fort.

A Taizé es viu l'ecumenisme entre protestants, catòlics i ortodoxos. L'autèntic ecumenisme permet, segons Merton, que «el catòlic es descobreixi a si mateix en adonar-se del que la Reforma significa per a ell (no contra ell) i que el protestant descobreixi en si mateix i per si mateix la importància que el catolicisme mai no ha deixat de tenir per a ell» (*Acción y contemplación*).

La renovació de la vida eclesial, des de l'experiència ecumènica, s'ha de basar en una dialèctica teològica viscuda. Enfront del retret mutu de segles enrere, ara cal dialogar, posar en comú, tot descobrint allò positiu de l'altre. I això, per a Thomas Merton, és essencial, no únicament si hem d'aconseguir la unitat, sinó també si volem ser fidels a nosaltres mateixos.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

*Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)*

Portada de l'edició francesa de l'any 1951 que correspon a «La muntanya dels set cercles».

missatge clar de transcendència i de pau espiritual. No viu en un escapoliment continu, ni «tancat» en les quatre parets de la seva cel·la monàstica. La seva preocupació per l'home i els seus problemes és fruit de la pregària interior. D'aquí que sigui considerat com un dels mestres clàssics de la contemplació.

En primer lloc, pretén revaloritzar la institució monacal. L'entén com una dimensió profunda de tot ésser humà. Una dimensió oculta, generalment desapropiada i arraconada, que necessita la pròpia experiència profunda per revitalitzar-la, juntament amb la disciplina i l'autorealització. Així, per a Merton, tota persona porta en la intimitat del seu ésser la llavor de la vida contemplativa, sense la necessitat radical d'apartar-se del món. Un món que tampoc no és vist com una cosa malèvola, sinó creat per la mà amorosa de Jahvé (cf. Gn 1).

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

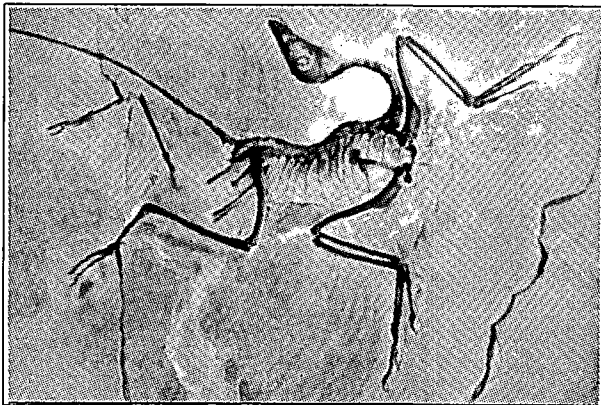
BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informeu-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

El dinosaure amb plomes era fals

La ciència s'obre pas moltes vegades amb el sistema de «tempteig i error». Estableix una hipòtesi que explica un conjunt de fets i després examina si la cosa suposada dona raó de tots els casos que se'n dedueixen i com que de vegades no és així, ha de fer marxa enrere i idear una altra explicació. Això ha passat amb hipòtesis de física, de cosmologia, de biologia i també, és clar, de paleontologia. Com que els fòssils són les úniques dades d'observació que permeten establir filiacions més o menys segures entre les espècies, molt sovint són ells els que determinen si certs arbres genealògics són encertats o no. Quants cops s'han refet genealogies que es creien força segures! Un dels casos que presenta interrogants és el de l'origen dels ocells a partir dels rèptils. Quan el 1861 es trobà en el jaciment del juràssic superior de Baviera el fòssil de l'*Archaeopteryx lithographica*, que presentava caràcters intermedis entre aquests dos grups (cos molt reptilià, però amb plomes) ja es va dir que teníem la comprovació de l'origen reptilià de les aus. Però com que l'arqueopterix era tan lluny de

«Archaeopteryx», el primer fòssil d'ocell que es va trobar.

tenir característiques dels ocells actuals, hom esperà obtenir-ne algun exemplar més significatiu d'aquest pas evolutiu. Però això encara no s'ha trobat, ja que l'*Ichthyornis* del cretàcic superior, desenterrat més tard, ja presenta la morfologia dels ocells actuals. Doncs bé, la revista *National Geographic* en el mes de novembre passat dedicava la portada a un fòssil trobat a la Xina i batejat *Archaeoraptor* que tenia encara cua de dinosaure però ales amb plomes d'ocell i hi explicava la importància, deia, de la troballa. És que no era de debò important? Ara resulta que un examen més aprofundit d'aquelles restes ha demostrat que eren de dos animals diferents, amb gran consternació de Bill Allen, editor de la prestigiosa revista. Encara no se sap si la falsedat era fruit d'un error o d'un frau intencionat. De l'única cosa que se'n té certesa és de la dualitat d'individus. No és, doncs, la «bulla perduda» entre dinosaures i aus. I el director del Museu de Dinosaures de Monticello (EUA) havia pagat l'equivalent a prop de 15 milions de pessetes per les restes!

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

15 Pappus i el final de la matemàtica alexandrina

L'altre matemàtic important de l'«edat de plata» de la matemàtica grega, poc posterior a Diofant, és conegut amb el nom de Pappus (en grec Pappos) d'Alexandria. No sabem res de la seva vida. Però és molt interessant l'obra que en conservem. La va publicar pels volts de l'any 320 amb el títol de *Synagoge Mathematike* («Col·lecció Matemàtica»), en vuit llibres, dels quals el primer i part del segon s'han perdut, però en tenim completa la resta. És un tractat de primer ordre. Hi tornem a trobar l'estil d'Euclides. S'hi veu aquella estimació clàssica grega de les subtilitats de la precisió lògica en les demostracions geomètriques. En això supera, i molt, l'obra de Diofant. És també important la quantitat d'informació històrica que proporciona. I no cal dir l'interès que presenten els resultats nous. Parlem-ne una mica:

Els teoremes de Pappus

Les novetats d'aquest alexandri consisteixen, en molts casos, a generalitzacions de troballes anteriors; cosa que coincideix amb una tendència de la matemàtica actual que és donar la màxima generalització possible als teoremes. Un exemple curiós: com una generalització del teorema de Pitàgores ensenya com es pot fer, per un triangle qualsevol, la construcció d'un paral·lelogram sobre un costat que tingui una àrea igual a la suma de les àrees de dos paral·lelograms qualsevol construïts sobre els altres dos costats del triangle.

Al llibre VII de la *Synagoge* hi ha els enuncis i demostracions de dos teoremes importantíssims, que són generalitzacions d'un d'Apol·loni sobre còniques, que fan així: «Si es fa girar una corba tancada i plana al voltant d'una recta que no la talla i situada en el mateix pla, el volum del sòlid

limitat per la superfície que es genera és igual a l'àrea del recinte tancat per la corba multiplicada per la longitud de la circumferència descrita pel centre de gravetat d'aquest recinte» i «L'àrea de la superfície generada pel gir complet d'una corba plana al voltant d'una recta del seu pla que no la talla, és igual al producte de la longitud de la corba per la de la circumferència descrita pel centre de gravetat de la mateixa corba». Aquests dos teoremes s'han anomenat durant molt de temps *Teoremes de Guldin*, perquè el matemàtic suís Paul Guldin (1577-1643) els va redescobrir i publicà el 1635 en un opuscle *Centrobaryca, seu de centro gravitatis trium specierum quantitatis continuæ*, sense saber ni ell ni els matemàtics del seu temps que ja havien estat trobats i deduïts per Pappus. Per això avui dia els textos de matemàtiques ja els designen com *Teoremes de Pappus-Guldin*. De Guldin hem de dir que era un fill de pares protestants que es convertí al catolicisme, es féu jesuïta i fou catedràtic de matemàtiques a les universitats de Viena i Graz.

Un detall curiós al llibre V de l'obra de Pappus (que probablement era cristià) és que fa notar la «intel·ligència» (instint donat per Déu) de les abelles que han «triat» construir hexagonals les cel·les que fan, i no quadrades o triangulars, ja que dels tres polígons regulars acoblables (triangle, quadrat i hexàgon) és l'hexàgon el que amb igual perímetre enclou l'àrea més gran. I més hauria lloat Pappus l'obra de les abelles si hagués sabut que per tapar les cel·les hexagonals hi fan, per estalviar-se cera, una piràmide que també respon a la solució d'un problema de mínims, i molt més complicat, que només es resolgué, amb l'ajuda del càlcul diferencial, al s. XVIII per obra del matemàtic König, amb una correcció pos-

terior de MacLaurin.

Com a informació històrica interessant Pappus ens descriu el contingut d'una obra perduda, *Tresor de l'anàlisi*, que era un aplec d'obres anteriors, la meitat de les quals no ens han arribat. Conté també la descripció del mètode analític per arribar als resultats expressables en teoremes. És una bona informació de com ho feien els antics geomètres en les seves recerques.

Decaïment i fi de la matemàtica antiga

Els autors que trobem a Alexandria posteriors a Pappus únicament són d'interès per la informació històrica que ens donen, no per nous resultats matemàtics. Podem citar Teó d'Alexandria que pels volts del 365 fa una edició dels *Elements* d'Euclides i, personalment escriu comentaris a Ptolemeu i altres. Teó va ser el pare de la cèlebre Hipatia, dona erudita i de cultura matemàtica força àmplia i que també va escriure un comentari a Ptolemeu i uns altres a tractat sobre les còniques d'Apol·loni i a l'obra de Diofant, que no s'han conservat. Però com que era defensora de la cultura pagana i fins i tot del paganisme, una turba de cristians exaltats (avui dia en diríem fonamentalistes) l'assaltaren un dia i l'assassinaren cruelment. Era l'any 415. Un trist fet històric que no podíem silenciar. Els cristians bé hem de saber que a les nostres files de vegades hi ha hagut qui no ha fet cas de les paraules del Mestre (cfr. Lc 9:54-55, per exemple).

El gran impacte que causà la mort d'Hipatia ha fet que molts autors posin el 415 com l'any del final de la matemàtica grega antiga. Potser només tenen raó en part. Si al cap de poc vingué la fi va ser perquè ja estava en decadència, i, a més, no va ser tampoc tan immediat aquest final. Tenim encara alguns cultivadors d'aquesta ciència que podem citar. Entre ells hi ha Procle (410-485), nascut a Alexandria que, quan encara era jove, se'n va anar a Atenes i acabà dirigint-hi una escola neoplàtonica. Encara que es considerava abans que tot filòsof, com a bon seguidor de Plató no menystenia pas

la matemàtica i ens deixà escrit un *Comentari sobre el llibre I dels Elements*, que ha arribat fins a nosaltres i és d'excel·lent importància per a l'historiador per les notícies que ens dóna; es veu que tenia a mà la *Història de la Geometria* d'Eudem, ara perduda, i ens fa un resum de gran valor per conèixer les obres dels matemàtics anteriors a Euclides.

A Atenes es continuà, fins a cert punt, l'obra alexandrina de la cultura filosòfica i matemàtica. Després de Procle podem citar Simplicí (que ens explica com Hipòcrates de Quios aconseguí la quadratura de les lúnules sobre el triangle rectangle), Metrodor (probable autor de l'*Anthologia Graeca*, amb l'epigrama de la vida de Diofant i altres problemes), Eutoci (a qui devem la notícia, entre altres, de la solució que trobà Arquimedes a l'equació cúbica amb la intersecció de dues paràboles), Isidor de Milet (que exposa la manera de traçar una paràbola amb un escaire en forma de T i una corda)... autors que, si bé no són dels de primera fila ni dels de segona, ens fan saber que l'ensenyament de la matemàtica no havia mort.

I fins i tot l'obra dels alexandrins arribà a influir en la cultura romana. Els romans no s'havien dedicat gens ni mica a l'estudi de la geometria. Potser l'única contribució a favor de la matemàtica que va fer l'antiga Roma va ser restaurar per obra de Ciceró la tomba d'Arquimedes quan feia 150 anys que havia mort. Però ara, que ja som al segle V comença a introduir-se també en els romans l'estudi del *Quadrivium*, o sigui de l'Aritmètica, la Geometria, l'Astronomia i la Música. I els primers llibres de text escrits en llatí que s'han conservat són obra de Boeci (480-524). No són més que resums de la part més elemental dels tractats grecs, però per part de Boeci ja s'hi veu interès per la matemàtica no solament per les aplicacions sinó també per la seva relació amb la filosofia.

Pel que fa a Atenes, l'emperador Justinià clausurà les escoles filosòfiques el 529 i es dispersaren els ensenyants. Alguns anaren a Pèrsia on, sota Cosroes, fundaren una mena d'«Acadèmia d'Atenes a l'exil».

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emeten informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, presentat i dirigit per Carme Catà i Jaume Rocosa. *Dietari de Música i Músics*, presentat i dirigit per Joan Úbeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailla.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de claror* (espai de catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). Presentat per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

* Cada primer de mes publicarem la resta de la programació de les diferents diòcesis.

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (biblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (i II) al pare Joan Amoretti, missioner salesià a l'Amazones; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

Diumenge 19

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
«Fiestas judías: Purim.» El Liceu Sefardita de Barcelona ens obre les seves portes i assistirem a la celebració actualitzada de la història d'una heroïna, la reina Esther. (Comunitat jueva)
09.30 *Pueblo de Dios* (repeticó del dilluns 13).
«Asturias, el arte de la fe.» La diòcesi d'Oviedo disposa d'un extraordinari patrimoni artístic. La Cambra Santa és un dels llocs emblemàtics de la religiositat asturiana.
10.00 *Últimas preguntas*: «¡Danos, Señor, sacerdotes santos!» Avui, festa de Sant Josep, se celebra a gairebé tot'Espanya el Dia del Seminari. L'Església convida tot els cristians a la pregària per demanar sacerdots sants a Déu.
10.25 *Testimonio*: «El Dios rechazado.»
10.30 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral La Vall de Sant Climent de Llobregat (Baix Llobregat), sota la direcció de Benet Puig. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
Dilluns 13
17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 18

- 09.30 *Signes dels Temps*
Dia del Seminari
«Quin paper té el capellà en la nostra societat?»
Entrevista a Tomàs Mor, nou capellà ordenat a Tortosa i a Mateu Terrats, capellà.
Altres temes:
—Quina és la funció del capellà en la societat d'avui?
—Com ha de ser el sermó d'una missa? Convidats: Sílvia Cópulo i Manel Simó.
—Els cants ajuden o distreuen en la missa?, amb Josep Soler, capellà músic.
—Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín.
(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després del programa *Gol a Gol*), pel Canal 33.

Divendres 17

- 20.30 *Creure avui*: Dia del Seminari i Entrevista a Prakash Chukka.
Presenten: Dolors Fernández i Marta Loire. Coordina: Albert Dresaire.
El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.
Cada tercer dijous de mes
23.00 *Aquí, tots*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Barcelona

• **VINE A CANTAR AMB MN. SOLER.**— El 14 de març, de 19.30 a 21.00, Catalunya Cristiana et convida a assajar cants de Quaresma i Pasqua. Lloc: Dominiques de la Presentació, c/ Rosselló, 240 - Barcelona. Cal apuntar-se al telèfon 934 905 988 (srta. Elena).

• **CATEQUESIDEJOVESIADULTS.**— El 16 de març, de 21.30 a 23.00, a càrrec de M. Claustre Soler (doctora en Teologia i professora d'Antic Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya) sobre *Els grans temes bíblics: Abraham*. Lloc: parròquia de Sant Ildefons, c/ Madrazo, 92 - Barcelona, tel. 932 097 363.

• **VIACRUCIS.**— Els dies 17, 24 i 31 de març, i 7 i 14 d'abril, a les 18.30, tot seguit, eucaristia. Parròquia del Sant Crist, c/ Natzaret, 5 - Barcelona.

• **XVI CONGRÉS DELS UNIVERSITARIS DE CATALUNYA.**— Programa de cloenda: el 18 de març, a les 10.00, presentació; a les 10.15, conferència *Subir al Everest*, de Sebastián Montes, membre de la primera expedició xilena a l'Everest; a les 11.30, lectura de les comunicacions, i a les 13.30, lectura de les conclusions, lliurament de premis, cloenda. Més informació: tel. 934 301 736, fax 934 303 873.

• «EL DOCTOR PA I AIGUA. RETAULE DE SANT JOSEP ORIOL».

— El 18 de març, a les 21.00, tindrà lloc la representació de l'obra *El doctor Pa i Aigua. Retaule de Sant Josep Oriol*, com a pròleg de les festes de sant Josep Oriol, a l'església del Santà Maria del Pi de Barcelona. És el quart any consecutiu que es representa i està basat en una idea de Mn. Tomàs Vergès, en el seu llibre *El Doctor Pa i Aigua* i en fragments de l'obra poètica de Francesc de Borja Lladó sobre el sant. El retaule explica la vida de sant Josep Oriol tot escenificant fets de la seva biografia, en el mateix lloc on alguns d'ells van passar. La basílica il·luminada amb espelmes ens retorna a segles passats, ajudant-hi la música de l'època, recuperada per grups de música antiga de reconegut prestigi. També els vestits litúrgics i part dels objectes que s'utilitzen a l'obra són autèntics. La representació de l'any 1999 ha estat guardonada amb el premi per al teatre amateur «Fundació Pelfort i Xinxó» per la Societat Econòmica Barcelonina d'Amics del País.

• FESTES PATRONALS DE LA PARRÒQUIA DE SANT JOSEP DE BADALONA.

— El 18 de març, a les 9.45, visita arxiprestal a la catedral de Barcelona; a les 21.00, concert a càrrec del cor Aurica; a les 22.15, sopar comunitari i actuació del grup L'Escombra; el 19 de març, a les 11.00, missa solemne, presidida per Mons. Ramon Dalmat; el 20 de març, a les 20.00, festa litúrgica de sant Josep amb missa solemne.

• **25è ANIVERSARI DE L'ESPLAI EL DROP.**— El programa de celebracions és el següent: el 18 de març, a les 16.00, jocs tradicionals de tot el món a la

plaça del Congrés de Barcelona; a les 17.30, homenatge als exmonitors, a l'exposició «25 anys d'esplai El Drop»; a les 18.30, eucaristia a Sant Pius X; a les 20.00, correfoc a la plaça amb la colla de diables «Satànica de Sant Andreu i els músics Tabalers». El 19 de març, a les 10.00, finals dels partits de futbol-sala; a les 12.00, lliurament de premis; a les 13.00, concurs de truites al pati de La Salle Congrés; a les 14.00, dinar popular al pati de La Salle Congrés.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 19 de març, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics amb Rosa Carme Martínez (pianista) i Lluís Sánchez (violonista). Director convidat: Lluís Albert i Rivas. Programa: obres d'Antoni Soler, Ferran Sors, Carles Baguer i Lluís Albert. Lloc: c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **CONCERT DE PIANO I FLAUTA.**— El 19 de març, a les 18.00, a càrrec de Marc Pepiol (piano) i Marta Lledó (flauta travessera). Interpretaran obres de Hindemith, Bartók i Ruera, entre altres. Més informació: CCU, c/ Villarreal, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368, fax 934 546 890.

• **PREGÀRIA.**— El 20 de març, a les 20.45, amb Pere Borràs sobre *Trobar Déu en totes les coses*. Lloc: església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona. Organitzen: Càritas, Secretariat Marginació, Justícia i Pau, i Cristianisme i Justícia.

• **DIMARTS CULTURAL.**— El 21 de març, a les 18.00, a càrrec d'Amparo Cervantes i Milagros Martín sobre *Recital de poesia: poemes a dos veus*. Lloc: Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

• **AULA D'ECOLOGIA.**— El 21 de març, a les 19.30, amb Rafael Simó, que tractarà el tema *L'oceà i l'atmosfera, inseparables davant dels canvis climàtics globals*. Més informació: tel. i fax 935 811 312.

• **BALMESIANA.**— El 22 de març, a les 19.30, conferència *El perdó plenísim. El sagrament de la Penitència i el do de la indulgència en el gran Jubileu del*

2000, que impartirà el Dr. Joan Antoni Mateo, professor de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. Lloc: aula magna de la Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 22 de març, a les 19.30, xerrada d'Albert Marjadas, enginyer tècnic agrícola, sobre *Camins i solucions vers una efectiva protecció dels Jardins Històrics*. Lloc: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 188 634, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@kaos.es

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 22 de març, a les 19.30, Alfonso Álvarez Bolado, s.j., director del Centre Fe i Desenvolupament (Valladolid) reflexionarà sobre *Iglesia y Guerra Civil*. Es presentarà el llibre *Para ganar la guerra, para ganar la paz: Iglesia y guerra civil*. Lloc: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ DE FAMILIARS I AMICS DE NENSONCOLÒGICS DE CATALUNYA.**— Organitza el 22 de març, de 20.00 a 24.00, una festa-tómbola a la sala de festes Luz de Gas, c/ Muntaner, 246 - Barcelona. Més informació: c/ Pere Serafí, 41 - Barcelona, tel. 932 377 979.

• **CONFERÈNCIA QUARESMA.**— El 23 de març, a les 18.20, a la capella del Santíssim de la catedral de Barcelona, Mn. Joan Guiteras parlarà de *Conversió i perdó en el marc de la Quaresma Jubilar*.

• **SUFRAGI PER MONS. ÁLVARO DEL PORTILLO.**— El 23 de març es compleix el 6è aniversari del traspàs de l'anterior prelat de l'Opus Dei, Mons. Álvaro del Portillo. Amb aquest motiu hi haurà misses d'aniversari en sufragi per la seva ànima a la basílica de la Mercè de Barcelona, a les 19.30, i en altres llocs de Catalunya.

• **VETLLA DE L'ENCARNACIÓ A L'ESGLÉSIA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT.**— El 24 de març l'Adoració Nocturna Femenina de Barcelona organitza una vetlla oberta a tothom, amb tres objectius: celebrar amb alegria i agraïment que el Salvador, «encarnat en el si de Maria fa vint segles, continua

Telèfons de la Pregària

Obert cada dia de les 21,30 a les 23,30 h
934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9,00 a les 10,30
938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

FUNDACIÓ OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA

La Societat de Pediatria Extrahospitalària ens ha concedit compartir amb Intermón el premi que els Laboratoris Ordesa concedeixen a la Investigació Pediàtrica, per la tasca que portem a terme a favor de la infància a la Llar Infantil Ntra. Sra. de Fàtima.

És una bona notícia per a tots (socis, col·laboradors i voluntaris) que ens ha de servir d'estímul per perseverar en les nostres activitats, perquè EL TERCER MÓN TAMBÉ ÉS A PROP NOSTRE.

Si ens voleu visitar o escriure ho podeu fer a:
Fundació Obra Ntra. Sra. de Fàtima c/ Pau Claris, 119, 3r 1a - 08009 Barcelona
Podeu fer el vostre donatiu a:
LA CAIXA 2100/0022/10/0200556450

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

oferint-se a la humanitat com a font de vida divina, a l'eucaristia»; ressaltar la dignitat de la dona a la llum de la missió de Maria; i acompanyar el Papa, amb la pregària, a Natzaret. A les 22.00, celebració de l'eucaristia, vetlla de pregària i adoració al Santíssim fins a les 24.00. Capella del Santíssim Sagrament, c/ Aragó, 268 - Barcelona.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— Organitza el 24 de març un concert solidari amb Carme López, soprano, i Daniel Gálvez, piano. Més informació: tel. 934 901 168 i 934 393 980.

• **TIBIDABO.**— Amb motiu de la Quaresma, el 25 de març hi haurà un recés d'adoradors (diürns i nocturns): reflexió sobre Quaresma-Jubileu, eucaristia, dinar. Visita a l'exposició i museu d'art. D'11.00 a 16.00.

• **MONTSERRAT.**— El 25 de març, a les 18.00, tindrà lloc un encontre d'organistes a l'abadia de Montserrat. Més informació: tel. 938 777 701, fax 938 777 724, Internet: www.abadiamontserrat.net

• **TROBADES DE LLOANÇA I ADO-RACIÓ.**— El 26 de març, de 17.30 a 19.30, adoració al Santíssim i escola de pregària amb els salms en l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica. Lloc: parròquia de Santa Perpètua de Mogoda. Més informació: tel. 936 307 710 i 934 112 382.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 26 de març, a les 19.00, el Dr. Jaume González Padrós, professor de Litúrgia, parlarà sobre *El Jubileu del 2000 és un any de reconciliació*. A les 20.00, vespres cantades, i a les 21.30, missa vespertina. Lloc: parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **«EL HUÉSPED DEL SEVILLANO».**— Els dies 26 de març i 2 i 9 d'abril el grup Els Ocellassos de la parròquia de Sant Oleguer presenta la sarsuela *El huésped del sevillano*. Totes les representacions són a les 17.30. Entrada: 500 ptes. Parròquia de Sant Oleguer, c/ Nàpols, 133 - Barcelona.

• **ESGLÉSIA JESUÏTES.**— *Stop a la nostra vida*: quatre dies de reflexió i pregària, a càrrec del P. Francesc Roma, s.j., del 27 al 30 de març, de 19.30 a 20.45. Xerrada introductòria, espai de silenci i pregària, eucaristia on recollir tot l'itinerari.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a senyores del 27 al 31 de març. Més informació: casa Nostra Senyora de Montserrat, plaça Font del Lleó, 21 - Caldes de Montbui (Barcelona), tel. i fax 938 654 496.

• **XIX JORNADES CATALANOBA-LEARS.**— Els dies 1 i 2 d'abril, tindrà lloc la trobada general del Moviment de Joves Cristians de Comarques (JARC). La trobada es farà a la casa de colònies Can Pere, a Sant Pere de Ribes. Seran unes jornades festives, de formació i aprofundiment en el marc de la campanya del moviment que sota el lema «Feste'l teu» busca el compromís dels joves al seu poble. També es proposarà un espai de reflexió adequada per prendre consciència del que aquest esdeveniment comporta per a tota l'Església en general i a un moviment especialitzat en particular.

• **LA VEU DE L'EVANGELI.**— Fins al 23 d'abril el comentari de l'evangeli anirà a càrrec de Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona. Tel. 934 156 616.

Girona

• **CONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG.**— El 18 de març, a les 11.00, la reial Confrària de la Puríssima Sang acollirà una nova confrare d'honor. Es tracta d'un nomenament pòstum donat a Maria Gay, fundadora de l'institut de Sant Josep, dedicat principalment al camp sanitari amb l'objectiu d'«alleugerir el dolor i

sembrar la pau en els cors dels que pateixen». Precisament la congregació, que està present a deu països, celebra enguany el 125è aniversari de la seva fundació. D'altra banda, la mare Gay va ser introduïda fa quatre anys pel bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, en la causa de beatificació.

• **ENCONTRE DE PREGÀRIA JOVE.**— El 26 de març, de 9.45 a 19.30, sobre el tema «Viure la presència de Déu en la realitat», amb Dolors Puigdevall i Lluïsa Geronès. Informació i inscripcions: monestir de Cadins (Gnes. Rosa Maria i Núria), tel. 972 428 077 i 689 501 105, a/e: cadins@infoservei.es o CCU, c/ Alemany, 4, principal - Girona, tel. 972 219 610.

Tarragona

• **CONCERT DE PRIMAVERA.**— El 19 de març, a les 18.30, concert de sant Josep amb l'orquestra de l'Escola de Música Pau Casals del Vendrell, sota la direcció d'Albert Solé. Més informació: tel. 977 688 278.

Urgell

• **NOVAHUMANITAS.**— Sessions de formació cristiana del 17 al 19 de març sobre el tema *Viure avui el sagrament de la Reconciliació* a càrrec de Josep Font. Més informació: santuari del Sant Crist de Balaguer - Lleida, tel. i fax 973 445 335.

Vic

• **CONFERÈNCIA.**— El 17 de març, a les 21.00, el Dr. Antoni Pladevall, historiador, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, de la Reial Acadèmia de Bones Lletres i director de l'obra *Catalunya Romànica*, parlarà sobre *Història, tradicions i llegendes del passat de la parròquia i poble de Santa Maria de Corcó*. Parròquia de Santa Maria de Corcó - L'Esquirol.

• **COMUNITAT DEL MASBLANC.**— Organitza del 31 de març al 2 d'abril un taller sobre «La paràbola del fill pròdig», amb Joan M. Llibre, psicòleg. Més informació: tel. 938 442 467.

Petits anuncis

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acol·lida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO segells, monedes, rellotges de butxaca, postals, objectes antics i llibres. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

CATÒLIC 74 anys amb fills ja situats, arxivador internacional de texts marians i amic dels 142 casals catalans establerts per l'Occident cerca senyora; fi amistat i matrimoni canònic. Tel. 933 237 083 de 19.00 a 20.00 h.

HABITATGE

ADMINISTRADOR finques col·legiat, comunitats, pisos i locals. Juan E. Barenys. Tel. 934 155 131.

IDIOMES

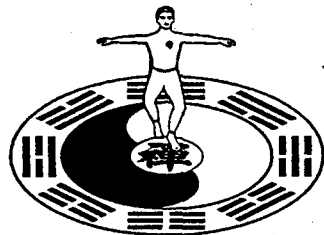
CURSOS d'anglès a Irlanda i universitats catòliques als Estats Units. Informació: c/ Entença, 320, entl. Tel. 934 051 200.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL SANT PARE

- Perquè l'Any Sant, temps de penediment i perdó, fomenti la conversió
- Perquè la Mare de Déu protegeixi i sostingui els missioners

«Per dirigir el que és humà i progressar en el que és espiritual
res millor que la moderació.»

極

Equilibrio y armonía con Tai-chi cada día

太

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 331

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggari, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 170 ptes.

☐ 340 ptes.

☐ 505 ptes.

☐ 675 ptes.

☐ 840 ptes.

☐ 1.010 ptes.

☐ 1.180 ptes.

(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Primer se sent un timbre. Després, onze campanades. Són les onze del matí i l'hora del pati ha arribat. Crits, presses, entrepans, pilotes, converses secretes, rialles... llibertat de mitja hora. Un senyor de gest amable posa una mica d'ordre a l'esbarjo. Rere un somriure s'amaga Joan Fané, mestre salesià, que recorda als alumnes que no faltin a l'assaig de dissabte vinent.

J. Fané és educador al Col·legi del Sant Àngel (Barcelona) i coordina amb l'ajuda d'exalumnes la direcció d'un nou musical salesià

Els salesians presenten «2.000 anys després»

—Com va sorgir la idea de muntar un musical religiós?

—Sorgeix a partir de la idea de l'any 2000, que és una data simbòlica, i no únicament perquè tingui tres zeros; també perquè té un personatge important que es diu Jesús. A més, quan es mor algun artista, pintors, cantants, directors de cinema..., els reten tot un seguit d'homenatges. Nosaltres vam pensar: «Per què no fem alguna cosa sobre aquest personatge, Jesús?» I tot plegat relacionant-ho amb el 2000.

—És el primer cop que preparen un musical com aquest?

—No, fa un parell d'anys ja en vam muntar un de dedicat al nostre patró, sant Joan Bosco. I va tenir molt d'èxit. D'altra banda, el nostre grup sol representar una o dues obres l'any. Però aquest és el primer que ideem i escrivim; això sí, amb molta ajuda d'altres salesians, dels músics, dels exalumnes...

—2.000 anys després és com

el conegut musical *Jesucrist Superstar*?

—No, precisament és la primera idea que vam descartar perquè és molt conegut. Però també perquè a *Jesucrist Superstar* el protagonista és Judes i la passió. Nosaltres pretenem representar una història de joves d'avui que queden interpel·lats per alguns missatges evangèlics i com els porten a la pràctica. Una història que ens va agradar molt, actual i real, inspirada per una dictadura sud-americana, on uns joves van lliurar la vida per uns altres. És a dir, reflectir com l'Evangeli influeix en les nostres vides, sobretot en la d'alguns joves.

—Qui són els actors: professors, alumnes o els mateixos religiosos salesians?

—Són els alumnes de l'escola salesiana els que s'hi van voler apuntar. Si en sortiran més de quaranta! La majoria són de batxillerat i assagen els caps de setmana.

—Empren micròfons o canten en directe?

—Bé, no canten en directe perquè és *playback*, però la música és original. L'han produïda uns professionals de Madrid, Óscar Gómez i José Morato, que ja ens van fer la música de l'altre musical, dedicat a Joan Bosco. El nivell és molt alt, i la gent es meravella en escoltar la música. A més, és una música que expressa molt bé el drama d'uns joves d'avui que donen la vida pels altres.

—L'espectacle s'estrena el 25 de març vinent, fins quan actuaran?

—El cert és que l'obra ja s'ha estrenat en una altra escola de Madrid amb algunes variacions respecte de la nostra. Se'n faran quatre o cinc representacions.

—I les famílies, els companys, el col·legi..., què n'opinen?

—Tots estan molt contents. El col·legi ens dona suport en tot, fins i tot en l'aspecte econòmic. Les famílies dels nois estan encantades i desitjoses que arribi l'estrena. I la resta d'alumnes, il·lusionats per veure els companys damunt de l'escenari.

Miriam Botí Hernández

Criminalitzar l'escola concertada?

És necessari denigrar l'escola concertada per reivindicar una escola pública de qualitat? Sentint com es manifesten alguns defensors a ultrança d'aquesta segona, semblaria que sí. Però som molts els qui refusem aquest plantejament exclusivista: volem el progrés de totes dues en llibertat. Per això lamentem els atacs persistents que rep l'ensenyament concertat en algunes campanyes i, al mateix temps, compartim l'exigència de millora de la xarxa pública. Sap greu que aquesta actitud oberta, probablement la de la majoria dels ciutadans, no aflori més en els debats públics. Hi ha un gran contrast entre el suport real que la població atorga a l'ensenyament concertat —les estadístiques canten— i l'escàs suport que troba en els mitjans de comunicació.

Una bona part de l'escola concertada és escola cristiana. La seva història és llarga. Aquest any, per posar només un exemple, s'escau el centenari de la del Clot, de Barcelona. El pare Enric Puig acaba de publicar-ne la història que és, al mateix temps, una part entranyable de la història del barri. Al llarg del segle que ara acaba, la presència d'escoles cristianes a la perifèria de les ciutats no ha parat de créixer: hi han contribuït els religiosos i les religioses, les parròquies i els mestres seglars. En les dècades dels cinquanta i dels seixanta, d'extraordinària immigració, van ser, a molts indrets, els únics equipaments socials.

A la primera van haver d'actuar com a escola estrictament privada, amb preus polítics, aconseguits a base del sacrifici personal de molts religiosos i religioses ensenyants, d'alguns donatius i d'aportacions generoses de les escoles amb més possibilitats econòmiques. Després, les subvencions i, finalment, la concertació han anat millorant la situació. Però no s'ha arribat a fórmules d'equiparació amb l'escola pública, com el xec escolar del qual es parlà durant un temps. Avui es calcula que l'escola concertada rep de l'Administració, per alumne, un terç del cost d'un alumne a la pública. Van, a més, a càrrec seu, la construcció dels edificis i el seu equipament. D'altra banda, el sector dels més petits no està concertat. Rep només algunes aportacions parcials. Això fa que els pares que opten per l'escola concertada, després d'abonar, com tothom, els seus impostos, han de complementar la matrícula dels seus fills. Vénen d'aquí les dificultats per acollir, tant com l'escola concertada voldria, alguns sectors de la població. Això no treu, però, que s'hi treballi amb eficàcia, com és evident en el col·lectiu gitano.

Malgrat tots aquests desavantatges i malgrat algunes pressions municipals per reduir aules, l'escola concertada té la confiança d'un amplíssim sector de famílies i el seu índex de matriculació creix. Això és mèrit de la comunitat educativa: titulars, mestres, pares i personal no docent. Tots junts, creen una mediació entre l'Administració i l'escola que li dona fesomia, continuïtat, escalf, sentit de responsabilitat. Potser és aquesta mediació, en una o altra forma, la que requeriria l'escola pública per guanyar qualitat...

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

250 aniversario J.S. BACH

Vídeo

La Pasión según San Mateo

- Selección de recitativos, arias y coros de La Pasión según San Mateo, de J.S. Bach.
- Interpretada por la Orquesta Sinfónica de Hungría.
- Ilustrada con más de 60 pinturas de grandes maestros en sintonía con el relato.
- Letra subtitulada en castellano.

IESE
UNIVERSIDAD DE NAVARRA
BARCELONA - MADRID

folio

2.995 ptas.
Duración: 50' aprox.

ILUSTRADA CON
MÁS DE 60 PINTURAS

Van Der Weyden
Caravaggio
Velázquez
Botticelli
Mantegna
Rembrandt
Van Dyck
Goya
Tiziano
Bellini
Murillo
El Greco
Giotto
Rubens...

Pedidos en su quiosco o librería habitual o en Ediciones Folio- Iniciativas de Marketing Tfno.: 93 339 21 03 Fax: 93 490 81 22 e-mail: imsa@intercom.es